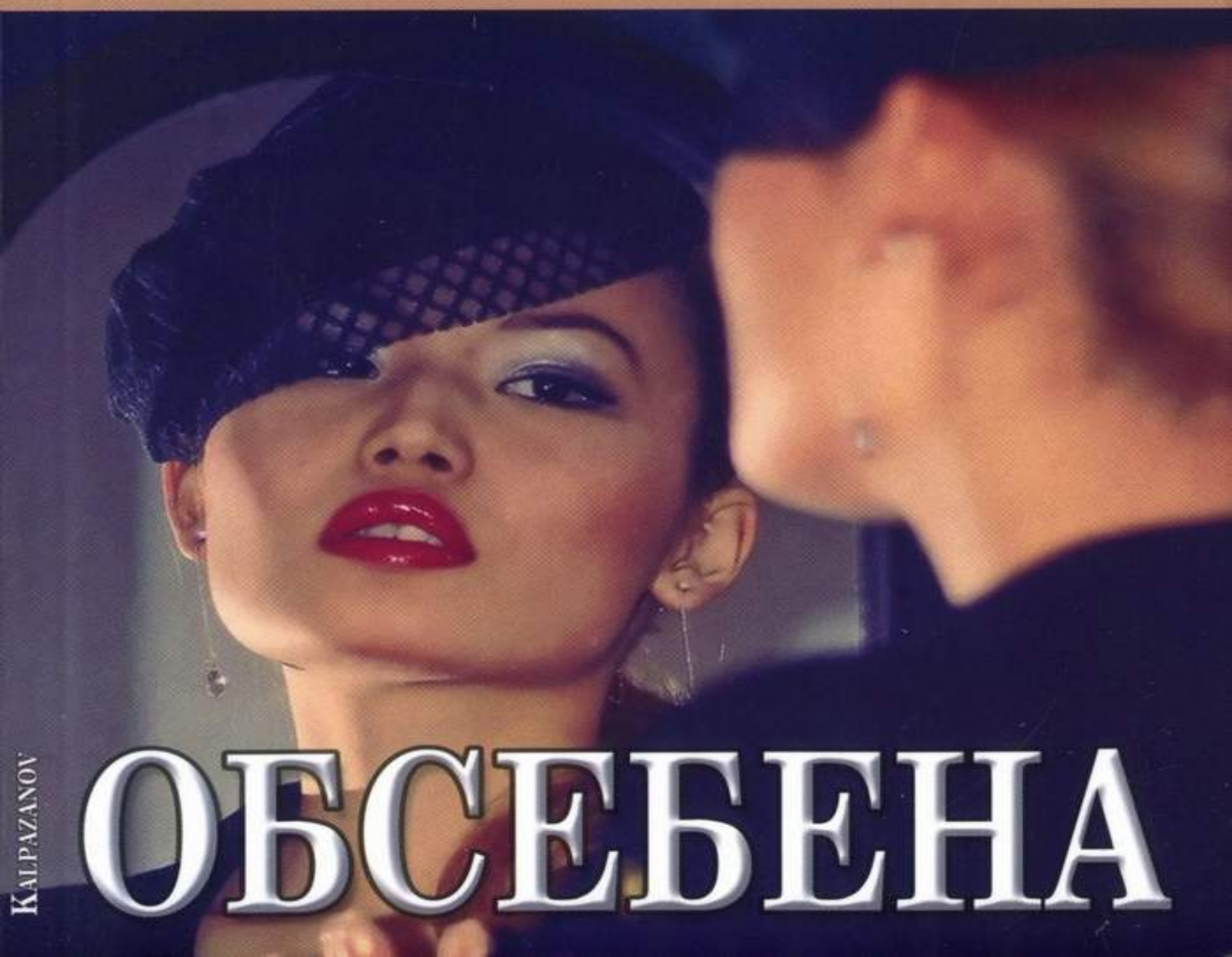

Бестселър №1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОБЪЪРДС

ОБСЕБЕНА

КАРЪН РОБЪРДС ОБСЕБЕНА

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

Катрин Лоурънс няма представа кой я е ударил. Нападението ѝ се стоварва като гръм от ясно небе. Само преди няколко часа се е наслаждавала на уикенд по женски с приятелка от колежа. Сега лежи на кухненския под, вързана и със запушена уста, гледа приятелката си Лиза с изпълнени с ужас очи, докато двама маскирани претърсват къщата. Но какво търсят? Тя не знае. Знае само, че ако не избяга, каквото и да търсят мъжете, те двете с Лиза ще бъдат убити.

В НАЧАЛОТО...

Осми юни 2005 година

„Ник, Никии... Там ли си? Имам неприятности. Голеееми неприятности.“

Специален агент Ник Хюстън от ФБР стоеше в кухнята на малката си къща в Александрия, щата Вирджиния, с наведена глава и слушаше съобщението на телефонния секретар. Беше малко след единайсет часа вечерта една мрачна сряда и той се чувстваше страшно изморен. Имаше дяволски тежък ден. Свидетелства по делото на обвиняем, който работи като информатор за него повече от година и видя как дъщеря му едва не припадна в съдебната зала, когато суровият съдия осъди баща ѝ на десет години във федерален затвор. И всичко това, независимо от обещанията на Ник и желанието на човека да сътрудничи. После прекара останалата част от деня в спор с добре платени адвокати, които се опитваха да го обвинят, че е свидетелствал в подобен случай, в даване на показания под клетва и попълване на купища документи — нещо, което неизбежно следваше приключването на всеки случай, както опашката следва кучето. И накрая, на път за вкъщи, трябваше да даде съвет в случай със зложници, който беше завършил с убийството на една от зложничките.

Той знаеше, че това е просто още един ден от живота на типичен пренатоварен и ниско платен представител на американските полицейски служби. Но въпреки това, последното нещо, което искаше сега, беше да се прибере вкъщи и да чуе гласа на сестра си на телефонния секретар.

— Някакъв ми се обади тази вечер и каза, че Кийт ще си загуби работата заради мен. Ако не му занеса копия от всичко, с което Кийт разполага по случая с федералния съдия, когото вие разследвате, той ще каже на хората, занимаващи се със секретна информация, че съм м-м-м... — и тук гласът на сестра му се сниши — наркоманка.

— Мамка му! — Ник отпусна ръка и погледна ядосано към телефона. Това беше тяхната неприятна малка семейна тайна. Тайна,

която той, Алисън и съпругът ѝ Кийт Кларк — той беше също така и шеф на Ник, и началник на програмата на ФБР по престъпленията сред чиновниците — пазеха като гърне със злато. Ако се разчуеше за пристрастеността на сестра му — тя беше алкохоличка, за която нямаше лоша дрога, но предпочиташе най-вече кокаин — Кийт сигурно щеше да бъде уволнен. В края на краищата, не можеше да има служител на закона, чиято съпруга го излага на опасността да бъде изнудван.

— А, чакай! Ето го изнудването.

— Ще можеш ли да дойдеш? Веднага след като получиш съобщението. Толкова си ми необходим. Не знам какво да правя. Не би трябвало да съм толкова слаба в... някои отношения, но... знаеш, не мога да спра. Изплашена съм, Ник. Толкова ме е страх.

Звънването след края на съобщението прекъсна звука от тихото ѝ хлипане по телефона.

— Дявол да го вземе, Али! — Ник удари с ръка по имитацията на месарски тезгях. Плотът не беше много здрав (*той възнамеряваше да ремонтира кухнята, тъй като беше купил къщата преди пет години, но все не намираше време*) и всичко отгоре подскочи, включително и аквариумът. Двете му златни рибки Бил и Тед го погледнаха укорително. Разбира се, укорът в малките им кръгли очички можеше да се дължи и на факта, че кутията с храна за рибки стоеше точно до ръката му, а той не беше се сетил да ги нахрани все още. Бил и Тед бяха големи лепки. Те все още преживяваха страхотното приключение, започнало преди две години, когато той ги видя на един карнавал. Там той, съвсем неуместно, беше завел на среща една дама и шестгодишния ѝ син, който много искаше да има рибките. Ник ги спечели, след като изхарчи около четирийсет долара, като хвърля пинг-понг топчета в купа. Майката каза, че няма да държи тези гадни, вонящи риби в дома си и му ги връчи — това беше щастливият му ден.

Рибките си искаха своите два квадрата и чист аквариум. Като оставим това, те бяха съквартиранти мечта. Не вдигаха шум, никога нямаха лоши дни и когато той се нуждаеше от слушатели, те винаги бяха подръка.

Като награда за търпението им, той взе една щипка храна за рибки, пръсна я по повърхността на водата и когато те се нахвърлиха върху белите люспи, той се замисли отново за проблема на сестра си.

Първото нещо, което направи, беше да опита да ѝ се обади по мобилния телефон, но без резултат. Искаше да се обади на домашния им телефон или на мобилния на зет си, но ако Али не беше се осмелила още да каже на Кийт, той щеше да сгафи. Съобщението беше отпреди половин час, точно навреме, защото мобилният му телефон беше изпаднал от джоба му и беше смачкан в бъркотията при залавянето на похитителя преди един час. Али беше нощна птица и никога не си лягаше преди един часа след полунощ, което означаваше, че със сигурност е все още будна — някъде. И правеше нещо. Само като си представеше какво, тръпки го побиваха.

„Мамка му!“

— Ти си ми като трън в петата — каза той на липсващата Али и като се завъртя на пета се отпрати навън и влезе в колата си. Той щеше да кара петнайсет минути до дома ѝ в Арлингтън и ако тя все още не беше съобщила лошите новини на Кийт, щеше да стои до нея, докато го направи. А ако беше и ако Кийт беше бесен, както Ник очакваше, той пак щеше да е до нея. Каквото и да му струваше, тя беше негова сестра.

„Кръвта вода не става“, почти чуваше гласа на майка си, която се олюляваше от погълнатия алкохол до вратата на един от множеството фургони, които бяха техен дом, докато той и Али растяха. Обикновено, след като кажеше това, тя го изпращаше навън да търси Али — неговата красива, неуравновесена, с четири години по-голяма сестра, чиято слабост към всички видове дрога се беше проявила още в прогимназията. Той беше най-стабилният от тримата, този, който направи сериозна равносметка на тежкия си живот и се закле да заживее по-добре, да преодолее очевидната семейна слабост към дрогата и алкохола, като не пие, не взема наркотици и само работи усилено — първо за диплома и после за пари, така че те всички да могат да живеят по-добре. За съжаление майка му почина, когато той беше в колежа, но когато завърши, удържа обещанието си: отведе Али, която вече се беше омъжвала веднъж, далеч от мизерния Джорджтаун, в който те бяха отраснали. Заведе я във Вирджиния, където вече работеше за ФБР.

Известно време нещата и при двамата вървяха добре. Насърчена от възможността за ново начало, Али се беше хванала на работа и доколкото Ник знаеше беше чиста. Когато не беше дрогирана, Али

носеше радост на хората около себе си, весела и жизнена, тя ги привличаше както магнит — ножчета за бръснене. Освен това беше красива, висока, стройна, синеока блондинка с нежното елегантно излъчване на манекенка.

Ник беше запознал Али с Кийт, колега, започнал няколко години по-рано работа в Бюрото, с надеждата техният роман да стане спасение за нея. Надяваше се, че от любов към Кийт тя ще преодолее слабостта си. За негов срам той не беше обелил и дума пред Кийт за проблема ѝ. И как би могъл?! Та тя му е сестра!

Това се случи преди около петнайсет години. Сега Кийт беше част от семейството и му правеше чест, че никога не беше питал Ник: „Защо не ми каза?“ Красивата, крехка Али се беше поизносила през годините. Тя не успяваше да преодолее напрежението на ежедневието без това, което наричаше „малка помощ“. Понякога ходеше на партита с алкохол, понякога на такива с дрога, а понякога и на двете. Но между партитата Ник и Кийт успяваха да я вдигнат на крака и да потулят нещата.

Сега той се надяваше — не — молеше се и този път да успеят да се справят.

Когато стигна до Арлингтън на другия край на Вашингтон, беше почти полунощ. Сестра му живееше на тиха улица с големи къщи, добре поддържани дворове и много дъбове — столетници. Когато Али и Кийт купиха къщата, те смятаха да я напълнят с деца. Деца все още нямаха, но Али не беше изгубила надежда.

По това време на нощта целият район би трябвало да е тъмен и тих. Но щом свърна по улицата на Али, беше поразен от светлините, звуците, глъчката, които — разбра веднага след като се приближи — идваха от района около къщата на сестра му.

„Господи, боже мой“, изпъшка той. Светлините бяха на служебни автомобили — полицейски коли, линейка и дори пожарна, паркирани на ливадата, по която сестра му не разрешаваше дори да се стъпва. Глъчката и суетнята се носеха от спасителните екипи, съседите и Бог знае кой още в и около къщата. А тя цялата беше осветена.

Устата на Ник пресъхна. Пулсът му се ускори. Сърцето му заби лудо.

Той паркира върху ливадата, после хукна към входната врата. Само стъклената врата беше затворена. Масивната дървена входна

врата беше широко отворена и всеки можеше да влезе.

И Ник влезе. Пресече бързо коридора и зави надясно към просторния, обзаведен с вкус хол. Вътре имаше униформени ченгета; няколкото души, които той взе за съседи, скупчени на едно място, говореха тихо; някакви важни типове със сака и вратовръзки, които той не можа да определи какви са, тъй като беше прекалено възбуден. Веднага видя Кийт. Той разговаряше с едно от ченгетата: жена-полицай, която си водеше бележки в голям бележник. Бързият поглед, хвърлен към четирийсет и пет годишния му зет показва на Ник, че Кийт носеше същия панталон и същата бяла риза, с които беше на работа през деня, въпреки че самото и вратовръзката липсваха. Рядката му кестенява коса беше разрошена.

Очевидно нещо се беше случило.

— Кийт, къде е Али? — попита Ник направо, когато се приближи. Гласът му беше висок и рязък. Всички се обърнаха към него — жената с бележника, важните типове, съседите, зет му. Ник забеляза, че обикновено руменото лице на Кийт с чип нос и квадратна челюст, сега беше съвсем бяло. Очите му бяха хлътнали с червени кръгове под тях.

— Господи, Ник! — Кийт изхлипа и покри лице с ръце. Раменете му потръпваха. Ник разбра, че той плаче, и се почувства така, сякаш го бяха ритнали в корема.

— Къде е Али? — това беше страшен въпрос. Обхвана го паника, той стисна юмруци и задиша учестено.

Кийт изхлипа. Полицайката и един от важните типове се приближиха едновременно към Ник. По израженията им той почувства, че към него, като товарен влак се приближават лоши новини. Но преди да стигнат до него той чу нещо друго. Онова скръц-скръц-скръц от носилка на колела. Обърна се и видя как откарват количката през коридора към вратата. Двама парамедици я бутаха, а бял чаршаф я покриваше. Под чаршафа явно имаше тяло. Дълго, слабо тяло. Ник спря да диша. Той се втурна към количката въпреки опита на Кийт да го спре, въпреки виковете и ръцете, които се протягаха към него. Преди някой да може да реагира достатъчно бързо и да не му позволи да направи това, което беше твърдо решил да направи, той беше вече до носилката и отмяташе ъгълчето на чаршафа.

Али лежеше там, русата ѝ коса бе отметната назад от лицето и разстлана на белия чаршаф. Очите ѝ бяха широко отворени, стъклени, неподвижни и неестествено червени. Кожата ѝ беше пепелява, а отворените ѝ устни — лилави. На врата ѝ имаше огромна синина... Обля го студена пот.

— Али! — глухо изрече, макар да знаеше, че тя не можеше да отговори. Беше мъртва. — Али!

— Сър! — Един от парамедиците ядосано издърпа част от чаршафа, който Ник държеше в безчувствената си ръка, и покри лицето на Али. Тогава Кийт се приближи до него, заедно с полицайката, сложи ръце на раменете му, опитвайки се да го успокои, докато количката отново тръгна към вратата. Ник не помръдна. Не можеше. Просто стоеше там и гледаше вцепенен как изкарваха тялото на сестра му навън в нощта.

Стоя там минута или час. След първия пристъп на ужас времето нямаше значение. Когато успя да осъзнае невероятната истина и най-после можеше да разсъждава, да се движи, се обърна към хлипащия си зет, чиято ръка все още лежеше на рамото му.

— Кийт! — гласът му беше прегракнал. — Какво, по дяволите...

— Обесила се е — Кийт изхлипа силно, после спря. — Аз се върнах вкъщи и — о, господи — тя беше там. Не можех да направя нищо. Тя вече беше мъ-ъ-ъртва.

Ник почувства, че гръдният кош го боли, сякаш огромна ръка стискаше сърцето му. Едва дишаше. Ушите му бучаха. Главата му сякаш щеше да експлодира.

Гласът на Али ечеше в главата му: „Имам големи неприятности...“

Той не можеше да разкаже на зет си за това в пълна стая с непознати.

— Ела с мен — каза той на Кийт и го хвана за ръка. Имаше хора навсякъде, затова го изведе през задния вход на каменната алея с лятната кухня, където Али обичаше да се забавлява. Когато се сети за това, сърцето му се сви.

— Тя ми се обади — започна той, когато останаха насаме, и му предаде какво му беше казала Али. Тихата красота на вечерта въобще не го успокояваше, докато разказваше за случилото се. Донякъде тя

беше като шамар в лицето. Как можеха звездите да блестят, как можеха цветята да насищат въздуха с аромат сега, когато Али е мъртва?

— Значи това е причината — каза като на себе си Кийт. Той сякаш имаше проблем с дишането. Раменете му бяха увиснали, главата му — наведена. Гласът му беше дебел и хрипкав. — Господи Ник, ето защо го е направила. Защото някакъв мръсник е заплашил да я изнудва — той пое дълбоко въздух: — Който и да е той, няма да ни се измъкне. Ще го хванем. И когато го хванем, ще си получи заслуженото.

Ник си спомни сивото лице на Али на носилката и стомахът му се сви.

— О, аз ще го пипна. Можеш да си сигурен. Каквото и да ми струва...

Това беше по-скоро обет пред сестра му, отколкото обещание пред Кийт.

После първият остър пристъп на истинска мъка си проби път през шока и той се отдалечи от Кийт. Потъна в тъмнината, където повърна в тревата.

ГЛАВА 1

29 юли 2006 година

Когато отминаха последните мисли за смъртта, Катрин усети, че нещо не е наред: да, подът на кухнята беше мръсен.

Лежейки по корем върху студените твърди плочки с ръце, вързани на гърба ѝ, тя се чувстваше почти интимна с лъскавите, гладки като стъкло дванайсетинчови квадратни теракотени плочки, както никога досега. Това означаваше, че не липсваха лъскави петна по пода — нещо мазно е било разлято и после не е било добре избърсано. Освен това имаше малки, кални отпечатащи от лапи — плоското кръгло лице на хималайската котка Мъфи изплува в съзнанието ѝ — а също и някакви засъхнали черни капчици, които миришеха на сос за барбекю и смесица от чехли, боя и мръсотия с неясен произход.

Дявол да го вземе, няма ли парцали за чистене?

— Ще те попитам още веднъж: Къде са?

Въпросът беше изрѣмжан със студена злоба на около три стъпки над главата ѝ от висок, мускулист мъж с черна маска за ски, който се беше надвесил над проснатото ѝ по очи тяло. Освен това беше придружен от болезнено извиване на косата ѝ, направено от шункоподобна лапа. Последващото опъване на скалпа ѝ предизвика рязка болка, която прониза врата ѝ, особено когато мъжът грубо дръпна главата ѝ назад, за да вижда лицето ѝ. Когато не беше сковано от страх, както в момента, това лице с леко гърбав нос минаваше за красиво. Оръжието му — голям сребрист пистолет — опираше плътно в слепоочието ѝ. Допирът на метала до крехката кост я накара да потръпне. Дулото на пистолета беше твърдо и студено като самата смърт.

Очите на злодея, кестеняви, близо разположени и с гъсти черни мигли (това ѝ подсказваше, че косата му под маската почти сигурно е тъмна), бяха още по-твърди и студени.

Когато погледите им се срещнаха, ужас премина по гърба ѝ — сякаш пробягаха малки миши крачета. Дишането ѝ се ускори. Сърцето

й заби по-силно и по-силно, докато блъскането на собствения й пулс не заглуши буботенето на хладилника, тихото съскане на климатика и забързаните стъпки на партньора на този тук, който явно търсеше нещо, отваряйки стая след стая.

— Казах ти, че няма. Не съществуват, разбра ли? Каквото и да си чул — не е вярно.

Тя нямаше какво повече да каже, макар да беше сигурна, че той няма да й повярва. Не й беше повярвал преди, не би й повярвал и сега. Пълна безизходица.

Очите му потъмняха. Той присви устни — тя забеляза това през цепката на плетената маска и изплашена усети буца в стомаха си.

Щяха ли да я убият, ако не получеха това, което искаха? От тази мисъл й се доповръща.

„Да“, беше отчаяното заключение, до което стигна, обмисляйки внимателно жестокостта на нападението до този момент. Имаше някаква студенина и самоцел във всичко това. Тя беше абсолютно сигурна, че тия двамата — едри, атлетични мъжаги, облечени в зловещо еднакви черни тениски и панталони, нямаха никакво намерение да я оставят жива. Нито пък Лиза.

Лиза Абът, нейна близка приятелка и бивша състудентка, беше избрала, по едно нещастно стечение на обстоятелствата, точно този уикенд да посети Вашингтон за първи път от седем години. За първи път, откакто Катрин беше дошла да живее тук веднага след колежа, въоръжена с чисто нова диплома по политология и глава, пълна с идеи как да се промени светът. Катрин беше завела Мъфи у една приятелка за уикенда — Лиза беше алергична към котки — и после, точно след пет часа, беше взела Лиза от Дълес. Те много се вълнуваха, че ще са заедно отново след толкова време и извървяха една миля, разказвайки си как живеят. Спряха за по едно питие в „Лебар“ в Джорджтаун, вечеряха зад ъгъла при „Анжело“ и после посетиха един клуб. Докато пристигнат в дома й, елегантна двуетажна градска къща в историческата стара част на Александрия, щата Вирджиния, беше минало полунощ, а двете бяха малко повече от наквасени. Те поляха срещата с по още една чаша вино и си легнаха не толкова изтощени, а по-скоро омаломощени.

Това беше тогава.

Сега Катрин беше напълно трезва, а Лиза лежеше на около три стъпки от нея, с лице надолу към смущаващо мръсния под, с китки и глезени, завързани с тиксо също като нейните. Друго парче тиксо стягаше устата на Лиза. Изящният кухненски плот от ковано желязо с гранитна повърхност ги разделяше, но те все пак можеха да се видят поради отворения дизайн на помещението. Дългата до раменете кестенява коса на Лиза се беше разпиляла по лицето ѝ и откакто беше захвърлена тук, Катрин виждаше само проблясъка на ужас в кафявите ѝ очи. Копринената жълта нощница на Лиза беше вдигната до коленете и разкриваше три нежни преплетени пеперуди, татуирани точно над левия глезен. Оръфаният край на дрехата се полюляваше около почернелите ѝ крака като венчелистче на екзотично цвете. Но все пак тази дреха скриваше повече неща от късите розови сатенени боксерки и плетеното потниче на Катрин. Лиза беше с един инч по-висока — пет фута и осем инча. Катрин беше по-слабата от двете, но Лиза беше много секси със своята атлетична фигура. Като Капа Делта и двете бяха подстригани много късо по подобие на момчетата от Държавния университет в Охайо преди години.

Дори когато страхливо се взираше в студените лешникови очи, които пронизваха нейните, тя сякаш чуваше стърженето от тежкото, изпълнено със страх дишане на Лиза.

„Четири години ние правехме всичко заедно, сега отново сме заедно и вероятно ще умрем заедно“ — бяха мрачните мисли, които минаваха през съзнанието на Катрин. „О, господи, не искам да умирам. Ние сме толкова млади. Лиза току-що навърши трийсет, а аз съм само на дваайсет и девет.“

Те имаха за какво да живеят.

— Давам ти последен шанс: къде е проклетият сейф?

Катрин отчаяно си прочисти гърлото:

— Вижте какво. Тук няма сейф. Бижутата не са тук. Не бяха мои. Назаем...

Катрин преглътна останалата част от това, което се канеше да каже, защото мъжът пусна косата ѝ, отстъпи назад, пхна пистолета в колана на панталона си и я ритна в ребрата. Ударът беше премерено нанесен — достатъчно силен, за да я заболи, но не и да счупи нещо. И все пак болката експлодира в дясната част на гръдния ѝ кош, където за един миг носът на черната му маратонка се заби в нейните кости.

Катрин щеше да изпищи, но болката беше толкова силна, че тя не можа да издаде звук. Вместо това изпъшка и се сви. Сълзи пареха очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ. Тя усещаше горещите им следи по кожата си.

Болеше я ужасно! Едва си поемаше дъх и студена пот избиваше по челото ѝ. Остри пристъпи преминаха през органите, мускулите, костите ѝ като горещи стрели.

— Е, как се чувстваме сега? — тонът му все още беше спокоен, а не заплашителен, докато се навеждаше над нея. Въпреки това този беше най-зловещият звук, който тя някога беше чувала. След един-единствен, изпълнен с ужас, поглед нагоре тя затвори здраво очи и притихна. — Къде е сейфът?

Катрин се страхуваше да отговори и затова направи всичко възможно да го игнорира. Сви се, трепереща от болка и страх. Усещаше как потта започва да се стича по цялото ѝ тяло. Болката в хълбока ѝ беше изключително остра и пречеше на дишането ѝ. Поемайки въздух на малки глътки, се опита да събере мислите си. Беше ѝ студено, мраз пронизваше чак костите ѝ и това нямаше нищо общо със студените плочки под нея или с климатика, подухващ над обляното ѝ в пот тяло.

Това беше студ, предизвикан от смъртен страх. Тя беше абсолютно сигурна, че нищо, което кажеше или направеше, не би променило нещата. И въпреки всичко отчаяно търсеше изход какъвто и да е, нещо, което би могло да обърне вълната...

— Отговори ми!

Мъжът отново сграбчи косата ѝ, тя отвори очи и извика. Остри иглички се забиха в скалпа ѝ, когато той дръпна главата ѝ назад. Почувства, че врагът ѝ ще се счупи.

— Къде е проклетият сейф?

Беше близо, страшно близо, и се навеждаше над нея, като държеше главата ѝ обърната към него и се взираше в лицето ѝ.

Очите им се срещнаха. Неговите бяха пълни с толкова злоба, че ужасът отново нахлу в душата ѝ.

Устните ѝ потръпнаха:

— Няма такъв.

Неговите очи се присвиха, погледът му се втвърди. Тя не можеше да издържи на този брутален поглед дори и секунда повече. Затвори очи, стисна здраво устни и преглътна конвулсивно. В продължение на

една минута, докато се мъчеше да поеме въздух отново, да преодолее болката, просто висеше на ръката, която все още беше вкопчена в косата ѝ. Скалпът ѝ беше изтръпнал и пареше от силната хватка. Вратът я болеше. Но и най-ужасното физическо усещане беше нищо в сравнение с нарастващата паника, която караше устата ѝ да пресъхва, а пулса ѝ да препуска, сякаш току-що беше пробягала няколко мили.

„Моля те, господи, изпрати помощ...“

Дори и със затворени очи, тя усещаше упорития поглед върху лицето си.

— Знаеш ли, уморих се да си играем. Ако не ми кажеш веднага това, което искам, ще взема ножа и ще отида при приятелката ти. Какво да ѝ отрежем: пръст или може би ухо?

Очите на Катрин се разшириха и спряха върху Лиза, която внезапно беше застанала вдървена и неподвижна като каменна статуя. Тя сякаш не дишаше и Катрин би си помислила, че приятелката ѝ е припаднала, ако не беше блясъкът в очите ѝ.

— Искаш ли да гледаш? Искаш ли да гледаш как от нея струи кръв? Това ли трябва да се случи?

Катрин вдиша малко въздух и възвърна гласа си. Или поне подобие на гласа си — нещо ниско и трептящо и въобще неприличащо на нейния обичаен жив говор, повлиян от диалекта на Средния запад.

— Не — прошепна тя и усети, че ѝ прилошава, а очите ѝ не изпускаха Лиза. — О, не, моля ви! Трябва да ми повярвате. Няма нищо...

Гласът ѝ пресекна, когато видя, че Лиза започна да трепери. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Катрин се опита да говори въпреки буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Ако тук имаше сейф или някакво бижу или каквото и да е друго ценно, което бих могла да ви дам, за да си отидете, щях да ви кажа. Кълна се!

Очите му светнаха злокобно. Стисна устни. Погледът му се плъзна бавно, преднамерено, по тялото ѝ.

Катрин потръпна.

— Знаеш ли, че си много хубаво момиче. Може би ще трябва да оставя приятелката ти и да започна да изрязвам инициалите си върху твоето лице.

Стомахът ѝ се сви, сякаш огромен юмрук току-що се беше врязал в него.

— Не! — този вопъл прозвуча жалко дори в нейните уши. — Не!

Заплахата му беше ужасяваща, защото беше изречена с нисък, равен тон. Всичко, което се беше случило, беше сред кошмарна тишина. Освен единствения писък от уплаха, изтръгнал се от гърлото ѝ, когато я хвана за първи път. Тогава тя отвори очи секунда преди той да скочи отгоре ѝ и видя един мъж да пълзи към леглото ѝ. През останалото време не се чуваше и звук.

Поне не и достатъчно силен, че да има и най-малка възможност някой отвъд тези четири стени да го е чул и извикал полиция.

Тя и Лиза, която спеше във втората спалня на градската къща, бяха замъкнати надолу по стълбите към кухнята, грубо захвърлени на пода и завързани. Катрин първо си помисли изплашено, че ще ги изнасят, но това не се случи. Сексуалното насилие явно беше последното нещо, за което тези мъже си мислеха.

Те търсеха съдържанието на сейф, скрит навярно някъде из помещенията. Вероятно очакваха да намерят бижута на стойност стотици хиляди долара. Плячката на обикновения крадец — плазмен телевизор от хола или лаптоп от кабинета, изглежда, не ги интересуваше. Бяха оставили бижутата, които жените носеха, недокоснати. Не обърнаха внимание на скромното колие с диамант на Лиза, нито пък на доста по-скъпите диамантени обеци на Катрин и пръстена ѝ с овалния сапфир, който тя си беше подарила за последния рожден ден.

Откакто ги бяха затворили в кухнята, почти бяха зарязали Лиза. Катрин измъчваха, нея разпитваха и нагрубяваха, за да им разкрие местонахождението на несъществуващия (*поне тя не знаеше за такъв*) сейф.

Проблемът беше, че знаеха името ѝ от самото начало. След като първата мъгла на паника се беше разнесла и тя започна да разсъждава по-трезво, тази мисъл я накара да се вцепени от ужас. Очевидно това не беше влизане в произволно избран дом. Всичко е било насочено към нея и внимателно планирано, но присъствието на Лиза ги изненада. Бяха очаквали да е сама.

От нещо, което гадовете бяха казали, разбра, че са видели снимката ѝ във „Вашингтон поуст“ миналата седмица; точно онази

снимка, която ѝ беше причинила океан от неприятности още преди този кошмар да започне; онази, за която тя и не предполагаше кога са я снимали и въобще, че са я снимали, докато не се видя във вестника. На нея тя беше облечена в прилепнала бяла вечерна рокля на „Диор“ и бе окичена с изключителни бижута (*може би на стойност да бъдат откуп за крал*) на път за вечерно парти в дома на един от най-важните лобисти във Вашингтон.

Очевидно, сред крадците е тръгнал слух, че тези невероятно скъпи бижута, както и други на същата стойност, се държат в някакъв митичен сейф, скрит в градската ѝ къща.

Като че ли.

А бижутата, които носеше на снимката, дори не бяха нейни. Бяха взети под наем за случая. Освен пръстена и обещите, единствените дрънкулки, които тя притежаваше, бяха нищо и никакви джунджурийки, сложени в кожена кутийка на тоалетката ѝ. До миналата есен живееше само от заплатата си на федерален правителствен чиновник, което не беше много. И със сигурност не достатъчно, за да си купи скъпоценностите, които те си мислеха, че притежава.

Ето, това се беше опитала да им каже. За съжаление, отказаха да ѝ повярват, въпреки че това беше абсолютната истина.

Докато крадецът, който сега стискаше косата ѝ, беше направил всичко възможно да изтръгне от нея информация, която тя не притежаваше, другият беше тръгнал да обикаля жилището ѝ. Тя беше стресната от звуците на приглушено думкане, тропане, докато мъжът обръщаше къщата с краката нагоре, събаряше книги от стелажите, смъкваше картини от стените, преобръщаше мебели, отмяташе скъпите персийски килими, които покриваха добре излъсканите дървени подове. Ако съседът ѝ, един лекар, чието име сега изхвъркна от паметта ѝ, си беше вкъщи, можеше и да чуе нещо. Но когато тя и Лиза се прибираха, прозорците на неговия дом бяха тъмни, а тя знаеше, че той често заминава през уикендите. Що се отнася до депутатката, която живееше от другата ѝ страна, тя със сигурност щеше да си е у дома в Минесота до края на август. Имаше някаква възможност семейството адвокати, които живееха в последната на тоя ред от четири градски къщи, да са си у дома — ако бяха заминали някъде, не ѝ бяха казали (*Но пък защо да го правят?*) — но не

изглеждаше да помагат. Досега никой не беше позвънил да пита какво става посред нощ, както би направил един любопитен съсед. Нямаше виещи сирени, нито тропане по входната врата, нито викове да им отворят. С една дума, що се отнася до съседите, нямаше никакво раздвижване. Ако докторът или адвокатите наистина си бяха вкъщи, те явно бяха толкова безразлични към това, което ставаше, колкото и тъмният като нощта Потомак, който течеше сънливо от другата страна на павираната улица.

Според часовника на черната микровълнова печка, която беше вградена в една от откритите тухлени стени — белег за наскоро ремонтирана кухня — часът беше един и седем сутринта. Събота, двадесет и девет юли. Вашингтон, поне официален Вашингтон, беше затворен за през лятото. Това означаваше, че Старият град нямаше много посетители в момента. Улицата на Катрин, където живееше доста от не дотам важните членове на правителството, беше наполовина поне пуста. Нейната къща — хубава стара къща, наскоро преустроена, купена със система за сигурност, цяло произведение на изкуството, струваща твърде много, защото бе в хубав квартал, къща, която тя допреди двадесет минути считаше за напълно обезопасена — в тази гореща лятна нощ беше изолирана като бунгало насред гората.

С други думи, тя и Лиза — бедната, невинна Лиза, която просто беше избрала грешния ден, за да посети приятелка — бяха съвсем сами.

— Катрин, не искам да наранявам нито тебе, нито приятелката ти — тонът му беше почти мил, но не и погледът му.

Тя пое дъх на пресекулки. Гласът ѝ, когато най-после се чу, беше по-силен отпреди:

— Тогава, недей!

Той премигна бавно като сънлива костенурка. После с предпазливи движения, които тя нямаше как да не забележи, бръкна в джоба си и извади нож. Сребърен нож, тънък и безвреден на пръв поглед, дълъг около шест инча. Не се виждаше острие, но тя знаеше, че това е само на пръв поглед: беше сгъваем нож.

Изпълни я ужас. Гърлото ѝ се сви, когато погледът му спря върху ножа. Трябваше само да натисне едно копче...

— Ти не ми оставяш никакъв избор, Катрин, така че това е за тебе. Ако не ми кажеш къде е сейфът, ще започна да изрязвам хубавото

ти лице като тиква за Хелюин.

Обхваната от страх, Катрин се напрегна до краен предел. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ отново заблъска в гърдите. Но тя можеше да даде само един отговор, този, който беше давала през цялото време. Отчаяно поклати глава, за да покаже без думи това, което беше казвала и преди: „Няма... никакъв... сейф. Моля ви, повярвайте, моля. Както ви казах, имате грешка.“

Сърцето ѝ биеше лудо сред мъртвата тишина.

— Тъпа кучка! — изруга той и пълната липса на емоция в гласа му правеше положението още по-страховито.

— Казвам ви истината — отчаянието караше гласа ѝ да трепери. — Честна дума. Това е една обикновена градска къща под наем. Защо да има скрит сейф тук?

Тя чу лекото щракване на ножа част от секундата, преди да види острието да изскача от ножницата. Светлината от вградените лампи над главите им накара наточеното острие да заблести злокобно. Без да откъсва очи от него, тя пое дъх дълбоко и на пресекулки.

— И да го използваш, пак няма нищо да разбереш — каза тя. — Не мога да кажа нещо, което не знам.

Той се наведе по-близо до нея. Лицето му сега беше само на няколко инча от нейното, толкова близо, че тя видя кървясалите му очи и усети лекия мирис на чесън от дъха му. После той се усмихна. Лека, зловна, плашеща усмивка. Внезапно, леко замаяна, тя чу странно шумолене и разбра, че онова, което чува, е собствената ѝ кръв да боботи като водопад в ушите ѝ.

— В къщата има скрит сейф, защото твоят приятел го постави тук — каза той.

ГЛАВА 2

Приятелят ѝ, Едуард Барнс, добре сложен, отлично изглеждащ, с предстоящ развод четиридесет и седемгодишен мъж, се намираше в Амстердам до вторник. Срещаха се от тринайсет месеца. От четири години ѝ беше началник. И — о, да — беше ЗДО — заместник-директор по операциите в ЦРУ през две от тези години и я беше издигал, нея, своята асистентка, по йерархичната стълба заедно със себе си до ден-днешен, когато тя, Катрин Мари Лоурънс, известна в миналото купонджийка, беше едва ли не една от най-силните личности в ЦРУ.

Защото Ед проявяваше благосклонност към нея. Освен това съпругата му Шарън, с която бяха женени от двацет години, се беше изнесла наскоро (*след появата на оная проклета снимка във „Вашингтон поуст“*) от луксозната им къща в района на посолството и Катрин вече притежаваше този мъж почти изцяло.

Като взе предвид, че Ед бе собственик на градската къща, в която тя живееше — без наем, доказателство за дълбоката им връзка — внезапно ѝ се стори, че един скрит сейф не е чак толкова абсурдна идея.

При тази мисъл кръвта замръзна във вените ѝ.

— Не знам нищо за това. Аз просто живея тук.

— Да! — сричката съдържаше сарказъм.

Той притисна острието до бузата ѝ почти нежно. Когато почувства студения метал върху лицето си, Катрин спря да диша. Сърцето ѝ заби лудо. За секунда ужасът я парализира. После осъзна, че това, което усещаше, беше слаб натиск, без жилване, без никаква болка. Той докосваше кожата ѝ само с тъпата страна на острието. Все още нямаше намерение да я наранява.

— Моля те! — нещо стягаше гърлото ѝ и тя не можеше да изтръгне други думи от него. Сърцето ѝ туптеше. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Тя усещаше, че Лиза я наблюдава, забеляза пламъчето на уплаха в широко отворените ѝ очи. Ужасът, обхванал приятелката ѝ,

беше почти осезаем. След това отчаяно, понеже знаеше, че е безполезно, Катрин добави:

— Моля те, не прави това. Моля те!

— Къде е сейфът?

Защо не ѝ вярваше? Какво повече можеше да му каже? Ако се придържа към истината — че не знае нищо, че доколкото ѝ беше известно, тук нямаше сейф — ще бъде наранена. Паниката се навиваше из вътрешностите ѝ като змия. Да излъже ли, питаше се тя отчаяно. Но ако излъжеше — ако се престореше, че знае местонахождението на предполагаемия сейф, вдигнеше глава и посочеше, че той е някъде там — мъжът щеше да отиде да провери и беше въпрос на минути да открие, че тя лъже. Само при мисълта какво би могъл да ѝ стори след това, ѝ се зави свят.

Но пък дали щеше да е по-лошо от онова, което се канеше да прави с нея сега?

— Катрин? — гласът му беше толкова тих. Той почти шепнеше. Копринено, почти галещо, шептене. Обърна ножа и опря острието под скулите ѝ. Тя задиша бързо. Желание да изпищи забълбука в гърлото ѝ.

Тя не си позволи да го направи; тогава той със сигурност би я заклал.

Усещаше страха в устата си — кисел като оцет, но се насили да каже още нещо.

— Ако имаше сейф и аз знаех за него, не мислиш ли, че щях да ти кажа?

— Зависи колко ум имаш в главата си. Според мен не си много умна. В края на краищата, ти спиш с Ед Барнс.

Тя разбра, че ужасът затруднява трезвото ѝ мислене. Каквото и да кажеше, каквото и да направеше, резултатът щеше да е същият. Той — те — нямаха намерение просто да си тръгнат. Смятаха да тормозят нея и Лиза, докато открият това, което търсят, или докато се убедят, че такова нещо не съществува, но дотогава и двете жени сигурно щяха да са мъртви. Тъй като беше събота, малко вероятно беше някой да ги потърси до понеделник, когато Катрин трябваше да купува неща за службата. Ако тя не вдигне телефона след неизбежните позвънявания от Агенцията, със сигурност ще изпратят някого, за да я потърси. Този някой ще позвъни на вратата, няма да може да влезе вътре и рано или късно ще се обади в полицията и накрая нейното и на Лиза тела ще

бъдат намерени на мръсния под в кухнята. „Не, няма да позволя това да се случи“. Твърдата решимост скова тялото ѝ и я накара да изскърца със зъби. Тя отказваше просто да лежи там и да чака смъртта.

Трябва да има изход. Трябва да го намери.

„Моля те, Господи, моля те...“

Облиза устни и погледна бързо към мъжа.

— Виж какво, имам пари в банката. Много пари.

Погледът му потъмня. Той се намръщи. „О, не!“ Тя вече знаеше, че той се кани да откаже, и побърза да допълни:

— Над сто хиляди долара. Ще ти ги дам. Всичките. Кредитната ми карта е в портмонето ми. Можем...

— Охооо, намерих го!

Екзалтираният вик я прекъсна по средата на изречението. Той идваше, доколкото тя можеше да прецени, от малкия кабинет, който заедно с хола, всекидневната, кухнята, входното антре и банята, съставляваха първия етаж на градската къща. „Го“, произнесено с такъв ликуващ тон от втория мъж, можеше да означава само едно: скрития сейф.

Очевидно той съществуваше, щом мъжът го беше намерил.

„Кой можеше да знае?“ — беше първата ѝ светкавична реакция, последвана почти веднага от горещото: „Благодаря ти, Господи!“

Докато тя разсъждаваше върху обрата на нещата, ножът се отдръпна от лицето ѝ. Преди секунда беше там, в следващата го нямаше.

Тя си отдъхна дълбоко и с облекчение.

„Ти си късметлийка, Катрин.“

Катрин знаеше, че това все още не беше спасение. В най-добрия случай беше просто отлагане на присъдата.

Сърцето ѝ пропусна удар, когато погледът ѝ срещна неговия за един мъчителен миг. Той беше леденостуден; нямаше жалост към нея сред мръсните му лескови дълбини. Ръката, която все още извиваше косата ѝ, се отпусна.

Той се усмихна.

После внезапно удари главата ѝ в пода. Носът и челото ѝ се размазаха на плочките под тежестта на ръката му. Ударът беше толкова силен, че тя видя звезди.

— Ох! — изпъшкването се откъсна от собственото ѝ гърло, осъзна тя, макар и неясно. От носа ѝ шуртеше кръв: тя усещаше топлата струйка дори и в това състояние на замаяност.

Той пусна ръката ѝ и се изправи на крака.

— Сега се връщам! — напусна кухнята с бързи стъпки, отекващи леко, докато пресичаше твърдия под. Когато стигна до всекидневната, звуците изчезнаха, приглушени от дебелия вълнен килим. Ако не бяха тези звуци, Катрин едва ли щеше да усети, че той излиза от стаята, поради замаяността от шока и болката. Със затворени очи, дишаща тежко и накъсано, лежеше, както я беше оставил — неподвижна, а от носа ѝ още се стичаше кръв. Може би беше загубила съзнание, може би не, но за известно време почти нищо не виждаше, освен сивия облак, надвиснал над всичките ѝ сетива. Нищо не чувстваше, освен собствената си борба да диша през съсирващата се кръв.

Катрин! — Беше като изпъшкване. Нещо я докосна, нещо топло, което бутна лявото ѝ рамо и крака. Когато тя не отговори, допирът се повтори, този път по-осезаем. В него имаше нещо настойчиво.

Катрин отвори очи, макар и трудно. Устата ѝ беше пълна с кръв, солена и гъста, а вкусът и лепкавостта я накараха да потръпне. Тя повдигна глава и се изплю. Кухнята плуваше пред погледа ѝ, а тя веднага разбра от какво е кървавочервената локва на пода до главата ѝ. Носът ѝ... беше счупен? Все още кървеше, но вече не толкова силно.

Боли. О, Господи, как боли!

— Катрин!

Погледът ѝ отново беше започнал да губи фокус.

Тя инстинктивно обърна глава по посока на хрипливия шепот и улови ярка жълта светлина с периферното си зрение. Нова вълна замаяност я обля и кухнята потъна в мъгла. Затрудняваше се да направи дори четвърт завъртане с глава. Очите ѝ се разшириха от учудване. Невъзможно е това да е Лиза. Приятелката ѝ сега лежеше до нея, обърната настрана, а облеченият ѝ в жълта силонова дреха гръб беше на няколко инча от нараненото лице на Катрин. Отне ѝ няколко секунди да разбере, че Лиза се беше претърколила, измъкнала, извила или беше направила нещо подобно, за да се придвижи по кухненския под и да се приближи до нея.

Погледите им се срещаха над Лизиното рамо.

— Освободи ръцете ми!

Слабите мургави ръце на Лиза с необичайно бледи пръсти сега, след като са били толкова дълго време здраво стегнати, се извиваха енергично под широката лента сиво тиксо, която свързваше здраво двете ѝ китки. Катрин се намръщи леко, мигайки неразбиращо. Тогава Лиза се изви още един инч назад и вдигна вързаните си ръце пред лицето на Катрин.

— Моите ръце — изсъска Лиза.

Внезапно Катрин разбра: Лиза беше тази, която ѝ е говорила преди. Трудно, не много ясно, но говореше. Тиксото на устата ѝ се беше разхлабило. „Как?“ Катрин се зачуди, после реши, че няма значение. Правоъгълното парче сива лента беше още там, залепено за горната ѝ устна и бузи, но тя можеше да движи долната си устна достатъчно, за да произнесе свързани думи.

— Използвай зъбите си! — това беше един забързан шепот.

Катрин премига отново.

— Да използвам зъбите си? — повтори тя объркана.

— Шшшт. Да.

Катрин беше забравила, че трябва да шепне. Разбра грешката си веднага след като думите се изплъзнаха от устата ѝ, дори преди лицето на Лиза да се изкриви страшно и петите ѝ да се забият предупреждаващо в хълбока ѝ. Лиза я наблюдаваше как потръпва и инстинктивно си отдръпва крака.

— За да махнеш тиксото. Използвай зъбите си.

Този път Катрин прошепна:

— Добре.

Но тя все още не можеше съвсем да осъзнае какво точно трябва да направи. А и носът я болеше, сякаш вилица се въртеше вътре и сякаш се целеше в центровете на болка в мозъка ѝ. Главата ѝ пулсираше, ушите ѝ бучаха и всеки път, щом извърнеше дори и съвсем леко глава, нова вълна замаяност я заливаше. Лиза искаше от нея да махне тиксото ѝ със зъби? Това не беше много добре премислено, но Катрин послушно наведе глава към ръцете на Лиза. Голяма грешка! Страшна болка премина зад очите ѝ. Реалността се върна. Кухнята внезапно заблещука около нея като мираж в пустинята. Нищо наоколо не беше стабилно...

— Катрин!

Освен Лиза, чиито вързани ръце се движеха енергично надолу-нагоре зад гърба ѝ. Лиза, чиито вързани пети я ритяха силно в хълбоците. Лиза, която я гледаше убийствено.

Лиза, която правеше всичко възможно да се измъкне от плашещата мъгла на безсъзнанието. Дори когато Катрин мислеше да се предаде.

— Катрин. Ти трябва да го направиш, разбираш ли? Разкъсай тиксото около китките ми със зъбите си.

Яростта на шепота пресече мъглата, надвиснала над съзнанието на Катрин, върна силата на мускулите ѝ, а ръцете и краката ѝ отново ѝ се подчиняваха. Думите на Лиза най-после стигнаха до нея и Катрин отвори широко очи, пое дълбоко въздух и се опита да проясни съзнанието си. После, преди да успее да се помръдне, да отговори или да направи каквото и да било друго, силно изтрополяване откъм кабинета, последвано от грозни мъжки псувни, я накара да изтръпне.

— Ти го изтърва! — надигна се обвиняващ рев наред псувните. — Е, мамка му, той беше тежък.

Лиза, която тъкмо се канеше пак да ритне Катрин, замръзна с пети на няколко инча от хълбоците ѝ.

Катрин също замря.

Страхът избути мъглата, защото едно прозрение избухна като бомба: те нямаха много време. Лошите бяха все още тук, само през една стая от тях. Можеха да се върнат за Лиза и нея всеки момент. Тя наистина не би искала да е тук, ако това стане.

— Направи го! — Лиза я ритна все пак.

Катрин се чувстваше все още зле, сякаш половината ѝ мозък беше захарен памук, но вече ясно си спомняше какво беше станало, и съзнаваше, че животът и на двете е заложен на карта, така че другата половина от него, както и тя самата, бяха вече съвсем трезви.

Ако тя и Лиза не се измъкнат от тук скоро, ще умрат. Тази мисъл беше колкото проста, толкова и отрезвяваща.

— Да, добре — прошепна Катрин. Съсредоточаването ѝ костваше болезнени усилия, но тя се справи. Задържа тиксото около ръцете на Лиза със зъби, без да обръща внимание на парещата болка в носа си, когато съвсем случайно го допря до ръката на Лиза. Болката беше силна, толкова силна, че ѝ се прииска да се отпусне неподвижно, да лежи дълго, дълго, докато тя утихне. Но смъртта е по-страшна. С

тази мисъл Катрин забрави болката и се захвана отново с тиксото. Отчаянието беше родило ярост. Лиза се опитваше да държи ръцете си колкото може по-неподвижни, опънала ги силно назад, извивайки ги с цялата си мощ, за да помогне при най-лекото разкъсване.

Но такова все още нямаше. Независимо от упоритите усилия на Катрин тиксото оставаше непокътнато. То беше разтегливо, кисело, противно на вкус. Беше много трудно да направи каквото и да било с него. Тя продължи да удря носа си в ръката на Лиза. Болката, която следваше, би я обезкуражила при други обстоятелства. Носът ѝ беше чувствителен като открит нерв. Той беше толкова наранен, че тя не можеше да диша през него; отваряше широко уста, за да поеме въздух. Почти беше сигурна, че е счупен.

Не че състоянието на носа ѝ имаше кой знае какво значение при дадените обстоятелства. Те имаха съвсем малко време, като малко прозорче...

— Побързай! — дишаше тежко Лиза.

Стори ѝ се, че са изминали часове. Дни. Седмици. Месеци. Но когато погледна часовника на микровълновата фурна, видя, че греша. Беше само един и петнайсет. Не ѝ се вярваше, че са изминали само седем минути, откакто за последен път погледна тези светещи цифри.

Няма значение как се чувстваше, трябваше да продължи да дъвче тиксото.

— Не го прави! — изскърца със зъби един от лошите, но достатъчно високо, че Катрин да подскочи, сякаш е докоснала оголена жица.

— Имаш ли по-добра идея? — изръмжаха в отговор.

С туптящо сърце Катрин се отдръпна от тиксото, за да погледне нервно през рамо към вратата. Гласовете им звучаха толкова близо — ужасяващо близо. Тя все още виждаше само малка част от всекидневната: тъглче от голямата маса със стъклен плот, част от преобърнатия стол със сива тапицерия и хромирани крака, картината, изобразяваща лилия във ваза, която лежеше захвърлена на килима. Слава богу, мъжете не се виждаха наоколо. По всяка вероятност те все още бяха в кабинета и очевидно нямаша представа какво се случва в кухнята. „О, господи, кога ли някой от тях ще реши да дойде да ни провери?“

По вените ѝ премина ужас, сякаш течеше ледена вода, когато тя си даде неизбежния отговор: сигурно съвсем скоро.

— Бързай! — прошепна Лиза.

„А, да.“ Катрин си спомни какво трябва да прави и атакува тиксото с нова отчаяна настървеност. Сърцето ѝ туптеше. Пулсът ѝ препускаше. Стомахът ѝ се сви на топка. Всеки момент някой от мъжете можеше да влезе в кухнята.

Тя вече не се съмняваше, че двете с Лиза ще умрат. В края на краищата, лошите бяха намерили сейфа и не се нуждаеха от която и да е от тях.

„Бързай. Бързай. Бързай.“ Сякаш цял хор пееше в мозъка ѝ.

— Къде отиваш? — високият глас принадлежеше на лошия, който беше ударил главата ѝ в пода. Въпреки че беше в прединфарктно състояние, Катрин го разпозна без колебание. Беше груб и наподобяваше уличния акцент на Ню Йорк или Ню Джърси. Той явно говореше на партньора си, който вече беше се отдалечил.

„О, Господи, къде е тоя?“ Сърцето ѝ тракаше като автомобилно бутало. Напрегна всичките си сетива, за да го открие, но не можеше да определи местонахождението му; нищо не се чуваше, нямаше шум от стъпки, нямаше и други звуци.

„Моля те, моля те, само да не идва насам.“

Паниката ѝ даде нови сили. Тя захапа тиксото с кучешките си зъби, дръпна рязко надолу. О, чудо на чудесата, лентата се разкъса. Да, моментът беше изключителен. Лиза също го усети. Катрин разбра това по триумфиращото стискане на пръстите ѝ. Лентата се разкъса съвсем малко, но това им даде надежда и ги накара да повярват, че успехът не е чак толкова невъзможен. Тя се залепи за лентата като териер и не я пускаше въпреки металния вкус в устата ѝ. А може би това беше вкусът на кръвта. Тя не знаеше, но и не я интересуваше.

„Мъжът може да влезе в кухнята само след секунда.“

Тя напъна мускули и с резки, кратки дръпвания караше лентата да изпуква всеки път. Лиза се опитваше да раздалечи ръцете си, докато Катрин продължаваше да разкъсва слой след слой от тиксото. Бавно, бавно, даже прекалено бавно, то поддаваше...

Лиза напъна ръце и внезапно китките ѝ се освободиха. Докато Катрин пышкаше с глава, облежната на плочките, очите им се срещнаха и в тях, за част от секундата, проблесна триумф. После Лиза разхлаби

лентата, висяща на едната ѝ китка, изви се, седна, махна лентата от устата си и се наведе, за да разкъса тиксото около глезените ѝ.

Шумът от тоалетното казанче даде отговор на най-важния за момента въпрос — местонахождението на втория престъпник. Той беше в тоалетната в коридора. За половин сърдечен удар време Катрин се почувства по-добре, защото знаеше къде е той.

После се сети, че в следващия момент може да е в кухнята. Трябваше само да завие наляво и да измине около дванайсет крачки по коридора, откъдето се влизаше в кухнята само през един свод, нямаше дори врата, и той можеше да ги види още преди да стигне до тях.

Лиза се раздвижи и Катрин я наблюдаваше със сърце, стигнало чак до гърлото ѝ, как се влачи по кухненския под. Катрин разбра накъде се е запътила едва когато Лиза се хвана за дръжката на чекмеджето с приборите и го дръпна. Лекото плъзване на ролковия механизъм отекна в ушите на Катрин и сърцето ѝ затупка в отговор, докато тя поглеждаше към вратата. Дрънченето на приборите, докато Лиза ровеше вътре, я накара да подскочи и тя отново погледна към нея. След секунда Лиза вдигна ръка, в която триумфално държеше нащърбен нож за пържоли. Замахна с него и яростно разряза тиксото, стягащо глезените на краката ѝ.

— Няма ли да ми помогнеш? — извика първият мъж. Катрин едва не си глътна езика, докато се оглеждаше наляво и надясно.

— Помислих, че трябва да ида да се погрижа за дамите — отговори партньорът му. Катрин спря да диша. Хвърли див поглед към Лиза тъкмо когато тя сваляше тиксото от глезените си. — Махни ми го от пътя.

„О, Господи, той идва да ни убие!“

По гласа му се познаваше, че е наблизо. Много близо. На няколко стъпки.

Паника скова тялото на Катрин. Тя цялата се обля в студена пот. Сърцето ѝ биеше три пъти по-бързо. Тя срещна погледа на Лиза и отвори широко очи, защото приятелката ѝ се изправи. Катрин осъзна, че Лиза вече е свободна, а тя не е.

Чуваше стъпките му, чуваше как приближава...

С нож в ръка, Лиза се втурна към нея, наведе се, срязва светкавично лентата около глезените ѝ.

— Имаме достатъчно време за това — каза нетърпеливо първият мъж. — Ела тук и ми помогни.

Стъпките спряха за миг, един безкраен миг, после се отправиха в обратната посока.

— Ооох — Катрин чувстваше, че ще колабира от облекчение.

Ножът премина през тиксото около глезените ѝ, сякаш то беше салфетка.

Когато хватката на тиксото се разхлаби, Катрин яростно раздалечи глезените си. Беше вече свободна.

— Хайде да изчезваме! — прошепна Лиза. Тя грабна ръката на Катрин точно над лакътя, изправи приятелката си на крака, като махаше тиксото от китките на ръцете ѝ. То се разцепи и Катрин освободи ръцете си от лепкавия им затвор. Изправи се бързо на крака, но се почувства така, сякаш главата ѝ ще експлодира. Болка като от нож я проряза там, където я бяха ударили, и тя се уплаши, че има счупено ребро. Иглички забоцкаха безкръвните ѝ ръце, когато ги раздвижи. Вдишвайки жадно въздух, тя се опита да бяга и откри нещо страшно: краката ѝ не искаха да я слушат. Замаяна и останала без сили, борейки се с внезапното прилошаване, се опита да помръдне — краката ѝ тежаха, стъпалата ѝ се кривяха, докато се влачеше след Лиза, която вече беше се отправила към другата страна на кухнята. Там се намираше тясно перално помещение и задната врата.

Лунната светлина се прокрадваше през не съвсем спуснатите щори на двата двойни прозореца зад пералнята и сушилнята. Жълтата светлина на уличната лампа на алеята отвъд малкия двор и редицата двойни гаражи блестеше в горната стъклена част на вратата и така те виждаха къде вървят, въпреки че в пералното помещение беше тъмно. Само на няколко стъпки от задната врата на стената беше поставен панел с размерите на калкулатор — охранителната система. Като стигна до вратата на тъмната стая секунди след Лиза, Катрин забеляза, че малката зелена лампичка блещукаше. Мисълта ѝ не беше много ясна, тя съзнаваше това, но подозираше, че тази светлина показва, че системата още работи. Тогава защо алармата не се беше включила, когато натрапниците са влезли? Да не би да е забравила да я включи? Или ония са знаели кода? После реши, че това няма значение. Това, което имаше значение, беше, че паникбутонът отдолу на панела може би все още функционираше. Той беше свързан директно с полицейския

участък. Тя трябваше само да го натисне и полицията щеше да е тук след минути. Но само ако работеше този бутон. Профучавайки през стаята след Лиза, тя зави леко и натисна силно бутона тъкмо когато Лиза стигна до вратата.

Това, което чу после, я накара да забрави за всичко друго на света, освен едно — да избяга незабавно. Бързи стъпки, минаващи през кухнята.

Те отекнаха като аларма в ушите ѝ. В следващата секунда сърцето ѝ заби лудо, стомахът ѝ се сви, кръвта ѝ стана на лед, очите ѝ инстинктивно се извърнаха към светлия правоъгълник на вратата към кухнята.

За един ужасен миг нищо не се случи. Но после...

— Ей, къде са те? — в началото мъжът звучеше объркано, сякаш си мислеше, че просто не вижда пленничките си. След секунда разбра и изкрещя: — Те са избягали!

Бягството им беше разкрито.

— Шшшт! — този налудничав шепот дойде откъм Лиза, която се мъчеше да отвори вратата, като въртеше копчето, дърпаше го, но без резултат. Катрин я чу, защото се беше приближила до приятелката си. Лиза ѝ хвърли недоумяващ поглед.

Не се отваря.

Полудяла от ужас, неразбираща нищо, освен необходимостта да се измъкне СЕГА, Катрин дръпна ръката на Лиза, грабна студеното метално копче, завъртя го, натисна го.

Напразно! Копчето се завъртя, но вратата не помръдна.

Тогава на Катрин ѝ просветна: вратата имаше ключалка, която се отваряше само с ключ. Тя беше поставена, за да предотврати риска от влизане през прозорчето в горната част на вратата. Ключът за вратата в момента висеше на синя сатенена панделка на дъската за щипки до сушилнята.

Само на няколко фута от тук.

Тя го погледна и после подскочи да го вземе, точно в мига, когато силуетът на висок мъж се появи на вратата на пералното помещение.

ГЛАВА 3

„Капан. Ние сме в капан.“

При тази ужасяваща констатация адреналинът във вените на Катрин рязко се покачи. Дишането ѝ спря, а пулсът ѝ запрепуска. Ако не намереха изход веднага, те щяха да умрат.

— Остави го там! — този крясък се чу точно в мига, когато тя смъкна ключа от дъската и се дръпна светкавично. Косата ѝ се изправи. Това беше вторият от лошите — оня, който претърсваше къщата. Позна го по гласа. Другият се приближаваше също; бързите му твърди стъпки отекваха в кухнята.

Тя се паникьоса. Край! Време е!

Сега мъжът държеше пистолет. Тя видя как металът проблесна, когато светлината от кухнята попадна върху него. Крадецът вдига оръжието, насочва го, прицелва се в Лиза, чийто гръб беше обърнат към него, докато тя паникьосана бягаше към вратата.

„Вратата е заключена. Безполезно е да се опитва да излезе. Няма начин да си отвори без ключа.“

— Лиза! — извика тя, в опит да предупреди приятелката си, и веднага клекна зад сушилнята. — Внимавай!

— По дяволите!

Завъртайки се, Лиза разбра, че е в опасност. Катрин видя, че и тя забеляза пистолета. Емоциите, които преминаха бързо по лицето на Лиза, бяха толкова сърцераздирателни, че трудно можеха да се сбъркат. Очите ѝ се разшириха, устата ѝ се изкриви. Лицето ѝ стана призрачно бяло на отразената светлина. Катрин можеше да види страх и отчаяние във всяка част от напрегнатото ѝ тяло. Тя вдигна ръце с класическия жест на човек, който се отбранява. „Не!“

Катрин все още гледаше към Лиза, когато се чу специфично изсвистяване. „Какво?“

Тя още въртеше глава с надежда да разбере какво беше това, когато отговорът дойде: Лиза изпищя — писък, пълен с изненада и болка. Катрин гледаше невярващо как приятелката ѝ губи равновесие и

се блъсва във вратата, сякаш някаква невидима ръка я беше вдигнала и запратила натам. Прозорецът зад нея се пръсна на хиляди парченца. Звънът от стъкления дъжд, падащ върху бетонните стъпала и алеята навън, пригласяше зловещо на прозрението на Катрин, че Лиза току-що беше застреляна. Изсъскването — пистолетът имаше заглушител, — което тя беше чула малко преди това, е било от куршума, профучал край нея.

— Лиза! — извика тя, твърде напрегната в този екстремн момент, за да мисли за собствената си безопасност. Катрин се изправи на крака и се втурна към приятелката си, докато отпуснатото тяло на Лиза бавно се свличаше на пода.

„Мъртва ли е? Моля те, Господи, не позволявай да умре!“ Очите ѝ бяха още отворени...

— Кучка! — тази груба ругатня беше единственото предупреждение, което тя получи преди едно метално „щрак“ да се чуе зад гърба ѝ.

Катрин застина неподвижно. Един куршум се беше ударил току-що в ъгъла на сушилнята. Куршум, насочен към нея. Ако не беше мръднала точно в този миг, той щеше да я уцели. Стомахът ѝ се сви на топка. Мравки полазиха по кожата ѝ. Тъй като нямаше нужда да се крие вече, тя се изправи и изпищя — писък, достоен за тийнейджърка — кралица на страха, безкраен писък, който се изтръгна болезнено от гърлото ѝ и се отрази като ехо в стените. Бърз поглед назад през рамо я увери, че стрелецът е точно в средата на малката стая. Той помръдна, заемайки позиция в ъгъла така, че да се прицели към Катрин, ако тя се хвърли към Лиза, свлякла се в ъгъла. На вратата се появи още един мъжки силует — на втория мъж.

— Хвани я! — изръмжа стрелецът в отговор, докато приклякаше и с две ръце придържаше пистолета, като едновременно следеше полета ѝ. Студена пот обля Катрин. Сърцето ѝ заби силно в ритъм с мисълта: трябва да избягам, да избягам, да избягам...

Но изход нямаше.

— По дяволите, застреляй вече тази кучка!

Докато тя очакваше, агонизирайки, куршумът да я уцели в гърба, времето сякаш спря. Струваше ѝ се, че се беше отделила от тялото си и се наблюдаваше отстрани. Помисли мрачно, че сигурно на това му викат живот извън тялото. Все още пищеше протяжно. Дълго пищене,

над което нямаше контрол. Френетичните ѝ викове разкъсаха въздуха, изпълнен със страх, жестокост и усещане за неизбежна смърт, който се носеше като гореща пара в малката стаичка.

„Никой ли не чува?“

Не бяха изминали и няколко секунди. Тогава ужасът изостри мисълта ѝ, даде сила на ръцете ѝ и криле на краката ѝ. В тази минута на ужасяваща яснота, докато бягаше към заключената врата и чула щракването на оръжието, насочено към гърба ѝ, тя разбра, че няма шанс. Нямаше как да успее да вкара ключа в ключалката и да отвори вратата, преди да я застрелят. Тя беше затворена в това малко тъмно перално помещение като приклещено животно в клетка. Всеки момент един куршум щеше да премине през треперещото ѝ потно тяло и тя щеше да умре.

„Щрак.“

Тя се пресегна, насочи ключа към ключалката на по-малко от ярд пред нея точно в мига, когато куршумът, от който толкова се боеше, изсвистя покрай бузата ѝ и се сплеска в стената до рамката на вратата. Чу се звук като от шамар. Твърди, сивкави парченца гипс отхвъркнаха обратно в лицето ѝ и опариха очите ѝ.

— Не! — изпищя тя. Когато инстинктивно отдръпна глава назад, безумният ѝ поглед попадна върху Лиза. Стъклено — кафявите очи на приятелката ѝ гледаха втренчено към нея, а тя беше в полуседнало положение. В тъмнината черната като нафта кръв струеше от гърдите на Лиза.

„Тя е мъртва. Изглежда, че е мъртва. О, Господи, тя е мъртва.“

Над главата на Лиза уличната лампа светеше ярко като фар.

Въпреки че тя продължи да търси изход от положението, въпреки че беше се пресегнала за топката на бравата и беше се опитала да постави ключа в ключалката, Катрин осъзнаваше, че вече не вижда външния свят през стъклото. Топлият нощен въздух се смесваше с хладината на климатика. Под почти оглушителните звуци на собственото си пищене тя едва различи обичайния хор на цикадите и... приближаващия вой на сирени.

— Хей, какво става тук? — извика плътен мъжки глас отвън. Приглушен звук от движение в тъмното зад вратата ѝ подсказа, че някой бяга през задния двор към къщата. Помощта щеше да дойде само след няколко секунди, но все пак тя беше цяла вечност далеч.

— Помощ, помощ, побързайте...

— Убий я! — чу се силен рев зад нея.

Този път куршумът мина толкова близо до нея, че тя усети свистенето му в косата си.

Имаше само една възможност да избяга. И Катрин се възползва.

„Трябва да се измъкна от тук...”

Хвърли се напред, скочи, както не беше скачала никога преди, хвана топката на бравата и рамката на прозореца и се хвърли с главата напред през правоъгълния отвор в горната част на вратата, където по-рано беше стъклото.

За миг мярна звездното небе и покритите с листа клони на младите кленове в двора, които се полюшваха на лекия бриз, а също и луминесцентните очи на съседската котка, гледаща към нея изпод старателно подрязаните храсти, обгръщащи гаражите близнаци.

В следващия миг Катрин се плъосна на бетона и светът потъна в мрак.

— Катрин, Катрин, чуваш ли ме?

Мъжки глас говореше бавно и тежко с провлачения акцент на далечния юг. Тонът му беше властен. Тя сигурно се е носела на ръба на безсъзнанието, защото щом го чу, отвори очи. И в следващия миг бе заслепена от лъч ярка светлина на фенерче, насочен право в лицето ѝ. Тя бързо затвори очи. Опита се да поеме дълбоко дъх и установи, че не може да диша. Или поне не през носа си. Болка прониза синусите ѝ.

Боже, какво става? Дишаше с широко отворена уста като риба на сухо. Чувстваше се тежка и отпусната, неспособна да си поеме дъх; на всичкото отгоре — майка на всички болки.

— Много съжалявам! — той звучеше така, сякаш наистина се разкайваше. — Погледни, светлината я няма. Можеш ли да отвориш очи?

Сега, след като беше спряла да се опитва да диша през носа си, болката в синусите ѝ се смеси с болката в главата ѝ и се превърна в тъпо пулсиране в слепоочията. Неприятно, но с това можеше да се живее. Както и да е, имаше нещо странно в този глас — дълбок и мек, покоряващ — и тя беше готова да се подчини. Повдигна клепачи.

Всичко беше замъглено, но тя различи боядисаните в светли цветове таван и стени и разбра, че е в някакво помещение. Наоколо всичко беше тъмно и сиво поради липсата на пряка светлина, въпреки че очевидно някъде наблизко имаше силен източник на светлина — сигурно в коридора — и тя различи някои силуети, видя и него. Тя лежеше по гръб на едно легло, тясно и малко неудобно, не нейното. Тялото ѝ не беше в идеално положение: главата ѝ и горната част на тялото бяха повдигнати, тъй като повърхността под нея беше наклонена под определен ъгъл. Неговата глава беше в центъра на полезрението ѝ. Лицето му беше слабо и мургаво, а косата — дълга, тъмноруса, сресана назад. По тила му се бяха разпилели къдрици, но поради това, че светлината беше зад гърба му, не можеше да каже нищо повече за външния му вид. Мъжът се наведе още, взирайки се в нея и закриваше гледката към останалата част от стаята. След като си смени позата, светлината не беше вече точно зад него и тя можа да го разгледа малко по-добре. Той се мръщеше зад очила с тесни телени рамки.

Фенерчето, вече изключено, беше в ръцете му.

Въпреки че чертите му бяха все още неясни — проблемът беше в нейното зрение — или поради отсъствието на нормално осветление, тя имаше внезапното усещане за нещо много познато. И едновременно лека уплаха от нещо. Някакво напрежение. Неприятно напрежение.

— Здравей — каза той, когато погледите им се срещнаха и задържаха за известно време. Определено се познаваха отнякъде, но колкото повече тя се опитваше да се сети, толкова по-неуслужлива ставаше паметта ѝ. После, след една много кратка пауза, през която той, изглежда чакаше нещо, мъжът включи малката лампа до леглото. Мигаща на внезапната слаба светлинка, тя разбра, че е в болница. Всичко говореше за това: тежките завеси на прозорците пропускаха само сивкава светлинка, която пълзеше по краищата им; тъмен телевизор на стената до леглото; банки с медицински разтвори, никоя от които не беше закачена за нея. О, я почакай! Имаше една тясна тръбичка, някъде над дясното ѝ рамо. Тя я проследи от мястото, където се подаваше изпод лента бял анкерпласт до пластмасовата торбичка, полупълна с бистра течност, която висеше от лъскава метална стойка, поставена до леглото ѝ, и разбра, че е прикрепена към система.

Работата не е добре. И преди да успее да помисли върху усложненията, той добави:

— Помниш ли ме?

— Да — каза тя незабавно, защото наистина го помнеше. И после пак засече. Колкото и да се напрягаше да извади самоличността му от подсъзнанието си, не успя да си спомни откъде го познава.

Но онова усещане за опасност все още витаеше във въздуха. „Не беше ли враждебност?“

Мигайки объркана, тя се опита да се концентрира върху чертите на лицето му, които се очертаха по-ясно. Първото ѝ впечатление беше, че той е много симпатичен мъж. Очите му, той ги присвиваше, когато я гледаше, бяха сини (*нито много светли, нито тъмни*) под тънките правоъгълни рамки, които не ги загрозяваха. В ъгълчетата на очите му имаше бръчици, резултат от присвиването на слънцето, но повече от съсредоточеността, с която я наблюдаваше. Това бяха хубави очи, с мек поглед, може би малко резервиран — интелигентни, обградени от къси, светли мигли и рошави пепеляво — кафяви вежди, които чертаеха гъсти, прави линии по челото му. Имаше високи скули, дълъг леко крив нос, уста с тънки устни, ъгловата челюст с упорита брадичка. Беше висок, около 6.1 фута, въпреки че беше трудно да се прецени, понеже тя лежеше по гръб и го гледаше отдолу нагоре, широк в раменете със слабо телосложение. Вероятно на трийсет и осем — трийсет и девет години. По брадичката му беше леко набола брада — като сянка по-скоро в три часа, а не в пет часа. Носеше широка риза от син оксфорд с леко оръфана разкопчана яка, без вратовръзка и бяла лекарска престилка.

Точно престилката даде тласък на спомените ѝ.

— Дан... Хауърд — името изскочи в паметта ѝ и вълна от облекчение премина през нея. — Доктор Даниел Хауърд.

След като името изплува в съзнанието ѝ, всичко си дойде на мястото. Разбира се, това беше съседът ѝ, лекарят. Той живееше в съседната къща — откога? Може би от началото на лятото. Не че го беше оглеждала внимателно. Катрин не можеше точно да си спомни конкретни случаи, но вероятно те се бяха запознали, после се поздравяваха винаги, когато се срещнеха по пътеката, влачейки кофите за боклук към бордюра. Говореха ли си тогава? Може би неговата кофа за боклук беше блокирала гаража ѝ или пък нейната котка се беше

качвала върху колата му, или нещо от тоя род? Една малка разправия по такъв повод би обяснила лекия пристъп на неприязън, ако наистина за неприязън ставаше въпрос, която я беше завладяла, когато го зърна, след като за първи път отвори очи. Каквото и да е, не може да е било много сериозно, защото вече се губеше в мъглата на подсъзнанието ѝ.

— Точно така! — кимна Дан доволно и тя си отдъхна за миг, като че ли за нея беше особено важно да му достави удоволствие. Защо обаче — не можеше да разбере.

После нещо я бодна: ами ако тя е толкова прозрачна и отговорът е „просто защото той е секси“. Да, вероятно е това. Точно поради това бе успяла да изрови името му от паметта си.

След като измисли това, си отдъхна отново.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Добре — измънка тя, защото наистина се чувстваше добре, с изключение на главоболието, ужасно запушения ѝ нос и слабата, но остра болка, пронизваща гърдите ѝ, когато помръднеше и натрапчивата мисъл, че нищо не е наред в нейния свят. Мисъл, която много я измъчваше. Освен това гласът ѝ звучеше смешно: носово, дебело и въобще не приличаше на истинския ѝ глас. Всъщност, тя определено не беше „добре“.

Но нямаше намерение да го казва.

— Добре тогава — в гласа му отново прозвуча задоволство.

— Къде съм? — имаше нещо не наред с лицето ѝ. О, по-точно с носа ѝ. Усещаше го странен. Дебел и горещ, натъпкан с нещо. Подпухнал. Чувствителен, когато пробваше да го потърка, но не наистина болезнен. Просто... странен. Както и останалата част от нея.

Болницата във Вашингтон. Тя се сети веднага след като вдигна ръка, за да опипа носа си и видя, че е облечена само в синя болнична нощница под тъмното одеяло и белите чаршафи, с които беше завита до подмишниците, и видя бинта около нея.

Носът ми. Внимавайки да не натиска много, тя опипа бинта, който покриваше целия ѝ нос. Господи, с превръзката той беше голям и безформен като печен картоф. Тя само се надяваше, че този странен силует се дължи на голямото количество марля.

— Много добре са ти го смачкали — той май оглеждаше внимателно носа ѝ. После погледите им се срещнаха отново. — Но

няма за какво да се притесняваш. След като оттокът спадне, носът ти ще бъде като нов.

— Кога ще стане това?

Той повдигна рамене:

— Седмица — две може би. Повече се притеснявам за раната на главата ти. Как я чувстваш?

— Имам главоболие — призна си тя.

— Не съм изненадан. Но нямаш други сериозни наранявания. Всичко останало е само драскотини и синини тук-там. Ще се оправиш.

— Ти тук ли работиш? — струваше й се, че трябва да знае отговора на този въпрос. Знаеше името му, знаеше, че й е съсед и че е лекар. Но тя усещаше и нещо друго — имаше нещо много ценно, което знаеше за него, пазеше го в подсъзнанието си, но не можеше да го изкара на бял свят. Да, тя вероятно знаеше още нещо. Може би го беше търсила в интернет по-рано. В края на краищата, и тя е човек. А пък той беше сладък.

— Само понякога. Не днес, впрочем. Тук съм само заради тебе. Когато се прибрах снощи, първото нещо, което чух, беше как ти пицеше. Изскочих от гаража да видя какво става тъкмо когато ти излиташе през прозореца. Почти по същото време дойде и полицията, а след няколко минути и една линейка. Качиха те на линейката, а аз дойдох, за да се уверя, че те лекуват както трябва.

— О, благодаря! — тя помисли върху думите му няколко секунди. — Сигурно си ми спасил живота снощи.

— Няма нищо. Нали затова сме добрите съседите — усмихна се той.

Беше бърза, крива усмивка и тя прикова вниманието й. Ето това си спомняше. Беше го виждала да се усмихва така и преди. Беше ли карал сърцето й да пърха така и преди? Колкото и да се опитваше да си спомни, не успя. Но със сигурност в усмивката имаше нещо познато.

Той продължи:

— Ако се чудиш, вероятно ще трябва да си тръгнеш колкото се може по-бързо оттук. Още днес.

— Днес? — за свой ужас тя имаше бели петна в паметта си. Какъв ден е днес, впрочем? Разтревожи се, че не можеше да си спомни. Тук имаше нещо, което тя трябва наистина да знае, но не знаеше.

Мисълта, че има мигове, които ѝ се губят, започваше да я тревожи сериозно.

— Какъв...?

— Събота, двацет и девети юли — погледна часовника си. — 6:47 сутринта.

Часовникът с червените светещи цифри на черен фон, показващ 1:14, проблесна в мозъка ѝ и тя потръпна. Имаше неприятното усещане, че се придвижва по-близо до нещо, което не искаше въобще да си припомня. Каквото и да беше това нещо, тя си го представяше тъмно, огромно и грозно, плуващо из съзнанието ѝ като среднощното чудовище, за което малкото дете знае, че е под леглото му, без да го е виждало.

— Студено ли ти е? — попита Дан, като вдигна китката ѝ, за да провери пулса ѝ. Едва когато почувства топлината на пръстите му до кожата си, тя разбра, че ѝ е студено. Фактически — замръзваше.

— Малко — каза тя.

Той пусна китката ѝ, без да каже нищо и придърпа още едно одеяло, което очевидно беше сгънато на другия край на леглото, като я покри чак до врата и го подпъхна така, че ръцете и раменете ѝ останаха отдолу.

— По-добре ли е така? — попита той.

— Да — одеялото боцкаше голите ѝ ръце и шия, но беше добре дошло. — Благодаря.

Той кимна разбиращо.

Нямаше мърдане вече. Заради собственото ѝ психическо здраве трябваше да разбере какво я чака там в тъмното.

Стомахът ѝ се сви. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. Погледите им се срещнаха.

— И така, какво се случи? Снощи ли стана всичко? Защо съм в болница?

Той смени едва забележимо изражението на лицето си. Имаше, помисли тя, известна предпазливост в начина, по който я погледна. Леко изразена, но имаше.

„Чудесно.“ Тя вече беше сигурна, че няма да хареса това, което ще чуе след малко, а неговото изражение само засили тази увереност. Пулсът ѝ запрепуска от страх.

— Не помниш ли? — попита той.

Тя се замисли и поклати глава.

— Нищо ли?

Тя се намръщи.

— Не бързай — каза той, наблюдавайки я. — Успокой се. Ще си спомниш, когато си готова за това.

Тя се замисли отново. Точно както и той обеща, след миг мъглата се разпръсна и образите започнаха да изкрystalизират в мозъка ѝ. Ужасяващи образи. Плашещи образи. Въпреки че те продължаваха да са приятно мъгляви, пулсът ѝ се ускори отново.

— Имаше обир в дома ми. Някакви мъже влязоха — устата ѝ пресъхна, защото дишаше през нея и трябваше да преглътне, преди да продължи. — Двама мъже с тъмни маски за ски. Имаха оръжия.

— Точно така — той кимна, без да откъсва очи от нея. — Друго какво помниш?

Тя трябваше да се концентрира, за да си припомни подробностите. Но не беше лесно при бученето в главата ѝ, дишането с усилие и мъглата, заплашваща отново да замъгли съзнанието ѝ.

— Търсеха някакво... бижу, което аз дори не притежавам. Помня, че спях, после се събудих и видях един мъж в спалнята ми... — О, Господи, Лиза!

Погледите им се кръстосаха, тя питаше мълчаливо за неща, които не искаше да изрече на глас. Преди той да отвори уста за да отговори, тя знаеше вече по изражението му, че новините са лоши.

— Това ли е името на приятелката, която ти беше на гости? — той сякаш изчакваше, опитвайки се да прецени какво въздействие би имала истината върху нея.

Тя кимна, а ужасният студ, лазещ по кожата ѝ, се отправи сега към вътрешностите ѝ.

— Тя е мъртва, нали?

Очите му потъмняха и на нея ѝ се стори, че вижда състрадание към нея.

— Да, мъртва е. Много съжалявам.

— О, Господи! О, боже мой!

Въпреки че беше предчувствала някъде дълбоко в себе си, че това е така, неговото потвърждение я зашемети като удар с юмрук в слънчевия сплит. Вдишвайки дълбоко въздух през устата си, тя обви ръце около тялото си и затвори очи, тъй като огромна вълна заля

съзнанието ѝ и тя се почувства замаяна. Ушите ѝ бучаха. Нещо стегна гърлото ѝ. Пулсът ѝ вече галопираше. Лиза беше мъртва. Лиза, умната, храбра, винаги усмихната Лиза беше жестоко убита пред очите ѝ.

Тя вече си спомняше всичко.

Силно напрегната, Катрин очакваше цунами от тъга да я връхлети. Усещаше как то се приближава, усещаше колко е тъмно и тежко. После внезапно, преди да я достигне, тя се почувства различно. Странно. Сякаш беше отишла някъде надалеч, ужасът от това, което се беше случило, беше намалал, сякаш идваше към нея от много далече. Тя се чувстваше далеч от реалността, сякаш това бе история, гледана по телевизията; малко тъжна история, но знаеше, че нещастieto не я касае.

Хм. Мисленето може да бе малко по-бавно в момента, но не чак толкова, че да не разбере, че начинът, по който се чувства, не е най-правилният.

Дори беше нелогичен.

Опита се да отвори очи.

— В болницата ли почина? — гласът ѝ беше груб, грачещ. Докато питаше, призрачните образи се появиха пак в съзнанието ѝ: двете в пералното помещение; куршумът, поразяващ Лиза; Лиза се блъсва във вратата... Да, тя си спомни всичко. Само не можеше да го почувства. Не по начина, по който би трябвало...

Той стисна устни. Катрин можеше да се закълне, че му е трудно да каже това, което следваше:

— Не! Казаха, че е била мъртва още на място.

Кръвта, бликаща от гърдите на Лиза...

— Не мога да повярвам — въпреки че главата ѝ беше пълна с ужасяващи картини, гласът ѝ звучеше учудващо спокойно. Тя знаеше какво се беше случило, познаваше целия ужас от това, знаеше, че беше претърпяла страшна травма и огромна загуба, но онова странно безразличие отново я завладя и тя не можа да се отдаде изцяло на емоциите си.

„Ти си в шок“, каза си тя уверено. Това откритие беше почти облекчение за нея. То обясняваше много неща. Трябваше да го очаква. Да си в шок след такова преживяване, е съвсем нормално. Шокът ще премине.

— Това не трябваше да се случва! — гласът на Дан беше по-твърд, а изражението му — мрачно. Когато погледите им се срещнаха, на нея ѝ се стори, че той търсеше нещо в очите ѝ. Добави с по-мек тон:

— Нали плащаме такъв висок наем, защото смятаме, че живеем в безопасен квартал.

— Да! — Съгласи се тя.

Телефонът до леглото ѝ звънна и тя подскочи. Вместо да го вдигне, се намръщи, поколеба се и автоматично погледна към Дан. „Да го вдигна ли?“ За радост на собственото ѝ достойнство, не зададе въпроса на глас. „Какво ти става?“, питаше се тя, докато телефонът продължаваше да звъни и тя се пресягаше към него. „Разбира се, че ще го вдигнеш. Това е твоят проклет телефон и не ти трябва разрешение.“

Очевидно изпитанията, през които беше преминала, бяха повредили способността ѝ да реагира.

— Ало! — каза тя в слушалката.

— Катрин? Ти ли си? — избуца един глас в ухото ѝ. Беше мъжки глас, властен, и нещо в интонацията говореше, че притежателят му я познава, или си мислеше, че я познава добре. Без да я чака да отговори, той продължи:

— Какво, по дяволите, се случи?

За съжаление, гласът не ѝ говореше нищо.

— Имаше обир — тя поспря. Мъчеше се усилено да си спомни и изчакаше гласът от другия край на линията да смели информацията.

Нищо!

Всичко, което получи, след като се концентрира, беше страшно главоболие. „Може би тук са ме дрогирали“, помисли си тя с надежда, гледайки към системата, и даже реши да попита, след като приключеше разговора. Това би обяснило защо толкова много неща, които със сигурност трябваше да знае, липсваха в паметта ѝ.

— Какъв обир? Взеха ли нещо? Какво искаха да вземат?

Тревога изпълваше властния глас отсреща.

Е-е-е, тя все още не беше на себе си. Преди да отговори на каквито и да е въпроси, трябваше да установи с кого разговаря. В края на краищата, *някой* се опита да я убие снощи.

Доколкото знаеше, този *някой* можеше да е дори човекът с авторитарния глас на другия край на линията.

— Ммм, с кого разговарям? — попита тя предпазливо, а погледът ѝ се спря на Дан. Той се беше обърнал с гръб към леглото и разглеждаше някакъв бежов метален медицински апарат във формата на кутия, който стоеше неизползван до леглото ѝ и се правеше, че не слуша.

Последва дълга пауза от другия край на телефона.

— Това съм аз, Ед — гласът се беше изострил от нетърпение. — С кого, по дяволите, си мислиш, че говориш, Катрин? Взеха ли нещо?

Ед! Нейният приятел. Нейният развеждащ се, притежаващ много власт, любовник. Разбира се.

Лошото беше, че тя знаеше кой е той, но изобщо не позна гласа му.

ГЛАВА 4

„Ед“, мърмореше тя, в опит да свърже в ума си името с гърления глас. Изведнъж образът му изплува пред очите ѝ: нисък, с добре поддържана черна коса, започваща да посивява леко, кафяви очи с огромни клепачи; месест триъгълен нос; пълни устни; мургаво лице с изпъкнали скули и квадратна челюст. Той беше малко над 5.10 фута^[1], привлекателен мускулист мъж, който обичаше да тренира. Имаше дрешник, пълен със скъпи дизайнерски костюми. И, о, боже, той звучеше така, сякаш е свикнал хората да го питат: „Колко високо?“ само като им кажеше „Скачай!“. Е, може би е просто разтревожен. Тя се опита да се концентрира и да си спомни какво я беше попитал. А, да!

— Не знам какво всъщност са взели — каза послушно. — Търсеха бижута.

— Бижута! — той се втрещи.

— Така казаха. Мисля, че са видели снимката в „Поуст“. Нали знаеш, оная, на която аз нося онова, което ти...

— Да, знам! — прекъсна я той. Снимката беше донесла и на него куп неприятности. На нея той я придружаваше. Беше сложил ръка на кръста ѝ, докато изкачваха стъпалата към къщата. Прекрасната огърлица, гривната и обещите, които тя носеше, принадлежаха на съпругата му (*тя все още не беше бивша*) и тя надигна вой до небесата, когато видя снимката във вестника. Не е за чудене, че после се изнесе от къщата, която те споделяха на полуприятелски начала, и предяви финансовите си претенции. — Какво те кара да мислиш, че са търсили бижута?

— Аз... аз... те така казаха — тя си пое дълбоко въздух, опитвайки да си припомни всичко в детайли. — Те застреляха Лиза. Тя е мъртва.

Последва най-кратката пауза.

— Чух. Това е ужасно — още една пауза, а тя почти усещаше как той се бори със собственото си нетърпение. Очевидно убийството на

Лиза не беше най-същественото нещо за него. Не че познаваше Лиза. Освен ако не я лъжеше паметта, той никога не беше виждал Лиза. — Радвам се, че поне ти си добре.

— Ами... — започна тя, като се опитваше да му каже, че не е толкова добре, колкото му се струва, но той я прекъсна, преди тя да може да продължи.

— Катрин, кои бяха тези мъже? — имаше такава трескавост в гласа му, че тя стисна здраво слушалката.

— Аз... аз не знам. Крадци. Натрапници. Те...

Той не я остави да довърши:

— Може ли да са работили за някого?

Тя не разбра:

— Какво?

Той попита нетърпеливо:

— Мислиш ли, че са духове?

Катрин премига, все още недоумяваща. След това разбра какво имаше предвид той: духове като част от Азбучния абривиатурен свят, в който и те се подвизаваха: ЦРУ, ФБР, НАСА, ДОД, НОРАД и поне още дузина такива. Духове, произнесено от Ед, означаваше тайни агенти. Тази мисъл накара сърцето ѝ да забие лудо. Умът ѝ започна да работи трескаво. Двама мъже в черно, високи и мускулести, дори когато я тормозеха...

Мравки полазиха по гърба ѝ. Тя недоумяваше защо не се беше сетила сама за това.

— Не знам, може би...

— Проклятие! — тя можеше да чуе как той скърца със зъби. — Какво казаха? Какво направиха?

Стомахът ѝ се сви на топка. Пулсът ѝ се учести. Споменът за преживяния страх се върна с киселия привкус в устата ѝ. Тя облиза устни.

— Казаха, че искат бижутата ми. След като не можах да им ги дам, те започнаха да ме бият, а после опитаха да ме убият. Зас-стреляха Лиза.

— Кажи ми какво се случи. Започни отначало.

Тя пое дълбоко въздух и му разказа една съкратена версия. Откри, че не ѝ се говори за това. Някои моменти, като например подробности от смъртта на Лиза, бяха прекалено болезнени, а

споменът — пресен. Трябваше ѝ време да осъзнае какво точно се беше случило, преди да го сподели с когото и да било.

— Взеха ли нещо? Какво взеха?

Напрежението, вибриращо в гласа му, подсили нейното нарастващо вълнение.

— Не знам. Не видях. Те бяха в килера... намериха сейфа. Ти никога... — „не си ми казвал, че има скрит сейф“, мислеше да каже тя, но той я прекъсна със залп от проклетия.

— Отвориха ли го? Взеха ли нещо? Какво взеха? — Ед изкрещя последните думи и това я накара да подскочи.

„Грубиян!“ Мисълта изскочи от съзнанието ѝ неканена, изненадвайки я с безпристрастността си. Дали винаги крещи така? Най-лошото е, че тя не помнеше. Това, което знаеше със сигурност беше, че не иска да ѝ крещят.

— Не знам — внезапната студенина, която усети, се предаде и на гласа ѝ.

Колко пъти трябваше да го казва? Пръстите я боляха от стискането на слушалката и тя я премести в другата ръка, разпускаяки схванатите си пръсти, докато продължаваше да говори.

— Какво имаше в крайна сметка в този сейф? Имаше ли бижута?

Тя го чу как вдиша дълбоко. В настъпилата тишина звукът отекна като изстрел.

— Да. Както и някои други неща. Ценности. Пари в брой. Нали знаеш...

Да, тя знаеше, знаеше, че той лъже. Усещаше го по гласа му. Равен и безизразен.

„Не му казвай.“ Предупреждението изскочи толкова ясно в главата ѝ, сякаш някой го беше изрекъл на глас. Тя инстинктивно усети, че собствените ѝ интереси ще бъдат най-добре защитени, ако се преструва, че вярва на всичко, което той каже.

— Отивам си вкъщи — каза той рязко, преди тя да успее да отговори. — И то колкото се може по-бързо. Междувременно ще изпратя няколко души при теб в болницата да те наглеждат. Когато те изпишат, те ще те заведат на безопасно място.

На безопасно място... Когато думите му потънаха в съзнанието ѝ, сърцето ѝ се сви. Това означаваше, освен ако не греши жестоко, че там, където е сега, не е безопасно.

— О! — отговори тя вяло и разбра, че само мисълта да се срещне с него на живо кара стомаха ѝ да се изпълни с пеперуди. И то не мили пеперудки. Тревожни пеперуди. Уплашени пеперуди.

— Обичам те, бебчо! — каза той и затвори, преди тя да успее да каже нещо.

Катрин бавно отдалечи слушалката от ухото си. Пулсът ѝ препускаше отново, а когато погледна ръката, с която държеше телефона, видя, че кокалчетата ѝ бяха побелели от здравето стискане.

— Всичко наред ли е?

Тя беше забравила, че Дан присъстваше на разговора. Хвърли бърз поглед към него и видя, че той все още стоеше на няколко метра от нея до медицинската апаратура, но вече я гледаше открито, а тя се чудеше дали и изражението ѝ е толкова объркано, колкото и мислите.

Той беше лекар. Тя се улови за тази мисъл като удавник за сламка. Би могла да му разкаже за белите петна в паметта си, за странното чувство на раздвоение, за това, колко особено се чувства; за Ед и за това, че не позна гласа му, за твърдата ѝ убеденост, че трябва да направи каквото той казва, в противен случай последствията ще бъдат неприятни. Дан би могъл да ѝ помогне, да ѝ обясни някак си, да накара нещата да придобият смисъл за нея...

Преди да реши да му каже или не, забързано чукаше на вратата я накара да подскочи и отложи временно решението ѝ.

„О, Господи, това да не са вече хората на Ед?“ Мисълта накара кожата на врата ѝ да настръхне. Дан също се намръщи и бързо погледна към вратата. Преди някой от двамата да отговори, бравата се завъртя и вратата се отвори рязко.

— Добро утро, мис Лоурънс — нелепо усмихната, млада чернокожа жена със зелена престилка вкара шумно в стаята метална количка. — Трябва само бързо да погледна... — погледът ѝ падна на Дан, който се беше извърнал пак към Катрин и ѝ правеше съзаклятнически физиономии. — Добрутро, докторе — тя подкара количката покрай леглото. Прехвърли вниманието си отново към Катрин и продължи мисълта си, сякаш никога не я беше прекъсвала — кръвното Ви. Може ли да ми дадете ръката си?

Дан поздрави бегло и промълви:

— До скоро — докато Катрин измъкваше ръката си изпод одеялото и я протягаше, а сестрата постави познатия черен пластмасов

маншон над лакътя ѝ, той вече беше излязъл.

— Спокойно, ще отнеме само една секунда — говореше сестрата, а Катрин безизразно следеше как лентата се пълни с въздух. „Спокойствие, каза си тя, няма такова.“ Да си отдъхне, дори и за момент, не беше на дневен ред. Мислите ѝ бяха напълно объркани. Усещаше, че сърцето ѝ бие по-силно от обикновено. Чувстваше се некомфортно, нервна, напрегната. *Изплашена*.

— Кръвното ви е малко височко — каза неодобрително сестрата, разви маншона и го пхна обратно в калъфа. — Вие само си почивайте, ние пак ще го премерим. Скоро ще има закуска.

— Благодаря — каза Катрин и загледа как сестрата и количката се изнасят от стаята. Дори и през затворената врата тя чуваше приглушеното дрънчане на количката, която продължаваше обиколките си. Явно болницата се пробуждаше. Хора вървяха по коридорите. Чуваха се стъпки, гласове, смях. Викаха някого в спешното. Светлината около рамката на вратата на стаята ѝ изглеждаше вече по-ярка, сякаш бяха светнали по-мощни крушки. И светлината зад спуснатите завеси беше по-силна. Вероятно зад защитните им гънки утрото настъпваше и слънцето си проправяше път по небето сантиметър по сантиметър. Дори бръмченето на климатика изглеждаше по-силно, сякаш той се напъваше да пребори настъпващата горещина на деня. „Денят, който аз съм щастлива да видя.“

Тази мисъл отново я изплаши. И я изпълни с неописуема тъга: за нея самата и за Лиза. Едната жива, другата мъртва. Защо, защо, защо?

Тя се опита да поразсъждава, да си събере мислите, да въведе някакъв ред в главата си. Но мислите ѝ бягаха и образите, които тя опитваше да подреди в свързана картина, се топяха като захар в чаша кафе.

Отказала се за малко, тя напипа дистанционното и включи телевизора — той беше на канал Фокс новини — като се опита да последва съвета на сестрата и да се отпусне. Това обаче се оказа невъзможно. Мозъкът ѝ беше в такова объркано състояние, че нищо от това, което водещите по телевизията казваха, не стигаше до нея. Леглото беше неудобно, одеялото — грубо, климатикът — прекалено усилен. Устата ѝ пресъхваше, главата я болеше и не можеше да диша

през носа си. А тя все още се чувстваше странно. Само така можеше да опише състоянието си.

Нещо не беше наред, тя не можеше да се отърве от това силно усещане. Нещо извън и независимо от факта, че Лиза е мъртва. Нещо... Господи, тя не знаеше точно какво, но нещо, което я разтърсваше отвътре, когато се опитваше да разбере какво е то.

Ед идва насам. Тази мисъл трябваше да я успокои, но тялото ѝ говореше, независимо от съзнанието ѝ: дишането ѝ се учести, сърцето ѝ заби по-бързо, мускулите ѝ се свиха. „Не искам да го виждам.“ Тази увереност я учуди. Бяха ли се карали някога? Не че си спомняше, но... като се връщаше назад към взаимоотношенията си с Ед, тя откри, че те са невъзможни, както и всичко останало. Твърде много неща липсваха. Имаше някакъв скелет само с празни места между съществените факти, изпълнени с мъгляви образи, които тя въобще не можеше да свърже в едно цяло, колкото и да се опитваше.

Страх ме е! Тази мисъл обаче беше добре оформена в съзнанието ѝ. А фактът, че тя си го помисли, още повече я изплаши. „Добре, каза си тя. Задръж така. Това е шок. Временно е. Просто дишай.“ Разбира се, беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, при положение че носът ѝ не функционираше, но все пак тя опита. „Вдишай, издишай, вдишай из...“

Бързи мъжки стъпки в коридора нарушиха концентрацията ѝ. Дишането ѝ премина в пръхтене. Като не обръщаше внимание на електрическата искра, която премина по нервите в носа ѝ, тя замръзна, слушайки с нарастващо напрежение как те приближаваха. Но те отминаха и тя се отпусна облекчена. После започна отново упражненията с „Дишай...“.

След няколко минути трябваше да признае, че това си е жива загуба на въздух. Напрежението въобще не спадна. Вместо да се успокои от факта, че хората си вършат работата в болницата, тя откри, че се чувства значително притеснена от това. Кой бяха тези хора? Дали някои от тях не ѝ мислеха злото. Това си беше чиста проба параноя и тя го знаеше, но не можеше да игнорира и тази възможност.

Раздвижи се неспокойно, смени позата си в опит да се почувства по-удобно и тогава пръстенът на ръката ѝ привлече вниманието ѝ. Сапфирът беше с големината на нокът. Яркият син камък заблестя, когато тя наклони ръка с любопитство към лампата: диамантите от

двете страни заискриха. Той изглеждаше почти нереално величествен на ръката ѝ — като нещо, което тя дори не можеше да си представи, че притежава — въпреки че и ръката ѝ блестеше ярко. Гледайки надолу към дългите си слаби пръсти, към красивия маникюр на овалните нокти с перления розов лак, тя си помисли, че гледа нечия чужда ръка. Струваше ѝ се невъзможно нейните ръце да са толкова меки и добре поддържани.

Докосна пръстена почти галювно. Камъкът беше твърд и студен — а също голям и ценен. Очевидно много ценен. Беше го купила с пари от наследство. Споменът за това изскочи в съзнанието ѝ с твърда увереност — твърда като парче самородно злато. Това я обнадежди, че мъглата в мозъка ѝ е започнала да се разсейва, но тя не си спомни нищо повече. Нито името на магазина, от който го беше купила, нито самото купуване или каквото и да е друго, освен тези две незначителни подробности. Докато се ровеше безрезултатно в паметта си за нещо повече, тя тревожно въртеше пръстена около пръста си и спря едва когато осъзна нещо: пръстенът ѝ беше голям, поне с един-два размера.

Гледайки с широко отворени очи пръстена си, Катрин усети, че диша бързо и накъсано. От това устата и гърлото ѝ пресъхваха.

„Да не би да съм отслабнала напоследък?“ Тревогата ѝ нарасна, когато разбра, че няма представа за това. Не беше ли ходила да дава пръстена си за стесняване? Или просто обича да носи бижутата по-хлабави? Всичко беше възможно. Плашеше я, че не знае отговора. Бързо вдигна ръце към диамантените обеци на ушите си: те бяха още там — големи и хладни, и скъпи. И те също не приличаха на нещо, което да ѝ принадлежи.

Както си седеше и опипваше тежките камъни с размер и температура на замразен грах на фона на меката топлина на ушите ѝ, в главата ѝ се завъртяха образи от оная нощ като кадри от филм. Една кошмарна сянка, пълзяща в тъмната ѝ спалня. Твърдо коляно в гърба ѝ, а ръцете ѝ вързани на кръста. Един глас, който все питаше: „Къде е?“ Двама мъже — високи, мускулести, облечени изцяло в черно, а лицата им скрити зад плетени маски...

Духове. Когато ги „видя“ отново в съзнанието си, тя се зачуди защо не беше разбрала веднага що за хора са. Мъжете, които бяха влезли в апартамента ѝ, които бяха убили Лиза и опитали да убият нея, бяха в твърде добра форма, добре тренирани, твърде дисциплинирани.

Приличаха на тайни агенти. Страхът е бил твърде голям и тя не е могла да събере две и две преди, но сега нещата си идваха на мястото.

Знаеше, че търсят бижута, безбожно скъпи бижута като ония, които носеше на снимката в „Поуст“, но не помнеше те да са го казвали.

Тогава откъде го знаеше? Добър въпрос. Лошото е, че единственият отговор, който ѝ идваше в момента, беше: „Просто го знам!“

Мисълта, че знаеше нещо, без да си спомня откъде, я хвърли в студена пот. „Това не е добре.“

Тя пусна ушите си и светлина обля отново пръстена. Съблазнителен син блясък привлече погледа ѝ. Трябваше да признае, че въпреки това, което някак си „знаеше“, едно простичко чувство ѝ подсказваше, че натрапниците не търсеха бижута. Ако търсеха бижута, този пръстен и тези обеци нямаше да им се изплъзнат от погледа. Следователно те са търсили нещо друго, нещо, за което са мислели, че е в оня скрит сейф, за който Ед не беше сметнал за необходимо да ѝ спомене. За който той умишлено не ѝ бе споменал. Сърцето ѝ подскочи. Ед знаеше, че те не са търсили бижута. Той знаеше какво са търсили. Беше го усетила в гласа му.

Нов шум от стъпки в коридора я накара да поеме дълбоко въздух и да обърне бързо глава към вратата. Тя чакаше напрегната, беше като на тръни, но и тия стъпки отминаха.

Катрин се отпусна, после просто се излегна за момент и се замисли. Ясно усещаше препускането на пулса си, напрегнатостта в гръдния кош, топката в стомаха.

И двата пъти, когато ѝ се счуха мъжки стъпки да приближават вратата ѝ, тя беше заключила, че това са хората на Ед. Хората, които идваха да я наглеждат и накрая да я отведат със себе си.

Мозъкът ѝ приемаше това, но тялото ѝ не искаше.

Всеки път, когато неизбежната перспектива да бъде поставена под крилото на „хората“ на Ед се появяваше, тя стигаше почти до инфаркт.

Хммм. Може би тялото ѝ искаше да ѝ каже нещо.

Внезапното извънпяване на телефона я накара почти да подскочи. Тя изпъна гръб, а рязкото движение разклати системата. Рязка, остра болка проряза гърдите ѝ, главата ѝ се завъртя и стаята неочаквано

промени формата си. С тежко биещо сърце, трудно дишаща, тя гледаше втренчено разфокусирувания телефон, сякаш той беше гърмяща змия, която дърпаше плячката си там до леглото ѝ.

Едва след петото позвъняване тя дойде на себе си и вдигна телефона.

— Катрин? — този път позна гласа му: Ед. — Току-що разговарях със Старки. Той и Бенет са във фоайето на болницата и разговарят с две ченгета, които са питали на рецепцията за номера на твоята стая. Те са детективи и искат да те разпитат за всичко, станало оная нощ — настъпи много кратка пауза. Гласът му спадна с една октава. — Сама ли си?

— Да — това беше единственото, което можеше да изрече, без да промени издайнически гласа си. По някаква причина фактът, че неговите „хора“ са в сградата, опъна нервите ѝ до безкрайност. И нямаше значение, че тя знаеше това. Катрин се смяташе за една от неговите хора. В края на краищата, той ѝ беше началник, ментор, любовник.

Защо ѝ стана толкова студено от тази мисъл?

— Добре, слушай: когато разговаряш с ченгетата, не искам да им казваш за онази, може би малко вътрешна работа. Няма нужда да довеждаме до знанието на Агенцията неща, с които можем и сами да се справим. Що се отнася до масовата публика, в това число и за ченгетата, случилото се е било влизане с взлом, което е завършило зле — просто и ясно. Търсили са бижута, за които са считали, че са в къщата. Нещата са излезли от контрол и приятелката ти е била убита. Разбра ли?

„О, да, схванах: искаш да излъжа полицията.“ Но тя не каза нищо на глас. И още веднъж онази силна жълта предупредителна светлина, която изглежда беше първичната ѝ реакция на думите на Ед, светна отново, този път по-ярка от слънцето.

— Както кажеш — съгласи се тя. И не знаеше дали да се мрази, или да се поздравява за това, че успяваше да звучи толкова раболепно.

— Ето, това е моето момиче — той звучеше явно много доволен. — Впрочем сега, като си помисля, много е възможно онова влизане с взлом да е било и заради бижутата. Имаше няколко скъпоценни камъка в колекцията. Както и да е, ще кажа на Старки да ги отпрати, ако може. Но ако не може, ти се придържай към сценария с бижутата.

— Дадено.

— Аз заминавам — ще летя след час и ще се върна във Вашингтон късно тази вечер. Тогава ще дойда да те видя или утре сутринта най-късно.

— Добре.

— Обичам те, бебчо! — каза той и затвори, преди тя да успее да отговори.

Катрин нямаше какво друго да направи, освен да затвори бавно телефона. Тя се тресеше като желе при земетресение. Сърцето ѝ биеше толкова силно, като че ли се удрияше спираловидно о гръдния ѝ кош. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Мускулите ѝ се свиха, дишането ѝ се учести и — тя разбра едва след като остави слушалката — ръката ѝ затрепери.

Трябваше да измисли нещо. Бързо. Но това не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Мозъкът ѝ не работеше на пълни обороти. Тя разбираше, че не може да разчита само на своята съобразителност. „Двама мъже се опитаха да ме убият снощи.“ Ето едно нещо, което знаеше със сигурност. Но кои бяха те — това не знаеше. Освен ако не са били духове. Професионалисти. Типове, които работят под прикритие. Като мъжете, които работят за Ед. Ед, който я караше да излъже полицията. Ед, който знаеше чудесно, че каквото и да са търсили крадците, то по дяволите, не е било бижута. Няма значение, че той сега се опитваше усилено да я убеди в противното.

Мисълта за Ед я накара да потрепери. Мисълта за неговите хора пък я накара да поиска да се пхне под леглото и да се скрие там. Той говореше за Старки и Бенет, сякаш тя знаеше кои са те. Но тя не знаеше. Дори и понятие си нямаше.

Но този проблем можеше и да почака. Проблемът в момента беше, че те се качваха към нея сега. А инстинктите ѝ казваха „Бягай!“

[1] 1 фут е равен на 30.48 см Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

При състоянието на мозъка ѝ в момента, единственото нещо, с което тя разполагаше сега, бяха инстинктите ѝ. Трябваше да се съобразява с тях. Но имаше проблем: тя беше в болнично легло, прикована за стойка със система. С множество наранявания. И в психическо състояние, което можеше да се опише с думите *замаяна и объркана*.

Причината беше в това, че Старки и Бенет можеха да нахлуят в стаята всеки момент. При тази мисъл я връхлетя паника и това реши въпроса. Без да знае какво ще се случи, тя реши, че няма да им се даде — не, в никакъв случай. Знаеше, че трябва да бяга, каквото и да ѝ струва това. С треперещи ръце, с пулс, препускащ със скорост една миля в минута, правейки всичко възможно да не обръща внимание на пулсиращата болка в главата и на по-леката в ребрата, Катрин отхвърли чаршафите, спусна крака от леглото и се изправи.

— О, Господи! — коленете ѝ се огънаха.

Ако не беше успяла да се хване за стойката, щеше да се плъосне като камък в езеро. Добре, че апаратурата беше там. За щастие, успя да се задържи права. Главата ѝ се въртеше. Ребрата я боляха. Краката ѝ заплашваха, че ще се огънат. Стаята се наклони пред замъгления ѝ поглед. Държейки тънката метална стойка толкова здраво, че течността в пластмасовата торбичка се разплиска, тя изпъна колене, стегна гръб и се изправи с неимоверни усилия на волята.

Уф! Засега добре. Поне вече беше на крака.

Беше завързана като животно за проклетата стойка.

Това беше пречка, разбира се. Но пък един бърз поглед надолу потвърди предположението ѝ: неговата стойка имаше колела. Четири колела, ако трябваше да е точна.

„Благодаря ти, Господи, за малката благословия.“

Като се движеше внимателно да не би колената да я предадат отново, буташе стойката пред себе си и я използваше като пръчка, за да се държи на крака, тя се затътри към вратата бързо, доколкото ѝ

позволяваха протестиращите мускули. Усещаше хладината на сивия балатум под краката си, а подухването на климатика — през отвора на гърба на болничната си дреха.

Мисълта, че ще излезе в коридора с развяваща се задна част на нощницата, я обезсърчи за кратко, но алтернативата беше далеч по-страшна. Не знаеше на кой етаж се намира, но беше сигурна, че има асансьори. Старки и Бенет може вече и да са на нейния етаж. Ако не са, ще дойдат всяка минута.

Сърцето ѝ заби силно при тази мисъл. Кръвта ѝ се смрази. Дишането ѝ се ускори. „Забрави притеснението от болничното облекло!“ Тя би бягала гола по стадион „Янки“ по време на световния шампионат, ако това би я спасило.

По тялото ѝ запълзяха мравки. Тя се спря — толкова се страхуваше, че няма да ѝ се наложи да спре с ръка на копчето и да притисне буза до студената метална врата — и се послуша за шумове по коридора. Затаила дъх, паникьосана като котка в колибка, пълна с кучета, тя се застави да изчака малко, докато преброи поне до десет. Никак не беше добра перспективата хората на Ед да я хванат в момента, когато бяга от стаята. По-добре да се връща обратно в леглото и да се опита да забави изписването си от болницата колкото е възможно повече. Но ако направеше това, би се поставила изцяло на техните грижи, което означава — на тяхното благоволение. Мисълта за това накара гърлото ѝ да се свие, а в стомаха ѝ да се появи голяма болезнена топка. Тя не знаеше точно защо, но страхът беше непреодолим. Подчини се на инстинктите си за самосъхранение.

За съжаление, освен жуженето на климатика и туптенето на собственото си сърце, тя не чуваше нищо друго.

Може би нямаше какво да се чува.

При тази оптимистична мисъл, Катрин отвори вратата на няколко инча, взирайки се навън в коридора. Доколкото можеше да види, беше празен.

„Е, тръгвай вече.“

Поемайки си дълбоко дъх, тя тръгна, като пристъпваше към коридора с бежови стени и буташе стойката пред себе си. Тя трепваше при всяко изскърцване на колелата ѝ. Оказа се, след един бърз поглед по коридора, че Катрин беше само на две врати от края му. Червен

надпис „Изход“ светеше над една врата, която вероятно водеше към пожарната стълба.

Стаята на сестрите, с отворени врати в средата на коридора — като гигантска пещера — беше на около петдесет стъпки надолу в обратна посока. В тази стая, един посивял мъж с престилка стоеше с гръб към нея и говореше с тъмнокоса жена в бяла престилка и потупваше нетърпеливо с пръсти една светлокафява папка, разтворена пред тях на висок син плот. Чернокожа жена с болнична униформа — вероятно онази, която ѝ беше измерила кръвното преди това — буташе тракаща количка по другия край на коридора. И тя беше с гръб към Катрин.

Асансьорите — имаше четири — бяха разположени точно срещу стаята на сестрите. Катрин не видя, а усети, защото в момента гледаше сестрата с количката, че един от асансьорите звънна.

Ох, идваше някой.

Тя стрелна поглед по посока на звука откъм асансьорите и после загледа замряла от страх вратата на втория отляво, която се отваряше бавно. Отвътре се показва мъж в тъмен костюм.

Сърцето ѝ се сви.

Старки. Или Бенет. Нямаше представа кой от двамата е, но в този момент наистина нямаше значение, защото зад него стоеше друг мъж с тъмен костюм. Защо беше толкова сигурна, че това са те, тя не знаеше — може би заради скръстените отпред ръце, разкрачената походка, тъмните очила — но беше сигурна и убеждението ѝ се усилваше с всяка изминала минута.

„Трябва да изчезвам.“

Тя грабна стойката, вдигна я високо над пода, за да не скърцат колелата, обърна се и избяга през вратата към пожарната стълба.

Както очакваше, тя водеше към аварийния изход. Слава богу! Преди вратата да се затвори зад гърба ѝ, Катрин вече пресичаше площадката и се спускаше надолу. Тук беше по-топло вероятно защото самозатварящите се врати блокираха въздуха от климатиците. Опушените стени бяха боядисани в тревистозелено. Перилата бяха от гладка излъскана стомана, хладни на пипане и стабилни. Стъпалата бяха бетонни, без пътека по тях. Други водеха от стълбищна площадка над нея до мястото, където тя беше влязла в аварийния изход, а наклоненият таван над главата ѝ говореше за следващ етаж. Стъпалата,

по които вървеше запъхтяна надолу водеха до друга площадка, от която нямаше изход. Там стъпалата сменяха посоката си и продължаваха пак надолу, може би към площадка с изход.

По-бързо, по-бързо, по-бързо.

Останала без дъх от напрежението, Катрин се отправи към първата площадка и продължи да върви. Костваше ѝ много усилия, защото ѝ се виеше свят, колената не я държаха и трябваше да поставя стойката много внимателно на всяко стъпало, за да не се обърне и да ѝ създаде още проблеми. Потеше се обилно. Облягаше се на перилата с цялото си тяло. Непрекъснато се оглеждаше към солидната метална врата, която оставаше плътно затворена.

Тя беше на четвъртото стъпало от следващата площадка — онази, която наистина водеше към изхода — когато чу приглушеното поскърцване на два чифта обувки с подметки от гъон, приближаващи по коридора, от който тя току-що беше избягала.

Старки. Бенет.

Отвори широко очи. Затаи дъх. Погледна отчаяно и нагоре към затворената врата. Ако това действително са те — а тя усещаше със стомаха си, че са те — щяха да са в стаята ѝ след секунди. Колко време щеше да им отнеме да разберат, че не е там? Ако имаше късмет, щяха да си помислят, че е в банята.

Да, бе! Тя може да не си спомняше кой знае колко за себе си, но едно знаеше със сигурност: не е от късметлиите. Впрочем вратата на банята беше отворена. Спомняше си, че я видя широко отворена точно преди да напусне стаята.

По дяволите!

Най-лошото беше, че мозъкът ѝ не работеше както трябва. Нямаше изгледи да успее да измисли план за бягство и затова единственото, което можеше да направи, бе да продължи това, което вече правеше. Хванала стойката като щека за ски, държейки се с другата ръка за перилата, тя трескаво се спусна надолу по стъпалата.

— Ей, сестра!

Викът се чу от коридора над нея и тя подскочи — това беше опасно, тъй като едва не загуби равновесие и не се затъркаля по стъпалата. Гласът беше мъжки, тонът — заповеден, сякаш собственикът му беше свикнал да му се подчиняват. Доколкото

можеше да определи местоположението му, този, който викаше, се намираше на вратата на нейната стая.

Ох! Тя беше готова да се обзаложи срещу понички, че това е Старки. Или Бенет.

Стойката затрака по площадката.

— Сестра! — беше същият глас като преди, но тя не го чуваше толкова добре, защото вратата към следващия етаж беше вече затворена зад гърба ѝ. Спря, тъй като не знаеше как да продължи. Осветлението над главата ѝ беше ярко и тя се чувстваше уязвима. С разтуптяно сърце огледа къде точно се намира. На етажа гъмжеше от хора. Двойка младежи, посетители, ако се съди по вида на дрехите и обувките им, тъкмо влизаха в една от стаите малко по-нататък. Една сестра стоеше в сестринската стая и попълваше нещо в таблица. Друга сестра седеше до нея и говореше по телефона. Мъж в болнично облекло обсъждаше нещо с голяма група, вероятно роднини на пациент, до сестринската стая. До тях две деца правеха салта из коридора.

За щастие, никой не гледаше към нея.

„Бързо! Какво да правя?“

Да се върне обратно на стълбището и да тръгне надолу, прокрадвайки се като бандит? В болничната нощница и със стойката под мишница? Много незабележимо! О, не! Освен това Старки и Бенет щяха да тръгнат да я търсят всеки момент. Тази мисъл изпрати ледени тръпки на страх по гърба ѝ. Щеше ли да им мине през ума, че тя е тръгнала към стъпалата? Да, освен ако не са идиоти.

Скоро цялата болница щеше да бъде вдигната на крак. Тя не беше наясно с болничния протокол по отношение на липсващите пациенти, но знаеше, че нещо обезателно ще се случи. И ето я — бродеща по коридорите в лека памучна нощница, разкъсана на ръкава, за да се постави системата, закачена на стойка, висока колкото пилон на знаме. Не мислеше, че е много трудно да я забележат.

Мисълта да се предаде в ръцете на Старки и Бенет, след като вече са разбрали, че се е опитала да избяга от тях, я накара да изтръпне.

Може и да не знаеше много неща, но усещаше опасността с цялото си тяло.

Сестрата свърши с писането и затвори папката с таблицата. Звукът от затварянето стресна Катрин. Сега някой вече можеше да погледне в нейната посока.

„Мърдай!“, изпищя глас в главата ѝ и тя се подчини. Стрелна се през коридора, отвори вратата на най-близката стая и влезе вътре, затваряйки я тихо зад себе си. Лампите бяха изгасени, завесите — спуснати, въпреки че лека светлинка се просмукваше през тях. Стаята беше тъмна и хладна. Някаква апаратура бръмчеше тихо. Звук от тежко дишане я накара да погледне към близкото легло. Когато очите ѝ свикнаха с тъмното, тя забеляза, че то е празно.

— Кой е там? — попита кисел глас откъм завесите, които разделяха стаята на две. Това явно беше двойна стая и празното легло си имаше съсед. — Ако сте дошли да видите Доти, те току-що я отведоха до рентгена.

Катрин пое дълбоко въздух и отговори:

— О, благодаря. Ако не възразявате, ще използвам тоалетната, докато я чакам.

— Моля — гласът беше женски, на капризна възрастна жена. — Аз не мога да я използвам. Пробвали ли сте да ходите в подлога?

Надявайки се въпросът да е риторичен, Катрин издаде нечленоразделен звук вместо отговор и се втурна към банята. Тя затвори, заключи вратата и светна. И замръзна. Гледаше отражението си в голямото огледало, което покриваше по-голямата част от стената над мивката. Поне се предполагаше, че е нейното отражение, защото — бърз поглед назад потвърди това — нямаше никой друг в малката стаичка със сиви плочки и вградени метални закачалки и стелажи.

Проблемът беше, че жената, която я гледаше от огледалото — странна, със зловещо изражение и система, люшкаща се несигурно до нея — беше свършено непозната за нея.

Тази жена не беше Катрин.

ГЛАВА 6

„Ти си луда“, реши тя.

Докато гледаше с широко отворени очи и уста към това, което трябваше да е собственото ѝ отражение в огледалото, си помисли: „По дяволите, събудила съм се в нечие друго тяло.“

На главата си имаше кошница от къдрава кестенява коса, която падаше по раменете ѝ. Кожата ѝ беше бяла като мляко; бузите — пълни; брадичката — заострена. Очите ѝ бяха дълбоки, тъмнокафявите вежди придаваха на лицето ѝ особеното изражение, което винаги беше харесвала. Освен това тя беше по-пълна, не дебела, а по-пълничка от непознатата в огледалото, която беше невероятно стройна красавица със златист тен и бляскава, права платиненоруса коса, която се кипреше на въздушни пластове и достигаше на един инч от брадичката ѝ отпред и беше по-къса отзад. Точно в този момент косите ѝ бяха разбъркани и краищата им стърчаха в различни посоки, а отзад бяха смачкани, но тя беше сигурна, че гледа прическа за сто долара. Или дори за двеста долара. Самата мисъл за това я стресна.

„Аз не мога да си я позволя.“ Проникновението изскочи от нищото.

Но жената в огледалото можеше, явно. Можеше да си позволи и пръстена със сапфира, диамантените обеци, всяка по един карат поне, скъпия маникюр и кой знае какво още. „Това не съм аз.“

С туптящо сърце гледаше ужасена жената в огледалото, която изглеждаше не по-малко ужасена. Катрин се обля в студена пот.

„Ооох. Успокой се! Дишай!“

Добре! Бинтът на носа ѝ, който въобще не беше толкова голям, колкото ѝ се струваше, пречеше да добие ясна представа за чертите на лицето, но тя си спомняше, че го удари в кухненския под. Както и подутината на челото ѝ, която сигурно се е получила там, или може би по-късно, когато се беше хвърлила през прозореца. Това означаваше, че тя определено гледаше към жената, малтретирана и почти убита в градската ѝ къща снощи.

С други думи — към себе си.

„Ела на себе си! Коя друга може да е?“

Гъстите ѝ кафяви вежди ги нямаше. На тяхно място имаше елегантни дъги, определено по-светли. Но пък очите ѝ си бяха топло светлозелени както преди. Много красиви, изразителни. Винаги ги бе смятала за най-красивото нещо у себе си. Помнеше ги!

Тя си пое дълбоко въздух. „Да гледам ли още?“

С устни, все още отворени от дълбоката въздишка, тя оголи зъби. Те бяха — тя се наведе по-близо, за да е сигурна — перфектни. Два реда порцеланови зъби, които блеснаха, когато тя разтвори устни и загримасничи, за да ги разгледа.

Сърцето ѝ заби отново.

Проблемът беше в това, че зъбите ѝ никога не са били толкова безупречни. Даже си спомняше отчетливо, че имаше малко разстояние между предните два.

„Какво, по дяволите, става тук?“

На гърлото ѝ заседна буца от уплаха. Сърцето ѝ затупа предупредително. В опит да запази самообладание стисна здраво края на тоалетната масичка, докато накрая отражението на банята зад нея се размаза пред очите ѝ.

„Това не съм аз.“ Тази констатация звучеше убедително.

Но това трябваше да е тя, нямаше кой друг да бъде.

„Мъртва ли съм? Умряла ли съм вчера тогава, когато и тази жена е умряла, изпуснала съм експресът за Рая и съм се вселила в нейното тяло?“

Студени тръпки преминаха по гърба ѝ, докато си задаваше тези въпроси. Зазвъня призрачна музика. Докато гледаше с нарастващ ужас жената в огледалото разбра, че диша толкова учестено, че гърлото започва да я боли и главата ѝ се замайва, а коленете ѝ омекват отново. Още един такъв шок, помисли си мрачно, и имаше опасност да се изложи на хипервентилация и да припадне точно тук в банята на Доти и капризната ѝ съседка по легло.

— Катрин Лоурънс, моля, обадете се в най-близката сестринска стая. Катрин Лоурънс...

Боботещо във високоговорителя, съобщението беше повторено два пъти. Катрин трябваше да го чуе само веднъж. Стомахът ѝ се сви, сякаш беше в свободно падащ асансьор. Косата на тила ѝ настръхна.

Преследването беше започнало.

„Добре, спри зараждащата се паника!“ Която и да беше тя, каквато и да е тази работа с промяната на външния вид, тя смяташе да разнищи въпроса по-късно. Сега трябваше да се отърве от системата, да намери някакви дрехи и да изнесе обновеното си кльоцаво русо задниче от болницата.

Бързо. Преди хората, които я търсят, да я открият.

Защото все още имаше чувството, че ако я открият, ще си има големи, големи неприятности. Погледът ѝ се плъзна по високата сребърна стойка, блестяща до нея. Трябва да се освободи от нея.

Отклони поглед от образа в огледалото и погледна надолу към ръката си. Вече знаеше, че принадлежи на някой друг. Направи ѝ впечатление, че тя е много мургава, твърде слаба, твърде нежна, за да е нейна. По-късно можеше и да похалюцинира. Сега трябваше да се измъкне — или да измъкне онай, в която се е вселила — от опасността. Парче анкерпласт придържаше прозрачната тръбичка към лакътя ѝ. Тя знаеше, че под анкерпласта имаше игла, забита във вената ѝ.

„Господи, аз мразя игли.“

Катрин помнеше това. Това беше *тя*. Но сега не беше време да ликува. Отлепвайки анкерпласта, без да обръща внимание на спазмите в стомаха си и потта, появила се на челото ѝ, изскърца със зъби и леко — ох! — извади иглата. Една-единствена капчица кръв се появи на мястото. Като се бореше с внезапното прилошаване, грабна една салфетка и я притисна към раната. След малко кръвенето спря и тя изхвърли салфетката.

Беше се освободила от най-добрия си приятел — стойката. Следваща стъпка бяха дрехите. Напускайки банята...

— Доти, ти ли си?

— Ммм, нея я няма все още.

Тя пресече крадешком стаята и отиде до гардероба, отвори вратата...

— О, бях забравила за теб. Коя си ти? Една от дъщерите ѝ?

— Да.

... да намери някакви дрехи. Блузка с къс ръкав, тъмна, може би тъмносиня или черна, с големи розови цветя, изрисувани по нея, и чифт тъмни полиестерни панталони.

— Коя по-точно?

— Ами, най-голямата.

Тя не обърна внимание на прилежно сгънатите пликчета и сутиена на горния рафт — няма да носи бельо на друга жена, още повече че чашките на сутиена бяха твърде големи и твърди и щяха да стоят на нейното тяло като два Мон Евереста. Измъкна нощницата през глава...

— Санди ли?

— Аха.

... и я хвърли отвъд рафта, колкото може по-далеч.

Чудесно, щото тъкмо исках да те питам откъде взе оня пандишпанов сладкиш, който донесе вчера. Беше много хубав.

... и навлече набързо дрехите на отсъстващата Доти. Блузата можеше да побере три като нея, панталоните с еластичен колан бяха с ниска талия. Ако си поемеше дълбоко въздух, щяха да паднат.

„Така че, не дишай!“

Високоговорителят се включи отново:

— Катрин Лоурънс, моля, явете се в най-близката сестринска стая. Катрин Лоурънс, има спешно обаждаме за вас. Моля, обадете се незабавно на сестрите.

Сърцето ѝ биеше силно. „Исусе, размърдай...“

— Санди? Пандишпана?

— От ЦВС.

Имаше някакви обувки с равна подметка. Пъхна бързо крака в тях — бяха малко къси и широки, но като си свиеше пръстите, ставаха. Отправи се към вратата.

— ЦВС ли? Че те имат ли пекарни? — старата дама звучеше объркано. И трябваше да е, тъй като ЦВС беше верига от аптеки.

„О, да.“

— Някои от тях имат — Катрин се спря до вратата и се послуша. Не чу нищо и се успокои. Трябваше незабавно да тръгне, докато те все още се надяваха, че сама ще отиде в стаята на сестрите. — Мисля, че трябва да отида да потърся мама. До скоро.

— Ще донесеш ли от сладкиша следващия път?

— Разбира се. Довиждане.

Измъквайки се през вратата, се опитваше да изглежда безгрижна. Това никак не беше лесно при положение, че сърцето ѝ биеше бясно, панталоните ѝ заплашваха да се свлекат при всяка стъпка, а свитите

пръсти на краката вече я боляха. Коленете ѝ бяха стабилни колкото варени спагети, главата ѝ се въртеше. Дишаше само през устата си. Реши, че асансьорът е най-добрият начин да се измъкне, защото стълбището е открито и се наблюдава с камери. Искаше да се смеси с тълпата.

В коридора сега имаше повече хора от преди, което бе добре, реши тя уверено. Оправи новата си коса с ръце — беше забравила колко е разрошена, докато не я видя в лъскавата месингова табелка на вратата с надпис „Забранено за външни лица“. Обърна лице в посока, обратна на сестринската стая и тръгна към асансьорите след един санитар, бутащ инвалидна количка с мъж в нея. Те не бяха разлепили обяви с надпис: „Търси се“, но бинтованият ѝ нос би могъл да привлече внимание, освен ако куцукащата ѝ походка не я издадеше. А вниманието е последното нещо, от което се нуждаеше или за което си мечтаеше в този момент.

Като че ли никой не я забелязваше. Тя се смеси с малката група пред асансьорите, точно в момента, когато последният от тях отдясно извъня.

Като задържаше дъха си, с препускащ пулс, тя се плъзна зад високия санитар, когато вратите на асансьора се отвориха. Надничайки уморено зад гърба му, изпусна въздишка на облекчение, че единственият човек вътре бе руса тийнейджърка с голям букет в ръце. Момичето излезе от асансьора, хвърли бегъл поглед на чакащите отпред и отмина.

Катрин се качи заедно с останалите, като отстъпи назад, за да направи място на инвалидната количка. Само един от групата беше застанал по-навътре. Тя гледаше упорито надолу, в случай че някой следи камерите, с които беше сигурна, че са оборудвани и асансьорите. Слезе безпрепятствено пет етажа надолу до фойето.

Тук хладнокръвието я напусна. Фойето беше просторно с високи, затъмнени прозорци и лъскав теракотен под. Модерни мебели от черна кожа и хром върху килими с червени, сиви и черни абстрактни фигури. Ескалатори отвеждаха хора до мецанин, в който имаше магазин за подаръци и ресторант МакДоналдс, както сочеха табелите. Точно пред площадката на асансьорите се намираше бюро „Информация“. За щастие то гледаше към входа и около него имаше

голямо оживление — и трите служителки бяха заети с обслужването на по една малка опашка от изгубили се или търсещи нещо хора.

Двама униформени пазачи, или ченгета — невъзможно беше да е сигурна, защото бяха далеч и с гръб към нея — стояха до главния вход безучастно. Пиеха от димящи чаши и бърбреха, докато наблюдаваха влизащите и излизащите посетители.

Съвпадение ли е това? Да, вероятно. Тя беше сигурна, че тяхното присъствие не може да има нещо общо с нея.

Сърцето ѝ отново забърза. Нямаше как да успее. Скри се отново в сянката на асансьорите и се огледа бързо и трескаво.

Зае се с план Б. Радваше се да разбере, че мозъкът ѝ не беше я изоставил съвсем, въпреки шока.

Вместо да върви с потока от хора, да мине през многолюдното фойе и да излезе през въртящите се врати, тя тръгна към страничния вход: малка черна табелка на стената сочеше, че там има тоалетни и изход, а една стрелка показваше накъде точно да върви.

Може и да е чиста параноя, мислеше тя, докато следваше стрелката, но тя предчувстваше, съдейки по обзелия я страх, че и този изход се наблюдава. Надяваше се само, че няма достатъчно ченгета, за да покрият всички изходи.

В такъв случай, парадният вход на болницата би бил най-вероятното място за причакване и наблюдение. Въпросът, който човъркаше мозъка ѝ, беше: „Кои по-точно са те? Хората на Ед? Мъжете от снощи? Някой друг? И има ли въобще опасност?“ Не беше сигурна, не знаеше. Само имаше силното усещане, че е в голяма беда. При това положение, тя трябваше да доведе нещата докрай.

Когато излизаше забеляза, че болницата не беше само една сграда, а цял комплекс. Високи, бляскави кули от сива стомана и стъкло бяха свързани чрез двойка остъклени проходи на височината на осмия етаж. Дълги, ниски сгради с размера и външния вид на самолетни хангари бяха скупчени в основата на кулите и точно през една от тях тя се измъкна. Излезе на тротоар, опасващ малък и препълнен паркинг, и спря заслепена от слънцето, отразено в десетките автомобилни стъкла. Вдигна ръка да се предпази от силния блясък и се опита да определи местоположението си. Непрекъснатият шум от спиращи и тръгващи превозни средства ѝ подсказа, че е близо до главен път. Небето беше красиво, яносиньо, изпъстрено тук-там с

бели облачета, които напомняха пухкави овце. Слънцето, кръгло и жълто като топка за тенис, висеше точно над алеята с разцъфналите дървета в края на паркинга. Жегата беше ужасна и я обгръщаше като дебело влажно одеяло. Според нея беше осем и нещо сутринта. Столицата вече се къпеше в пот.

„До обяд косата ми ще е станала на масури.“

О, я почакай, това не е нейната коса вече. Сега тя притежаваше руса прическа, последен писък на модата, и нямаше представа какво ще стане с нея в лятната горещина. При това стомахът ѝ се сви.

„Спокойно, нареди тя на обтегнатите си нерви. Не се паникьосвай. Това е някаква странна амнезия. Ще мине.“

Ако живее достатъчно дълго. При тази страшна мисъл тя почти се паникьоса отново.

„Окей, всичко това с амнезията е вторият проблем. Първо важните неща: трябва да си намеря безопасно място, преди да съм станала на парчета.“

Но къде е то? Въпросът се виеше като змия през изпразненото ѝ съзнание дори и докато бързаше с всички сили да се отдалечи от болницата. Балансираше на края на стъпалата си, за да предпази изкривените си пръсти. Тътреше се по блестящия черен асфалт на паркинга към тясната тиха, засенчена от дървета, уличка зад него. „Към къщи“ беше инстинктивният ѝ отговор, но след това ѝ мина през ум, че благодарение на подновеното усещане за неориентираност, тя дори не знае къде е това „къщи“.

Картината на нейната къща изплува в съзнанието ѝ. Това беше дом. Тя знаеше — нейният дом. Но не знаеше къде е той.

„Какво друго ново има? — питаше се отчаяно. Нищо не изглежда наред.“

Във всеки случай, няма да може да се върне там сега, където снощи Лиза беше убита. Тя самата едва не беше загинала. Спомените щяха да ѝ дойдат в повече. Полицията може още да е там и да разследва. Вероятно имаше кръв...

Рано или късно, хората на Ед щяха да отидат да я търсят и там. А те не бяха единствените, които се интересуваха от нея. Няма значение кой я търси, домът ѝ ще бъде първото място, което ще проверят.

„Мисли! Трябва да отидеш някъде.“

Дрехи, трябваха ѝ нейните дрехи. Да ѝ стават и да може да ги носи, докато е навън, без да привлича нежелани погледи. Трябваше ѝ бельо, портмонето, шофьорската книжка, кредитните карти, парите...

По средата на тясната ивица трева, която разделяше блестящия паркинг и сенчестата улица, тя се спря и замря. Не си отиваше вкъщи. Не отиваше никъде. Не можеше. Нямахше къде да отиде. Нямахше кола, пари, нямахше на кого да се довери и да помоли за помощ.

Когато осъзна тази ужасяваща истина, усети сърцето си да бие учестено. Сви ръце в юмруци. Нейните...

— Катрин? — повика я мъжки глас.

ГЛАВА 7

Стори ѝ се, че подскочи цяла миля нагоре, препъвайки се в собствените си сгънати пръсти, докато се обръщаше. Черен „Шевролет Блейзър“ отбиваше, за да спре на пет фута пред нея. Идваше от паркинга и беше спирал на стопа на кръстовището между входа на паркинга и улицата. Страничното стъкло до шофьора беше смъкнато. Мъжът зад волана гледаше сърдито. В момента, в който го разпозна, тя изпита облекчение.

— Дан! — Катрин махна с ръка и се запрепъва към колата. Дан беше отговор на молитвите ѝ. Нейният съсед, нейният лекар. Той поне не искаше да я убие. За това беше сигурна. Абсолютно сигурна. — Ще ме закараш ли?

— Естествено — очите му се плъзнаха по нея още веднъж и той отново се намръщи. Ако беше заради молбата ѝ, толкова по-лошо, защото тя вече влизаше в колата. За каквото и да се мръщеше, то не му попречи да се наведе и да отвори вратата до него. Като се плъзна по черната кожена седалка, сгорещена от слънцето и много приятна поради това, тя затвори вратата и натисна копчето за автоматично заключване, което изщрака и заключи цялата кола.

За всеки случай.

— Благодаря ти — каза тя и му се усмихна. След това хвърли бърз и, както се надяваше, незабележим поглед назад през рамо. От входа, който беше използвала, излизаше една жена, няколко човека вървяха по паркинга, но никой от тях не изглеждаше да търси нея. Сред тях не бяха Старки и Бенет, което си беше голям плюс.

— Няма защо — дори и да го интересуваше какво става с нея, той не го показваше. Не промени нито гласа, нито изражението си. — Сложи си колана.

Шевролетът тръгна, зави надясно към сенчестата улица с правите редици стари двуетажни тухлени къщи, намиращи се точно срещу болницата, докато Катрин послушно си слагаше колана. Слаба млада жена с лъскава кестенява конска опашка и обути в дънки буташе

количка с две-тригодишно дете по тротоара пред къщите. Бял миниван със стълба на покрива и някакъв надпис мина покрай тях. Две десетинагодишни момчета на колелета се носеха надолу по улицата право към тях и Дан ги заобиколи, без да продума.

След като си сложи колана, Катрин се почувства по-сигурна. Облегна глава на топлата, удобна облегалка, а после въздъхна доволно. Напук на всичко, на нея ѝ се струваше, че е успяла да се измъкне.

От какво? Този въпрос я ядеше отвътре. Усещаше, че трябва да знае.

Но не знаеше. Колкото по-упорито се опитваше да си спомни, толкова по-неуловимо ставаше всичко отвъд настоящето.

— Накъде? — попита Дан след минута, а през това време тя се опитваше да остане спокойна. Освен всичко друго, това означаваше да контролира дишането и сърдечната си дейност, като в същото време гледаше към тавана, без да вижда, и измъкваше незабележимо краката си от обувките убийци.

„Добър въпрос!“

Тя обърна глава към него и погледите им се срещнаха, когато той спря на кръстовището. Дан ѝ се усмихна леко и окуражаващо и тя реши още веднъж, че е страхотен. Очилата на носа му придаваха изражение на абстрактна интелигентност (*нещо като разсеян професор*) на лицето му, гладко и с правилни черти. Имаше бръчици около очите и устата му, което ѝ припомни, че е бил буден цяла нощ. Заради нея. А това беше един плюс в дилемата „дали да вярвам на този човек“. Косата му беше наистина красива; тези гъсти, тъмнорозови вълни сигурно предизвикват завист у много жени. Той вече не носеше бялата престилка и разкопчаното му синьо сако с къс ръкав разкриваше бронзови ръце, достатъчно мускулести, за да се почувства тя сигурна до него. Слабото му тяло беше неустойчиво — добрият доктор тренираше редовно. Ръцете му, увили се около волана, бяха големи, с широки длани. Изглеждаха сръчни. Поизносената риза беше пъхната в доста стари черни панталони, запасани с колан около тънкия му кръст. На краката си, тя погледна надолу, той носеше неописуеми черни чехли, вероятно дванайсети размер.

Тя допусна, че това е работното му облекло. След малко друга случайна мисъл проблесна в главата ѝ: доктор МакДрийми, внимавай.

Доктор МакДрийми? За момент тя се замисли. После — о, да, „Анатомията на Грей“. Любимият ѝ телевизионен сериал. Да. Тя мислено стисна юмруци, когато разбра, че си спомня и това. Добър знак, нали?

— Е? — подкани я той търпеливо.

Тя направи гримаса.

„Аз... аз не знам“, беше репликата, която щеше да произнесе. Но осъзна, че знаеше. Въпреки всички „против“, които щеше да събере, имаше само един логичен отговор:

— У дома. Към градската къща.

Добави последното, защото ѝ се стори странно да назове онази къща дом. Той не реагира, дори и отговорът ѝ да му се е сторил странен. Просто кимна с глава.

Светофарът светна зелено и вниманието на Дан се насочи отново към пътя. Завиха надясно и болницата остана зад тях. Гумите свистяха, климатикът бълваше все по-студен въздух и жилищно — индустриалният квартал, в който се намираше болницата, остана назад, тъй като шевролетът излезе на околоръстното и се отправи на юг.

Катрин не усети, че са седели в неловка тишина, докато Дан не я наруши, защото тя си правеше списък наум на нещата, които ще грабне бързо от жилището си. Най-важното е да влезе и излезе оттам колкото е възможно по-бързо, преди някой от хората на Ед — или който и да е друг — да реши да я потърси. Май че имаше кола в гаража отзад, да, имаше. И това си спомняше — още един повод за триумф: „Лексус“ с цвят на шампанско, купен с парите от онова наследство, от което са и пръстенът, и обещите. Ще си хвърли нещата в колата и ще отпраши с пълна газ далеч, далеч оттук...

Ще бяга, но от какво точно? Не знаеше. Бог да ѝ е на помощ — тя не знаеше.

— Хубав тоалет — отбеляза Дан внимателно, като гледаше към нея и намали, за да спре на червения светофар. Премигвайки от учудване, Катрин видя, че са излезли от магистралата и са вече почти в стария град. — Нещо като смяна на визията, нали?

Стресната от думите му, прекъснали мислите ѝ, тя му хвърли уморен поглед:

— А, да.

Той, изглежда, не забеляза нищо нередно в поведението ѝ и слава богу. Светна зелено и той даде газ, минавайки покрай новия МОЛ, пръкнал се точно в началото на грижливо поддържания исторически район. Въпреки че беше рано сутринта, пристигащите и тръгващите коли бяха многобройни. Тя видя, че МОЛ-ът беше украсен с надпис „Старбъкс“. При вида му мозъкът ѝ спря и тя се замоли като гладно кученце. Искаше кофеин. Отчаяно се нуждаеше от кофеин.

„Долу, момиче. По-късно.“

— Че какъв вид имам обикновено? — попита тя внимателно. Това не беше само опит да завърже разговор и да поддържа илюзията, че всичко е нормално. Беше забравила как се облича обикновено. Отчаяно искаше да попълни тази дупка в самопознанието си.

Той повдигна рамене.

— Не знам. Нещо като висша мода. Дрехите обикновено са ти по мярка.

Тя се погледна. Основният цвят на панталоните и блузата беше морскосиньо. Розите бяха ярки. Платът — синтетичен и не много чист. Циркова палатка, а не дизайнерско облекло.

— Тези ги взех назаем.

— Аха — той ѝ хвърли още един поглед. Този път — любопитен. — Така, и от какво бягаш?

Това я стресна и тя се изпъна на седалката. Внезапна режеща болка в гръдния кош веднага я наказва за импулсивното движение.

— Какво имаш предвид? — като притискаше гърдите си с ръка, тя се опитваше да не показва колко е притеснена, но трудно ѝ се удаваше.

Той вдигна рамене:

— Измъкваш се от задната врата, сама, без чужда помощ, при положение че преди половин час си била на легло, закачена за системата и под надзора на сестра, която да следи жизнените ти показатели. Носиш дрехи, които категорично не са твои. Хвърляш погледи през рамо на всеки две минути. За мен е ясно: измъкнала си се без разрешение от болницата. Така че: от какво или от кого бягаш?

Тя откри, че увреденият мозък и липсата на кофеин са лоша комбинация, особено в момент като този, когато спешно трябва да се измисли лъжа. Не успя.

— Ами ако кажа, че не е твоя работа? — попита, като присви предизвикателно очи. — Какво ще направиш? Ще обърнеш и ще ме върнеш в болницата? Има ли нещо като болнична полиция, която да проверява кога и защо напускат хората?

Той поклати глава:

— Не, разбира се. А ти си права: не е моя работа. Но проблемът е — погледът му се спря на ръката ѝ, която още притискаше ребрата, — че ти все още изглеждаш зле. Може би трябва да ми разрешиш да те върна обратно.

Тя отпусна ръка и я сви в юмрук в скута си:

— Не!

Той стисна раздражено устни:

— Каквото и да става с тебе, ще си по-добре в болницата, отколкото да бягаш сама по улиците. Беше ранена. Преживяла си нещо ужасно снощи. Може лекарите да са пропуснали някаква вътрешна травма. За твое сведение, когато те видях да вървиш по паркинга, имах чувството, че едва се движиш.

— Това е заради обувките. Предимно...

Той я погледна неразбиращо:

— Какво?

— Обувките. И тях ги взех назаем. Малки са ми.

Той повдигна вежди:

— И ти сериозно се опитваш да ме убедиш, че се клатушкаш като зомби от „Нощта на живите мъртви“ само заради обувките?

— Ами, да.

Той изсумтя скептично. Вече се движеха забележимо по-бавно и тя разбра, че са на многовековните павирани улици в сърцето на стария град. Построен първоначално като пристанище на река през XVII век, Старият град беше със сто години по-стар от столицата. Само на шест мили от столичния град, той се отличаваше с чудати магазини, тесни улици с три ивици и през лятото — с орди туристи. Реставрираните газени улични лампи стояха като часовои на ъглите. Сгради от XVII век се гушеха една до друга като застанали мирно войници. Черните кепенци и решетките на прозорците от ковано желязо съживяваха горните етажи. В този момент первазите бяха окичени с ярколилави петунии и разкошни червени мушката с нежни бели цветчета и обсипани с листа на лози, спускащи се като водопад по старите

тухлени стени. Голяма част от улиците носеха имена, сочещи британските корени на заселниците тук: „Херцог“, „Крал“ и „Принц“. Независимо от ранния час, карети, теглени от коне (*любимата атракция на туристите*), вече чакаха първите посетители, наредени търпеливо на опашка, която се виеше като змия по пазарния площад.

Когато шевролетът зави по улица „Норт Юниън“, паралелно на мътния зелен Потомак, тя забеляза, че първата от лодките за туристи, които плаваха оттук до Монт Върнън, тъкмо напускаше дока. Един екскурзовод водеше група туристи, като вървеше заднешком и жестикулираше енергично.

— Знаеш, че можеш да ми се довериш — каза Дан и привлече отново вниманието ѝ. — Ако си в беда, мога да ти помогна.

Докато го слушаше, тя гледаше безучастно добре очертания му профил. „Кара ме да се чувствам сигурна, в безопасност, с него в тази кола. Добре тогава.“ Това беше инстинктивната ѝ реакция. Досега винаги се беше водила от инстинктите си. И така, трябваше ли да му се довери? Трябваше ли да му каже, че се намира в огромна опасност, въпреки че не знаеше от какво или от кого? Трябваше ли да му разкаже за ужасния проблем с мозъка, който я водеше до усещането, че е хваната в тялото на друга жена, а също и за загубата на памет и липсата на емоции? Той беше лекар, може би знаеше отговора, може би щеше да ѝ обясни. Може би щеше да я излекува. При тази мисъл тя премигна от вълнение. Искеше да му каже. Искеше да му вярва. Усещаше, че е човек, на когото може да се довери.

Той беше дошъл в болницата снощи заради нея и беше останал, докато се събуди.

— Катрин, ще ми позволиш ли да ти помогна? — Дан се обърна към нея и погледите им се срещнаха. Тя откри, че тънките лещи, през които я гледаше, не намаляваха ни най-малко удивителната сила на неговите мили сини очи. Освен това гласът му беше успокояващ и тя намери това за изключително привлекателно. Може би поради южняшкия акцент. Може би поради богатия, дълбок тембър. Може би, може би...

Я, чакай. Каквато и да е причината, тя няма да се поддаде. Да се довери на съседа си, на лекаря, можеше и да е добра идея. Но можеше и да не е.

Основната причина е, че не го познаваше достатъчно. Тя не познаваше дори себе си. Горчивата истина беше, че нямаше представа на кого може да вярва и докато не разбере, най-умното нещо щеше да е да не се доверява на никого. Включително и на доктор МакДрийми с неговите покоряващи очи и топъл глас.

— Благодаря, но няма нужда — каза тя и се помъчи да се усмихне лъчезарно.

Той се намръщи. Шевролетът спря на стопа. Светофарът светеше за разрешен завой надясно и тя забеляза, че са на кръстовището на „Юниън“ и „Уилкс“. Районът, където живееха и двамата, беше на една пресечка пред тях, точно отпред на улица „Юниън“. Входът на алейката, водеща до гаража ѝ, беше на „Уилкс“, зад паркинга на големия магазин за свещи на Стария град, който беше на отсрещния ъгъл. За да се стигне до алеята и оттам до гаража, той трябваше да завие надясно, което обясни забързаното цъкане в колата.

— Имаш ли нещо против да минем първо отпред? — тя беше започнала да се паникьосва отново. Мисълта, че се връща в градската си къща, я накара да се облее в студена пот. Всичко можеше да има там сега. Може полицията да разследва все още, някои от хората на Ед може да са се появили. И най-вече — следите от снощното нападение щяха да са навсякъде...

Той ѝ хвърли бърз изучаващ поглед:

— Нямам нищо против. Слушай, сигурна ли си, че не искаш да те откарам обратно в болницата? Да се справяш сама в това положение, никак не ми се струва добра идея.

Трафикът се увеличи, имаше всякакви превозни средства — от коли до малки камионетки за доставка, мотори и велосипедни рикши, много от които изостанаха на стопа. Един син миниван зави наляво по „Уилкс“ и мина пред тях. Те тръгнаха след него. Дан изключи мигача и натисна газта.

— Сигурна съм — каза тя, когато шевролетът тръгна през кръстовището. — Болниците ме потискат.

Това си беше самата истина.

Отляво, на пешеходната крайбрежна улица, която минаваше покрай зелените дървета на „Парка на Основателите“ и реката, бяха изникнали магазини, ресторанти и картинни галерии, появили се на мястото на старите магазини за тютюн, съборени преди време. Зад тях

склонове, покрити в момента с килим от грижливо поддържан изумруденозелен райграс, се спускаха към реката. От другата страна, атмосферата на XVIII век беше съхранена напълно. Освен магазин за свещи, тук имаше антикварен магазин, магазин за маркови дрехи, за играчки — всички разположени в реставрирани сгради от колониалната епоха, боядисани в топли пастелни тонове, които ѝ напомниха за ония сладки сърца — валентинки с послания върху тях. Нейната висока тясна къща, една от четирите залепени една за друга тухлени къщи с врати с красиви корниз и пет (*единият беше на вратата*) прозореца, беше в самия край на района. Когато наближиха, сърцето на Катрин заби по-силно. Тя почти се страхуваше да отвори очи.

Но ги отвори, защото трябваше да знае.

Отвън всичко изглеждаше нормално. Нямаше полицейска лента, никакъв знак за присъствие на полиция или други разследващи. И четирите врати на оградата от ковано желязо, която ограждаше предната част на къщите и разделяше дългата, тясна правоъгълна ивица трева на четири малки предни дворчета, бяха затворени. Повечето от завесите на двайсетината прозореца, които гледаха към улицата, бяха спуснати както обикновено сутрин, за да предпазят домовете от първите слънчеви лъчи, надничащи право в тях. Нейният двор беше безупречен — нямаше нито една тревичка, която да не е на мястото си. Високите до коленете редове с гъста маймунска трева, ограждащи пътеката към къщата ѝ, се перчеха с нежни бели, антеноподобни цветове, които изглеждаха непокътнати. Четирите стъпала, водещи до боядисаната в черно входна врата, бяха чисти. На верандата сгънатият вестник лежеше върху пътеката. Всичко беше като всяка нормална съботна сутрин. Сякаш ужасът от снощи никога не е бил. Но БЕШЕ!

Катрин почувства болка в ръцете си, отпуснати в скута ѝ, и погледна надолу: пръстите ѝ бяха свити в юмруци толкова силно, че ноктите ѝ деряха дланите. Дишането ѝ се ускори.

— Не мисля, че е добра идея. Не бива да се връщаш тук. Не бива и да си извън болницата — в гласа на Дан се усещаше известно нетърпение. — Погледни се, ти цялата трепериш.

Тя наистина трепереше и направи усилие да спре. Блейзерът вече спираше пред друг стоп. Откъсвайки очи от къщата, тя се огледа и

срещна погледа му. Очите му бяха присвити, блестяха и гледаха твърдо и решително. С увреден мозък или не, на нея не ѝ беше трудно да разбере с какво е свързана тази решителност. Изражението му показваше съвсем ясно, че той смяташе да пренебрегне нейните желания и да я върне в болницата.

Имаше и нещо друго: той шофираше и той казваше накъде да вървят. Можеше да я отведе където си поиска. Освен ако тя не реши да скочи от колата в движение. А пък тя беше покрита с всички възможни подутини и синини в момента. Реши да е по-внимателна.

Блейзерът спря на стопа. Както и предишният, този стоп беше на кръстовище с три улици и много коли.

Тя се пресегна към дръжката на вратата.

— Мисля, че трябва да слеза тук — тя отвори вратата, докато казваше това, стъпи на тротоара, подпря се на дръжката на вратата за момент, докато стабилизира краката си. За щастие „Юниън“ имаше само две пресечки, което означаваше, че слизайки от колата, тя остава само на четири стъпки от тротоара. Поне нямаше опасност да бъде прегазена.

— Ей, какво правиш?

— Благодаря, че ме докара — каза тя. Държеше се все още за вратата като опора. Навеждаше се, за да го погледне. Неговият поглед беше пълен с изненада, той се беше преместил и навел напред към нея. Ръката, с която по-рано държеше кормилото, сега лежеше на конзолата между седалките. Тя помисли, че това би била позата му, ако се беше пресегнал, но не е успял да я хване, преди тя да се измъкне от колата.

— Чакай! — каза той забързано и добави още нещо, но тя не го чу, тъй като затвори вратата и се отдалечи решително. Някакъв клаксон изсвири наблизо и тя подскочи. Видя четири коли наредени зад тях и още три на другите стопове. Той няма друг избор, освен да тръгне, мислеше тя, но се почувства облекчена едва когато той наистина тръгна с възмутено свистене на гумите.

Скърцаща със зъби от усилие, тя се изнесе от улицата, като прескочи тромаво малък отводнителен канал, и после се качи на тротоара. Тръгна към къщата колкото се може по-бързо. Ребрата я боляха, главата я болеше, стъпалата я боляха. Да прибавим и горещината, която изсмукваше малкото сила, останала в мускулите ѝ. Тя си знаеше, че се движи само благодарение на адреналина.

Когато погледна през рамо видя, че блейзерът беше далеч в другия край на квартала. Тя не беше сигурна дали Дан няма да обърне и да се върне за нея, но не й пукаше: нямаше намерение да ходи където и да е с него.

Точно сега се чувстваше най-сигурна сама.

Хвърляйки нервно погледи наоколо, мина през портата и се затътри по пътеката. Тесните ѝ обувки трополяха по наредените на ребена кост павета. Катрин вече се потеше от положеното усилие при тази горещина и твърдо пренебрегна сърцебиенето и свиването в стомаха, докато се качваше по стъпалата. Подмина вестника — ако го беше преместила, някой можеше да се сети, че тя е в къщата — и се протегна към бравата на вратата.

Едва когато я натисна и нищо не се получи се сети, че вратата е заключена. А тя нямаше ключ. Вторачи се към вратата ужасена. „Има резервен ключ под изтривалката“, проговори едно гласче в главата ѝ, излязло от нищото. То звучеше някак чуждо, въпреки че идваше отвътре, от нейното тяло. „Този глас май не е мой.“ Мисълта я разтревожи. Но когато коленичи и провери, оказа се, че гласчето е право: там имаше ключ. Той беше голям, месингов и — когато го пхна в ключалката — отключи.

Тя си пое дълбоко дъх и остави проблема с оня глас извън тялото за по-късно, когато няма да е толкова заета да се спасява.

Един бърз поглед наоколо я увери, че не е наблюдавана. Движението пред къщата беше оживено, както и преди, но от черния блейзър нямаше и следа. Една тийнейджърка в тениска на университета Джорджтаун и дънкова миниполичка разхождаше мопса си по тротоара. Слаби звуци от „Какво е останало от мен?“ се лееха от слушалките, които тя носеше провесени на врата си, и създаваха изненадващо весел контраст със свирещите гуми и бумтящите двигатели на колите, завиващи на кръстовището в различни посоки. Една възрастна двойка с еднакви къси панталонки в цвят каки и сламени шапки влезе в картинната галерия отсреща. Мъж в поло на райета и дънки и момиченце в розова лятна рокличка излязоха от магазина за сладолед до галерията и ближейки вече топящите се конуси, продължиха към „Парка на Основателите“.

И да имаше заплаха в района, тя не я усещаше. Пое с надежда голяма глътка подсилващ въздух и се приготви психически за всякакви

изненади в къщата. После отвори вратата и влезе.

ГЛАВА 8

Порази я колко е хладна къщата в сравнение със зноя навън и колко е тъмна с изключени лампи и спуснати завеси. Тя затвори тихо вратата зад себе си, провери за втори път дали е заключена (*типичен пример като по учебник как надеждата надделява над опита*), дали резето, което не беше спряло неканените гости онази нощ, е спуснато този път. Спря за секунда, послуша се.

Къщата беше тиха, приглушена. Тя беше *почти* сигурна, че е сама. „Това «почти» си е жива параноя“, надяваше се тя.

Но алармата не я посрещна с обичайното четирийсет и пет секундно предупреждение и очакването да я заглуши, преди да експлодира в какофония от вой на полицейски сирени.

Каквато и да е причината, тя не се беше включила онази нощ. Защо трябваше да работи сега? И за да заработи, нали някой трябваше да я включи? Кой, освен нея знаеше кода?

Видът на две фигури с черни гугли изплува в съзнанието ѝ отново и я ужаси. Снощи те бяха влезли някак си.

Сърцето ѝ започна да тупка бързо.

„Влизай и излизай!“

Изхлузи убиващите я обувки и ги вдигна. Нямаше как да остави такова очевидно доказателство за присъствието ѝ в къщата точно тук пред входната врата. Зашляпа боса по леко неравните дъски на почернелия от времето дървен под. Краят на двете големи полиестерни панти се дръпна леко и издаде тих скърцащ звук, когато тя се отправи към аларменото устройство, вградено в стената на няколко стъпки пред нея. Мигащата зелена светлина ѝ подсказа, че то все още не е включено. Дигиталният надпис гласеше: „Обадете се в сервиза.“

Чудесно. Каквато и да беше причината, алармата не работеше. Дали това е бил проблемът снощи? Но паникбутонът работеше...

Няма значение. Поне не сега. Поемайки си дълбоко въздух, тя обърна гръб на алармата и продължи нататък. Входната част представляваше дълъг коридор, който минава по целия първи етаж с

помещенията отдясно и стаите на Ед отляво, отделени с тънка стена. Коридорът завършваше с врата със свод, водеща към кухнята. Таванът беше поне дванайсет фута висок и два малки антични кристални свещника висяха от него. В средата на коридора обикновени старомодни стъпала, явно строени още с къщата, водеха към втория етаж и стесняваха коридора точно пред кухнята. Стените бяха шпакловани и боядисани в светлокафяво. Скъпо изглеждащо произведение на изкуството — ленти с нюанси на червено, оранжево и лилаво — висяха над маса с крака от ковано желязо и стъклена табла. На масата имаше купчина писма и кристална ваза, пълна с великолепни червени рози. Тя знаеше, че ароматът им изпълва стаята, но по благоволенieto на наранения си нос не усети нищо.

Не че имаше значение. Не можеше да си позволи повече от това само да хвърли един поглед на пощата. Нямаше време да се тревожи защо писмата бяха там, където тя не си спомняше да ги е оставяла. Имаше картичка, пъхната в букета от рози, и тя не може да й устои. Твърде много бели петна имаше в паметта ѝ — и сега тя не се сещаше какво послание носи един такъв букет. Кой го беше изпратил? Защо? Тя ли ги беше купила за Лиза? Или... кой знае.

Проблемът беше, че липсата на отговори започваше да я изнервя, а тук сега имаше бърз и лесен отговор. Тя се поспря, после пъхна ръка сред кадифените цветчета и извади картичката. Там пишеше: „С любов, Ед.“

Изтърва картичката като опарена. Ед. Самата мисъл за него караше стомаха ѝ да се свива на топка. Той беше нейният любим... а само мисълта за него я плашеше до смърт.

„Не се спирай.“ Това беше той — нейният вътрешен глас, нейният ангел — хранител, както си го наричаше. Подчини се, обърна се, отдалечи се от розите, без да ги поглежда повече и тръгна към стъпалата.

Целта ѝ беше да вземе каквото ѝ е необходимо и да се изнесе бързо. Болният ѝ мозък би могъл да поразсъждава върху това, което се случваше, когато тя си е в колата, на път далеч от града. Твърдо решила така, тя не влезе във всекидневната, а само погледна вътре, докато минаваше покрай белите ѝ, широко отворени врати. Стените бяха сребристосиви. Издутото канапе и един от столовете, който се виждаше — табуретка, облечена в кадифе, отдясно на канапето — бяха

въгленочерни. Лампата до него имаше поставка от ковано желязо и шапка от сив туид. Тя беше поставена върху нощно шкафче със стъклен плот. Коктейлната масичка пред канапето също беше от стъкло и ковано желязо. Голяма лъскава книга лежеше отгоре. Тя не виждаше корицата, но знаеше заглавието: „Розовите градини на Юга“. Персийският килим беше пъстър с преобладаващо рубиненочервено.

Интериорът беше красив, скъп, избран с много вкус, но за съжаление тя не го чувстваше свой. Това не беше нейният вкус. Дали беше използвала услугите на декоратор? Или Ед, собственикът на къщата, го беше направил? Дори когато слезе долу, усещане за нещо нередно я смуги: „Сякаш нищо не се е случило тук.“

Нямаше нищо разместено в коридора или във всекидневната или където и да било другаде.

Сърцето ѝ биеше лудо сега, докато изкачваше стръмните тесни стъпала. Снощи ясно беше чула как обръщат всекидневната с краката нагоре, а също — трапезарията и килера. Не можеше да се спре — макар да знаеше, че е по-добре да не го прави — и погледна в кухнята. Облегнала се на полираните дъбови перила, тя можеше да види една част от стаята. Всичко беше наред. Дори високото столче беше на старото си място — до кухненския плот от ковано желязо и мрамор. Последния път, когато видя този стол и другия като него, беше когато тя и Лиза се освободиха, а столовете бяха избутани до шкафчетата.

Внезапно почувства, че се задушавя. Спомените от предишната нощ се върнаха, притискайки гръдния ѝ кош, белите ѝ дробове. Караха я да диша тежко.

„Не сега, сега не може да мислиш за това.“ Тя се опита да изтрие ужасните образи от снощи, насила отмести поглед от кухнята и продължи нагоре по стълбите.

Някой е изчистил къщата. Кой? Опита се да усмири препускащото си сърце, като поразсъждава хладнокръвно. Икономката? Името на Лу Ан изскочи в съзнанието ѝ заедно с вида на мършава, около четирийсетгодишна жена с къса, започнала да посивява, кестенява коса и бръчки, прорязващи лицето ѝ. Лу Ан идваше веднъж в седмицата, в понеделник, спомни си Катрин, много доволна от себе си. Но все още беше рано сутринта, а това, което беше видяла от къщата, блестеше от чистота. Не помнеше точно колко лоялен човек е Лу Ан, но се съмняваше, че дори и да убедяха жената да

дойде в събота, би свършила толкова работа за толкова кратко време. Тогава кой беше изчистил? Хората на Ед? Знаеше достатъчно за тях, знаеше, че можеха да бъдат ужасяващо експедитивни. Биха могли да са изключително бързи при възстановяването на реда веднага след полицията. А може и преди полицията да е свършила. Ако искаха да скрият нещо от останалите... Като например да скрият следите от това, което нападателите са търсили.

Тя осъзна, че се поболява от страх. Болката в главата ѝ внезапно я ослепи. Скърцайки със зъби присви очи към правоъгълната светлина, идваща от прозореца — той беше затворен и със спуснати римски щори. Мислеше толкова много, сякаш преживяваше ужаса от снощи отново. Беше грешка. Сърцето ѝ биеше като на зайче. Дишаше прекалено бързо. Дланите ѝ се потяха.

„Окей, дишай дълбоко!“

Като стигна до втория етаж, изтри длани в тесните си панталони. После се обърна и тръгна бързо по тъмния коридор към основната част на жилището, която се състоеше от спалня, всекидневна и баня в предната част на къщата. Стаите, използвани от Лиза, бяха малко по-малки и по-близо до горната част на стълбището. Вратата, водеща към тези стаи, беше заключена; тя само плъзна очи по нея, докато минаваше оттам. Колкото и да се изкушаваше да влезе вътре, не можеше да го направи. Не и сега, когато времето я притискаше...

Лиза е мъртва. Нещата ѝ — куфарът, чантичката, дрехите — са там, вътре. Някой трябва да ги прибере.

На Катрин ѝ призля внезапно и тя преглътна конвулсивно. Образът на Лиза с широко отворените очи в момента, когато куршумът я уцелва, изплува в съзнанието ѝ. Всичко беше толкова реално, сякаш се случваше отново пред очите ѝ. „Не мисли за това. Не трябва да мислиш за това сега.“ Не и ако искаше да свърши нещо полезно.

Тя умишлено изключи всички спомени, съсредоточи се в настоящето и забърза надолу по стълбите. Тя замръзваше, цялата трепереше от студ и с всяка стъпка странното усещане, сякаш се наблюдава от страни, извън собственото си тяло, растеше.

Знаеше как да се движи из къщата, откъде точно да мине, къде е мястото на всяко нещо. Знаеше как изглеждат стаите, колко спални и бани имаше, дори къде е гардеробът със спалното бельо. Току-що беше минала покрай него — беше в средата на коридора, на горния етаж.

Всичко ѝ се струваше познато: и самата къща, и цветовете, и мебелите, и аксесоарите. Но в същото време имаше и нещо странно в тях. *Няма начин тя да живее тук.* Това ѝ прозвуча много убедително. Но пък и накара стомаха ѝ да се свие толкова силно, че ѝ се прииска да повърне.

Каквото и да ставаше — тя нямаше време и за него...

Втурвайки се в просторната, богато обзаведена главна спалня, тя само успя да хвърли бърз поглед на стилния черно-бял плат, който покриваше стените, падаше върху двойните прозорци под формата на луксозни спуснати завеси и лежеше върху кралското легло като правена по поръчка завивка на „баклавички“. Пасваше му чудесно... „Я, почакай! Леглото е оправено.“ Още един бърз поглед наоколо потвърди заключението ѝ. „И спалнята е почистена.“

Паника скова сърцето ѝ, след като спомените я нападнаха отново. Последния път, когато беше в тази стая, беше измъкната от леглото... Кожата ѝ настръхна, защото студена пот изби по челото ѝ. Влитайки в големия дрешник — да, тя знаеше, че той е първата врата вляво в спалнята, до оная, която водеше към всекидневната — тя дръпна вратата, щракна ключа на лампата и влезе. В следващия момент замръзна.

Тя беше педантично подредена жена, поне си мислеше така. Но в килера беше ужасно разхвърляно. Дрехите бяха свалени от закачалките и захвърлени накуп на пода. Всички чекмеджета с дамско бельо бяха обърнати с дъното нагоре и разхвърляни наоколо безразборно.

„Някой е претърсил дрешника ми“. Тя пое дъх. „Снощи, когато ровиха из къщата. Всичко друго е изчистено. Защо не и дрешникът?“ Обяснението беше лесно: или са били небрежни, или още не са приключили.

Това прозрение включи безброй звънци в цялата ѝ нервна система.

„Исусе, измъкни ме оттук.“

Но за да може да се измъкне оттук, трябваше да вземе това, за което беше дошла. Пет минути, не повече, и ще си тръгне завинаги. Както и да е, защо чувстваше толкова осезателно, че хората, почистили тук, са заплаха за нея?

Отговорът е — тя просто усещаше.

„Успокой се!“ Само след част от секундата по-важна мисъл измести първата: „Бързай!“

Хапейки устната си, с туптящо сърце остави обувките си на пода — оттук никой не можеше да ги види — прекрачи преобърнатото чекмедже и грабна черната брезентова торба, която приличаше на нещо, с което е ходила на тренировки. Но ако е било така, помисли си мрачно, не си спомняше такова нещо.

На купа имаше много дрехи, виждаше от пръв поглед. Много шити по поръчка сака и поли, които вероятно са костюми. Точно сега те не й трябваха. Цветни бикини и сутиени лежаха най-отгоре и тя награби с две ръце от тях и ги хвърли в торбата, без да ги чувства познати и свои, сякаш ги вземаше от щанда в магазина на Мейси. После зарови из също така непознатите дрехи. Вземаше най-простичките неща, които можеше да намери: тениски, две обикновени поли, бели шорти, дънки. Неофициални дрехи. Всичко останало й изглеждаше толкова официално, толкова скъпо. Дан каза, че тя е носела маркови дрехи.

Може и така да е, но точно сега не се чувстваше като момиче, което се облича със скъпи дрехи.

Рафтът с обувките беше непокътнат и тя го заразглежда с нарастващ страх. Някъде тук трябва да има маратонки или поне чифт обувки с равна подметка, но не се виждаха. Имаше само такива на токчета. Десетки токчета. Варираха от четириинчови тънки токчета с леопардова шарка до триинчови дебели токове и един и половина инчови обикновени сандали. Отчаяна, хвърли един чифт обувки на нисък ток в торбата и пхна крака в тюркоазни сандали, украсени с мъниста и с кокетни токчета. Станаха й. „Виждаш ли?“

Като изпусна въздуха, за който и не предполагаше, че го е задържала досега, тя ги събу отново. Мисълта да трополи из къщата с тия вдигащи шум токчета я накара да настръхне, макар да беше почти сигурна, че е сама. После хвърли сандалите в торбата с намерение да ги нахлузи, преди да стъпи на горещия тротоар отвън, и с торба в ръка тръгна към банята.

Банята беше голяма, красива, облицована с черно-бели плочки в тон със спалнята, с мраморно джакузи. Тоалетната чиния беше поставена в отделно сепаре, а душа — в душ кабина. Тя свърши това, за което бе дошла, после се отправи към бляскавата бяла порцеланова мивка. Да вижда ужасяващо непознатото лице в огледалото срещу аптекката беше все още шокиращо за нея, но тя нямаше време за

паника и само отвърна поглед от огледалото, доколкото можеше. Бързо изми ръцете си, а след това и лицето си, като се стараеше да не мокри носа си. След това отвори аптекката и изсипа съдържанието ѝ в торбата. Спря за малко, за да прокара една четка, която намери там, през твърдите си коси и да намаже сухите си устни с цветен гланц. Затвори аптекката отново. Не се сдържа и погледна в огледалото. Нищо вълшебно не се беше случило: колкото и да изглеждаше невъзможно, сега беше слаба блондинка с тен, с наранен нос и коса, права като метла.

Някой би могъл да каже, че това е то да похитиш чуждо тяло. Тази мисъл изпрати ледени бодлички на ужас по кожата ѝ.

„По-късно“, каза си мрачно отново и отмести поглед. Капитониран халат лежеше най-отгоре на едно панерче зад вратата и тя го грабна, а после го хвърли в торбата. Направено от естествена коприна, меко и луксозно, това надали беше нейно. Халатът е нефритенозелен, отбеляза тя, тръгвайки към вратата. „Един от любимите ми цветове.“ Може би защото очите ѝ изглеждаха по-зелени, когато беше в зелени дрехи.

„Е, колко още доказателства искаш?“

Един весел глас каза „Ало“ под акомпанимента на музика и тя се спря озадачена наред спалнята.

„А, телефонът!“, сети се след няколко секунди, през които сърцето ѝ подскочи сякаш до тавана. Звънът на телефона я накара да се свие. Даже когато спря да звъни, той все още я плашеше и го чуваше гръмко в ушите ѝ. Впрочем, това не беше телефонът до леглото, той беше точно до нея, а гласът на секретаря идваше отдалеч. Тя проследи звука и откри смачкана черна кожена чанта, пъхната зад нощното шкафче до леглото, на което беше спала предната нощ. Повтарящото се „ало“ идваше откъм чантата.

„Тя не е моя.“ Това беше инстинктивната ѝ реакция, докато гледаше скъпата чантичка. Но телефонът продължаваше и след секунда тя го грабна, защото звукът я подлудяваше. Трябваше да го спре.

Разбира се, призивите за обаждане спряха едва когато тя разкопча чантичката и взе телефона. Изчака за момент и тъкмо когато се канеше да остави чантата, забеляза до телефона козметични

принадлежности, ключове и портфейл. Ако чантата не беше нейна, сега беше моментът да го докаже.

Портфейлът беше „Гучи“ — разпозна го по отличителния знак. След като го отвори, видя там мечтата на любителя на ходенето по магазини: поне дузина кредитни карти, включително Американ Експрес, в малки кожени калъфи; пари кеш, вероятно голяма сума, поставени в специален джоб; и в пластмасов правоъгълник от вътрешната страна на капака — шофьорска книжка.

С нейната снимка на книжката. Или поне снимката на жената, която всеки път я гледаше от огледалото. Новата руса, бляскава, със слънчев загар, Катрин. Там беше написано името ѝ, датата на раждане и този адрес.

„Това е то“, каза си тя наум ядосано, като хвърли портфейла обратно в чантата, закопча я отново и се отправи към вратата. „Ти си си ти, по дяволите.“

Обувките ѝ ставаха, цветът на дрехата ѝ отиваше. Шофьорската книжка си беше нейна. Дори снимката на нощното шкафче, която мярна, докато тършуваше из стаята, беше нейна — на новата, похубава Катрин, застанала до мъж, когото веднага разпозна като Ед. Порано днес и Ед беше разпознал гласа ѝ. Дан също я беше познал. Тя познаваше къщата, знаеше къде стои резервният ключ. Нямахте грешка: тя беше Катрин Лоурънс и това си беше нейният живот.

„Тогава защо, запита се тя, като метна чантата на рамо и с торбата в ръка хукна надолу по стълбите, всичко ми изглежда толкова невероятно? Когато телефонът звънна, аз не познах тона на звънене, нито че това е моят телефон. После трябваше да гадая къде ми е чантичката. Не знаех нито къде съм я оставила, нито я познах, когато я видях.“

Нова, противоречива мисъл я осени, когато практически прескочи, поради непоносимите болки, последните няколко стъпала към коридора. Спря за минута, подпряла се на колоната в коридора и трескаво разсъждаваща с широко отворени очи.

„Ало“ беше твърде универсално обръщение. Тя беше почти сигурна, че това и звукът за свободен сигнал бяха характерни за всички телефони от този вид. А може телефонът да е нов и тя да не е променила тона на звънене още. „Може, но аз не помня нищо.“

Ако чантата беше намерена снощи, докато претърсваха къщата, копелетата щяха или да я вземат, или да я хвърлят и да я оставят да лежи, където падне. Очевидно не са намерили чантата, защото тя беше пъхната внимателно, не се забелязваше и нямаше следи да е ровено в нея. Но пък, ако беше нейна, защо не помнеше да я е слагала зад нощното шкафче?

Има много обяснения, опита да се самоуспокои и да намери сили да продължи към входната врата. Въпреки че нейната цел беше гаражът, а вратата на кухнята предлагаше най-близкия и удобен достъп до него, тя за нищо на света не искаше да стъпва в кухнята отново — това беше твърдото ѝ решение. Може би си е малко забравана. Може някой друг да е скрил чантичката в онова малко скривалище. Може би...

Дълъг списък с може би започна да се вие из главата ѝ, когато тихо изскърцване на подова дъска привлече с огромна сила вниманието ѝ. Тя отвори широко очи. Спря да диша. Не само слухът ѝ, но всяка фибра от тялото ѝ се насочи към сковаващия тялото звук.

Нищо. Нищо друго, освен обичайните звуци от къщата — мъркането на климатика, бръмченето на кухненските уреди — тя не чуваше нищо друго. Погледът ѝ мина по коридора и, доколкото можеше, по съседните стаи — отново нищо. Според нея всичко си беше както преди. И да имаше някой вътре, тя нито го чуваше, нито го виждаше. Вероятно това, което е чула, са били само обичайните за една стара къща шумове.

Но инстинктите ѝ викаха: „Бягай навън, навън, навън...“

„Да, да, тръгвам.“ Тя отново дишаше — често и забързано. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, сякаш имаше барабан в ушите си. Оглеждайки се предпазливо, наострила всичките си сетива, тя грабна торбата и хукна към входната врата.

Слухът ѝ първи долови стъпки по килима, пъшкане като от учестено дишане. С периферното си зрение видя неясни движения от нещо голямо и тъмно, което бързо препуска към нея.

Дяволите да...

Завъртайки се, за да види какво е, Катрин отскочи и се блъсна в масата, след което изпищя, сякаш самата смърт я преследваше. Както си и беше, осъзна тя след няколко секунди, когато мозъкът ѝ започна да отчита това, което очите ѝ вече бяха видели.

ГЛАВА 9

За част от секундата, тя видя, че тъмното неясно петно беше висок мускулист мъж в черен костюм и черна плетена маска за ски, дръпната върху цялото му лице.

Призрак...

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гръдния кош. Малките косъмчета отзад на врата ѝ настръхнаха. Маската имаше дупчици, изрязани за очите и устата, също като ония, които снощните похитители носеха. Ако този не е един от похитителите, значи им е близък.

Пищейки като сирена, тя опита да се изплъзне, но беше късно. Чантата се свлече от рамото ѝ, брезентовата торба тупна на пода. Луташе се насам-натам, блъскаше се в масата при опитите си да излезе навън, но беше спряна от огромната ръка на някой, който я грабна грубо за врата и притисна гърба ѝ към гърдите си. Краката ѝ увиснаха във въздуха. Тя щеше да падне, ако не беше силната му хватка и нейното инстинктивно хващане за ръката му. Пощата зад нея се разпиля. Тя усещаше вода и цветя по краката си, тъй като вазата се търкулна. За щастие, самата ваза се обърна на една страна, но не се разби на пода и не покри босите ѝ крака със стъкълца.

— Опа! — имаше огромно задоволство в гласа му. „Не е гласът от снощи“, реши тя докато риташе по пода и се опитваше да се изправи. Ледена вълна на ужас я заля, когато той използва задушавачката си хватка, за да я издърпа нагоре. Усещаше горещото му тяло, търкането на дрехите по кожата ѝ. Той беше огромен, силен и вероятно два пъти по-тежък от нея, усети тя отчаяно, когато си пое дъх и задраска с нокти по мекия плат на якето му, съвсем напразно впрочем. Въпреки всичко тя се мъчеше да се освободи като се гърчеше, извиваше и го риташе по капачките на колената с всичка сила. Той отмести краката си назад точно навреме и ударите попаднаха в пищялите му, което не доведе до нищо, освен до болки в нейните крака.

— Помощ, помощ, някой... — „да ми помогне“ искаше да каже тя, но той стисна здраво врата ѝ, заглушавайки думите, задушавайки нея самата. Кашляше, хриптеше, опитваше се да диша, когато внезапно осъзна, че този път нямаше кой да ѝ помогне — беше съвсем сама. И след онази нощ вече знаеше, че той има намерение да я убие. Нейното „бий се или изчезвай“ изглеждаше малко налудничаво. Адреналинът пулсираше във вените ѝ. Изчезването не можеше да се осъществи точно сега, когато ръката му я държеше. Но...

— Стой мирно!

Оръжието, допряно до слепоочието ѝ беше сребристо, тя го мярна с ъгълчето на окото си, същото като снощи. И студеното, ужасяващо усещане на метала по кожата ѝ беше абсолютно същото. Това си беше *deja vu*. Тя се чувстваше зле, главата ѝ беше замаяна.

Тя пусна нокти от ръкава му и отпусна ръце. Сърцето ѝ пърхаше като на уловено птиче, страх шареше с ледени пръсти по гърба ѝ, тя се насили да стои мирно.

— Да, добре! — гласът ѝ беше тих, дрезгав. Тя трябваше да се насилва, за да изкара няколко думи от притиснатото си гърло. Но той разбра всичко, тъй като отпусна хватката около врата ѝ.

— Странно е да те видя тук — каза той. — Смятах, че ще си търся сам.

Тя преглътна:

— Какво? Какво искаш?

— Не ми излизай с това — ръката около врата ѝ я стисна отново рязко, силно и тя отвори челюсти, а главата ѝ се удари в неговата ключица. Тя за втори път увисна във въздуха, а той я сграбчи за кръста, за да я изправи. За малкото време, с което разполагаше забеляза, че поне оръжието вече беше далеч от слепоочието ѝ. Той наведе глава и устата му се доближи до ухото ѝ. Катрин усети горещия му дъх с кожата си. Бореше се за глътка въздух, понеже ръката му притискаше силно гърлото ѝ, драскаше по пода, за да стъпи здраво на крака отново и гледаше към тавана, към стените, към ярките цветове на залеза от лявата ѝ страна. Отдясно се виждаше голяма част от хола и малка от кабинета, който, както и останалата част от къщата, беше старателно изчистен. Ъгълчето от кабинета разкриваше бюрото, част от камината и над нея би трябвало да е гордостта на къщата: картина на плаж с много пясък. Единственото странно нещо беше, че картината я

нямаше. На нейно място зееше правоъгълна дупка, двойно по-малка от картината. Отне ѝ само секунда да се сети, че на това място е бил сейфът. Ако крадците снощи бяха открили сейфа в стената и го бяха взели, тогава какво търсеше този тук? „Спокойно. Опитай се да мислиш трезво.“

— Къде е? — ядосаният глас на насилника я накара да изтръпне.

— К-какво? — стягането около врата ѝ не ѝ позволи да продължи. Трябваше да си поеме въздух. Кръвта се качи в ушите ѝ. Това, което правеше кошмара още по-непоносим беше, че тя въобще не знаеше за какво говори той. Нейното отричане не беше никакво хитруване, както си мислеше той.

От паниката ѝ се зави свят. „Какво не знам?“

— Нямам намерение да повтарям! — той отпусна хватката си, за да може тя да отговори.

„Сега“, изпищя вътрешният ѝ глас, докато тя отчаяно се опитваше да докосне с пръсти празната вече ваза. Обгърна с пръсти хладния влажен ръб на вазата, вдигна я, изви я през рамото си в огромна дъга и я стовари с всичка сила върху главата му.

— Оууу! — той изрева и я пусна, олюля се назад, изтърва оръжието си, което се плъзна далеч по пода. Вазата се изплъзна от ръцете ѝ, падна на пода и се разби с трясък. Да, това беше възможността, която ѝ се предлагаше. Заредена с унизителен страх, тя хукна да спасява живота си. Прескочи разпилените цветя, водата и парченцата стъкло като шампион по бягане с препятствия. Стрелна се по коридора към кухнята, пиццейки пронизително през цялото време. Нямаше намерение да мине точно оттук, но той стоеше между нея и входната врата и дори в състоянието на лека зашеметеност, в което се намираше в момента, тя нямаше шанс да мине успешно покрай него.

— Ти, скапана кучко! — в рева му се усещаше желание за убийство. Един изплашен поглед през рамо ѝ подсказа, че той вече тича след нея. Буквално препускаше като страничен нападател срещу противников играч с топка. Не се виждаше да носи оръжие. Очевидно не е губил време да го търси. Толкова му се искаше отново да я хване.

„О, господи, не му позволявай.“ Ужасът ѝ даде крила. Пиццейки като паун с горяща опашка, тя зави към кухнята и се понесе по хладния твърд под толкова бързо, че краката ѝ едва докосваха плочките. Тухлена стена, микровълнова печка, кухненски плот — тя

видя всичко това само за секунда. С туптящо сърце, пъшкаща от страх, се огледа трескаво за някакъв изход. Разбра, че и да тръгне към задния вход, не беше спасение от положението, защото съзря вратата на пералното помещение. Снощният погром с неработещото резе още беше в главата ѝ с противната си гледка. Дали беше все още заключено? Стъклото в горната част на вратата там ли е? Тя би могла отново да скочи през него — освен ако не е възстановено. А може и да е... В такъв случай ще се окаже в капан.

— Ще те накарам да си платиш.

Той беше вече само на няколко крачки зад нея. Тя трополеше по плочките, а той размахваше ръце като автомобилни бутала, докато скъсяваше дистанцията между тях. Письците ѝ отекваха в стаите и тя направи единствения възможен избор: да бяга през трапезарията, после — всекидневната, обратно в коридора и накрая да се опита да излезе през предния вход, преди той да я хване. А може би тя ще успее да докопа пистолета му и да го обърне към него... „Добре де, аз и Мръсния Хари и кой още?“ Бягството си оставаше най-добрият изход, стига да успее. Тялото ѝ се къпеше в студена пот, докато завиваше към трапезарията. За неин ужас, той имаше широка крачка и вече почти я настигаше. Беше точно зад нея. Ще я хване... Беше въпрос на секунди. Тя се сгърби в очакване. Той се пресегна да я сграбчи, точно когато тя стигна до прага с големите си, тлъсти като кебапчета и бели като на мъртвец пръсти. Тя изпищя отново, защото кошмарната ръка докосна рамото ѝ, а после, докато тя се изплъзваше, улови края на широката ѝ риза, която се развяваше отзад като платно.

— Не! — извика тя, опитвайки се да се освободи, но той държеше с всички сили, а синтетичният плат беше много здрав. Дръпна я силно и тя падна тежко на задните си части на кухненския под. Мъжът я прескочи, почти се спъна в нея, тъй като падането ѝ явно го изненада. Като крещеше отчаяно, а сърцето ѝ биеше като пневматичен чук, тя накрая успя да издърпа и освободи ризата си. Завъртя се както беше на колене, опита да се отдалечи, да се изправи и да хукне... Твърдият теракот беше студен и хлъзгав. Ноктите ѝ се плъзгаха по плочките, краката ѝ напразно се опитваха да се задържат по хлъзгавата повърхност.

— И къде си мислиш, че отиваш? — в гласа му имаше злорадство. Той се чувстваше по-уверен вече, след като беше я гонил,

сграбчвал, удрял по пода, за да не му се изплъзва повече. Тя се удари лошо, плъсна се по лице, а после, когато осъзна каква опасност я грози, веднага опита да се претърколи. Риташе и пицеше като локомотивна сирена. За неин ужас, той успя да хване десния ѝ глезен. Ръката му беше топла и плашещо силна, но тя видя с отвращение и друго — тя беше необикновено бяла и изглеждаше неестествена, нечовешка. Едва след секунда съобрази, че той носи бели хирургически ръкавици.

— Остави ме. Какво искаш от мен? — тя се отбраняваше с последните си останали сили, а той се опитваше да я хване по-здраво. Очите му блестяха през процепите на маската: тъмни, почти черни на слабата светлина очи, пълни със злоба. В отчаянието си тя звучеше почти истерично:

— Какво искаш?

— Я, млъквай! — той изви още по-силно крака ѝ. Тя изкрещя от болка и се принуди да се обърне на една страна.

— Отвори вратата! — оглушителният вик беше придружен от лудешко чукане по задната врата. Тя позна гласа — Дан. Това беше най-желаният звук за нея в момента. — Катрин, отвори вратата.

— Помощ, помощ, помощ! — крещеше тя. Използва, че за миг нападателят отклони вниманието си и измъкна крака си.

— Върни се тук, кучко!

Псувайки, той тръгна след нея, докато тя се измъкваше покрай кухненския барплот, буташе високите столчета, за да не ѝ пречат, опираше гръб на кованото желязо, хващаше се за студените метални извивки, опитваше се да оцелее. Той ритна столчетата с гръм и трясък, наведе се под мраморния плот и се протегна към нея, а тя зарита и запищя с цяло гърло. Намерението му беше да я хване и отведе, преди да успеят да ѝ помогнат. Ако той успееше да я изведе от къщата — тя изгаряше, беше сигурна в това. Страхът и надеждата се обединиха и ѝ дадоха свръхчовешка сила да се залепи за плота с две ръце и да го срита още веднъж.

— Дан! Помощ! Помощ!

Чу се страхотен трясък откъм задната врата, после втори.

— Катрин. По дяволите!

— Мамка му! — нападателят се опита да я ритне жестоко, но тя го забеляза навреме и го избягна. Тогава той се обърна и избяга от

кухнята. Дори и след като тя се изтърколи изпод плота и с олюляване се изправи, чуваше трополенето на краката му в коридора. „Да не би да отива за пистолета си?“ Тази мисъл я стресна. Трябваше да се размърда.

— Катрин!

Чу се втори трясък, този път придружен от шум от разцепено дърво и рязък удар, сякаш задната врата беше изкъртена с ритник и ударена в стената. Дан беше успял да влезе. Тя се втурна отчаяно към пералното помещение. Чувстваше краката си устойчиви колкото ластици. Пералнята, сушилнята и кукичката, на която обикновено висеше ключът за задната врата, и парчето от плочка — мистериозно изчистено — където Лиза беше умряла, изплуваха пред погледа ѝ. После се появи Дан, влитайки през вратата. Пъшкащ, заемащ много повече място, отколкото тя си представяше като се има предвид слабото му телосложение, той изглеждаше толкова полудял колкото и самата тя.

— Исусе Христе, добре ли си? — Дан я хвана за ръцете. Неговите бяха топли, твърди и здрави и веднага я накараха да се успокои.

— Тук има един мъж. С оръжие — прошепна тя, като хвърли уплашен поглед през рамо и го задърпа към вратата.

— Излизай навън! — той я избута и се втурна в кухнята.

— Дан, недей! — извика Катрин. Гледаше след него, но беше твърде късно. Той беше тръгнал, а тя нямаше намерение да го следва. На два пъти беше се срещала очи в очи със смъртта и сега си даваше сметка колко много ѝ се живее. Нямаше да застане на пътя на нападателя за трети път — дори и заради Дан, въпреки че той се жертваше заради нея. Тя се обърна и хукна. Докато бягаше, забеляза, че парче от шперплат стоеше на мястото на стъклото в горната част на вратата. Самата врата, разцепена в момента около ключалката, беше широко отворена. Златната слънчева светлина призоваваше навън заедно с лекия полъх на горещ въздух. Със сърце, биещо със скорост една миля в минута, тя излетя навън при чудесното, приветстващо я, греещо слънце, като прескачаше стъпалата и препускаше към гаража.

Едва когато отвори вратата към гаража и видя, че нейният „Лексус“ не е там, тя си спомни, че това няма значение, при положение

че ключовете са в чантичката ѝ, а тя лежи някъде в коридора, където я беше изтървала.

Тя оставаше тук, освен ако не решише да върви пеша. „Господи, и какво ще правя сега?“ Как се бяха прибрали с Лиза? Такси ли си бяха взели? Колкото и да се стараеше да си спомни, не можа...

И последният адреналин изтичаше... Тя усещаше слабост в мускулите си, треперене в коленете, бучене в главата дори и сега, когато стоеше и се взираше в празния гараж. Поемайки големи глътки въздух, тя се обърна предпазливо да погледне къщата и видя Дан да се появява на задната врата. Той изглеждаше успокоително добре и тя изпита внезапна радост, че не е ранен. Той я забеляза веднага и напрежението, което явно стягаше раменете и устата му, изчезна. Той не се бави повече да я разглежда, затвори строшената врата и слезе по стъпалата. Движенията му бяха спокойни и премерени. Очевидно не беше открил нещо опасно. Натрапникът трябва да е избягал. Тя се отпусна облекчено. „Което не означава, че нахалникът не би могъл да обикаля наоколо“, помисли си тя, усещайки, че последните сили я напускат. „Или пък, че някой друг — хората на Ед, сети се веднага тя, не биха се появили.“ И една мисъл я осени: куршумът би могъл да дойде отвсякъде. Убиецът не трябваше дори да е наблизо. Нов пристъп на тревога накара пулса ѝ да препуска отново и тя се огледа тревожно наоколо. „Къде е той? Къде отиде?“

От мястото, на което стоеше, тя можеше да види само двойна редица тухлени сгради и малки задни дворчета. Те бяха само на един двор (*този на Ед*) разстояние от пресечката, но висок плет от орлови нокти и тухлена стена, шест фута висока, се простираха от другия край на къщата на Дан до гаражите и по-нататък и ги изолираха от улицата. Никой не идваше към тях от тази посока. Като погледна на другата страна (*около шест огради по-надолу*), тя видя един златен „Ретривър“ да се носи по улицата. Мъж в униформа на работник по поддръжка на зелените площи косеше тревата. Скоро бръмченето на косачката му беше заглушено от блъскането на собствения ѝ пулс в ушите. Още по-нататък имаше висока тухлена стена, където жилищната част на улицата свършваше и преминаваше в търговски сектор, а това означаваше, че и оттам никой не идваше към тях. Огражденията на гаражите отрязваха нея и Дан от алеята, а къщите не им позволяваха да видят какво става на улица „Юниън“. Те всъщност стояха в центъра на

правоъгълник от тухлени стени, но все пак някой можеше да дойде до тях. Би могъл да мине през тясната ивица зелена трева между техните къщи и квартетът от почти еднакви къщи в съседство, можеше да се промъкне през малките задни дворчета, да прескочи оградите, да се скрие зад храстите и дърветата или да вземе снайпер и да ги застреля от някой покрив или прозорец.

Дъхът ѝ спря при тази мисъл: ако някой искаше смъртта ѝ толкова много, той не трябваше дори да идва наблизо или да го прави лично. Идеята беше ужасяваща. „Чакай“, каза си тя строго, а нейното изтощено сърце затупа силно. Ако този, от когото беше се откопчила току-що, искаше смъртта ѝ, той щеше да я убие веднага. Разполагаше с достатъчно време. Вместо това, той се беше опитал да я принуди да му каже къде е нещо си. Какво нещо? Тя нямаше и представа. Но това не беше важно. Важното беше, че той и ония, с които работеше мислеха, че тя знае какво е това нещо. Дори повече: къде е това нещо. Нямаше да я убият, докато не им кажеше къде е или докато не се убедяха, че тя наистина нищо не знае.

Чудесно. Сега ще очаква с нетърпение да бъде измъчвана, преди да бъде убита от тях. А от останалите — тя можеше да очаква бърза и кървава смърт.

Трябваше да бяга веднага, да спасява живота си, но беше толкова уморена. За щастие, ако сметките ѝ бяха верни, в този момент беше в безопасност. При това положение, можеше да изчака с бягството поне докато се съвземе.

Дишаща хрипливо, тя се облегна на касата на вратата — гладко боядисана, нагрята от слънцето и надеждно здрава — и загледа как Дан се приближава бързо към нея под шарената сянка на малкия клен, който обаче беше достатъчно висок и покрит с листа, за да засенчи част от циментовата пътека и двора. Крачките му бяха дълги и атлетични. Той присвиваше очи на слънцето. Когато се приближи, тя видя сурово присвитите му устни. Катрин внезапно беше поразена от един от онези стряскащи проблясъци — спомени за нещо познато. Тя и преди го е виждала да върви към нея по този начин... Не можеше да си спомни кога, но една част от нея, там вътре в нея, си го спомняше безпогрешно. Това беше и успокояващо, и тревожно. Помнеше го, но подробностите ѝ се изплъзваха. Липсваха подробности и от нейния собствен живот.

„Какво, да нямам лош ден днес?“ Мисълта се появи изневиделица и я изненада. После, когато осъзна как смехотворно омаловажава трагедията си, почти се усмихна, независимо от всичко.

— Той избяга — каза тя, когато Дан се приближи, с тон, който звучеше като констатация. Забеляза, че той носеше чантата и торбата ѝ, които беше оставила в коридора, и се замисли дали да не се отлепи от вратата и да отиде да си вземе нещата от него. Но просто нямаше сили, беше прекалено изтощена, за да се мръдне. Единственото нещо, което можеше да направи за да не колабира, беше да си остане на мястото.

— Благодаря, че ми донесе нещата. Тъкмо излизах, когато той ме нападна.

Той кимна:

— Само един ли беше? Един от ония снощи ли?

— Не мисля. Даже съм сигурна, че не беше. Гласът му беше различен. Очите му бяха различни. Само че носеше същата плетена маска за ски и имаше голям сребрист пистолет като тях. Беше го опрял до главата ми — тя потръпна при тази мисъл. — Притисна дулото точно до слепоочието ми.

Той сви устни:

— А ти как успя да се измъкнеш?

— Разбих една ваза в главата му.

— С рози? — за момент лицето му светна. — Аз се чудех какви са тия рози — после се намръщи отново. — И какво мислиш, е това — втори опит да те оберат? Какво искаше той? Какво каза?

Тя поклати глава:

— Не знам какво искаше. Все ме питаше къде е „той“.

Дан се намръщи още повече:

— Кой?

— Както вече казах — не знам.

Той разбра какви биха били последствията, защото внимателно се огледа.

— Трябва да отидем до нас и да се обадим на полицията.

— Не! — гласът ѝ беше рязък, а реакцията инстинктивна. — Не и полицията.

Едва след като го каза, тя прехвърли причините (*намиращи се в хаотично състояние в главата ѝ*) защо да не викат полиция. Това

щеше да забави бягството ѝ; може да извикат Ед, чиято собственост е къщата, а той можеше да ги помоли да я задържат и те щяха да го направят заради положението, което има; или докато говореше с полицията, Старки и Бенет можеха да се появят; а може някой от полицията да е замесен в това, което ставаше в последно време. Проблемът беше, че тя не знаеше какво точно се случва, не знаеше на кого да вярва и не беше готова да рискува живота си, за да разбере. Освен това беше почти сигурна, че нейните нападатели бяха тайни агенти и полицията беше безсилна. Ед и неговата пасмина бяха класи над тях.

Дан се намръщи. Тя усети, че отговорът ѝ може да е прозвучал прекалено яростно. Затова смекчи тона:

— Не полицията. Моля те.

Той се намръщи още повече. Тя вирна брадичка, не отстъпваше нито на инч и това сигурно личеше по лицето ѝ. Дан стисна здраво устни. Тя разбираше, че той не е доволен, но не каза нищо.

Точен човек. Бързо възприема, одобри го мислено.

— Ти кървиш — той премести погледа си към краката ѝ. Тя също погледна надолу и видя кръв на дясната си обувка. Кръвта се просмукваше между кутрето и безименния ѝ пръст — ярка алена кръв, която блестеше на светлия скъп розов педикюр, който не си спомняше да си е правила. Имаше кървави петна по бетона до нея и по пътеката.

— Ох! — тя вдигна стъпало за да го огледа, като го подпря на коляното си. Имаше порязано до пръстите. Не беше голяма рана, около инч, но кървяща. Тя си го обясни с порязване на парче стъкло от счупената ваза. Кръвта пареше по студената ѝ кожа, но не я болеше и сигурно затова не я беше забелязала. — Нищо особено.

— Ранена ли си на друго място? — гласът му беше равен. Но все пак нещо в него я накара да го погледне изненадано. Челюстите му бяха здраво стиснати, очите му блестяха и това ѝ подсказваше, че милият, добър доктор ѝ е бесен. Което беше много приятно.

— Не, може да имам още някакви синини, но нищо сериозно.

Тя отпусна крак на земята, пое си дъх и се отдалечи от касата на вратата. Главата ѝ се въртеше и заедно с главоболието, което никога не я беше напускало, я правеше нестабилна. Дан и дворът зад него като че ли се наклониха, затова тя пристъпи леко встрани, за да запази равновесие. Той я хвана за ръка.

— Ти си много добре, нали? — сарказмът в гласа му не можеше да се сбърка. Тя може и да имаше проблеми със зрението, но не можеше да не види свиването на устните му. Ръката, която държеше лакътя ѝ, беше топла и силна. Ако не беше той, Катрин щеше да се захлупи на земята.

Тя пое дълбоко въздух и земята отново започна да се върти правилно около оста си.

— Като цяло — да — каза тя. Дан внимателно се вглеждаше в нея и не трябваше да си гений, за да се сетиш, че тя не изглеждаше добре. Издърпа ръката си.

— Наистина съм добре! — настоя и застана мирно, за да го докаже.

Той не отговори, но и не беше необходимо: на лицето му беше изписан скептицизъм.

Косачката спря в този момент и внезапният шум от колите по близката улица, дошъл на мястото на равномерно ръмжене на косачката ѝ напомни, че Старки и Бенет може да се появят всеки момент. Ранена или не, изтощена или не, замаяна или не, не би могла да стои повече тук. Трябваше да се махне. Животът ѝ можеше да зависи от това.

Осъзнаването на тази опасност предизвика прилив на сили у нея. Потърси погледа на Дан. Облиза устни.

— Виж, не искам да те замесвам повече, но колата ми я няма. Ще ме закараш ли до летището? — тя присви очи. — Само до летището. Нещо против?

Тя каза „само“, защото през ума ѝ мина, че той може да иска да я откара в болницата. Беше решила нещо още когато видя, че колата ѝ я няма, а именно: да отиде до летището, да купи билет за където и да е, само за да им се изплъзне, и после да хване метрото и да изчезне, докато се възстанови и обмисли нещата на спокойствие. За човек с увреден мозък, това беше много добър план.

Дан плъзна поглед по нея. Той не изглеждаше много щастлив и за момент тя си помисли, че ще се възпротиви и ще иска да отидат до болницата или до полицията. Но той повдигна рамене:

— Защо не.

Те тръгнаха към неговия гараж, на около десет фута надолу по тухлената стена, а той погледна през рамо към нея.

— Ако искаш да минеш през твоя гараж, аз ще те взема оттам. Така няма да се налага да прескачаш оградата.

Той беше стигнал до оградата, към три фута висока и докато говореше, прехвърли крак през нея.

— О, добра идея! — След малко добави: — Благодаря, Дан.

Той просто кимна веднъж в отговор.

След няколко минути тя беше отново настанена удобно на топлата, комфортна седалка в колата му. Дан беше зад волана и те бавно се изнасяха далеч от групата гаражи. С тухлената стена, запушила алеята зад тях, редицата големи тухлени здания отдясно и високата дървена ограда, простряла се отляво, те се чувстваха като в тунел — защитени и в безопасност. Катрин превързваше стъпалото си с бинт от аптечката в жабката, която Дан ѝ посочи. Чантичката ѝ лежеше в краката ѝ, а торбата — на задната седалка. И четирите врати бяха заключени. За всеки случай.

— Е — каза Дан, когато колата тръгна по неравната уличка. Слънцето грееше през предното стъкло, а климатикът бълваше студен въздух в купето, опитвайки напразно да се пребори с горещината, силна като във фурна. — Не искаш ли поне да ми намекнеш какво в действителност става тук?

Катрин го погледна. Изкушението да му се довери, да стовари проблемите си на плещите му и да види дали ще ѝ помогне, беше много силно. Чувстваше, че може да му се довери. Но...

Преди да разнищи за какво беше това „но“, телефонът в чантичката ѝ се обади отново с веселото „Ало!“. Музикалният звън я накара пак да подскочи.

— Може би ще го вдигнеш? — каза Дан, докато тя гледаше към черната чантичка, сякаш е жива, без дори да се помръдне.

„Ало?“

Тя го погледна изненадана:

— О, добре де!

Разбира се, това беше нейната чанта и нейният телефон: тя все го забравяше.

И точно затова телефонният звън е предназначен за нея. Тя вдигна чантата от пода, започна да рови из нея, напрегната в очакване. Можеше да е всеки: приятел или...

— „Ало“ — запя той, когато тя го взе в ръце. Беше от ония най-скъпи нови черни телефони „Рейзър“, скъп като всичко останало, което тя притежаваше. И телефонът, и звънът му бяха непознати за нея.

Тя се взираше към него и се опитваше да не гледа големия син камък на пръста си, който в момента блестеше ярко на слънцето. Пред погледа ѝ се изнизваха редица цифри, плуващи весело по дисплея. Повнимателно вглеждане показва и име наред с номера: Ед.

Стомахът ѝ се сви. „Ало“.

Ед я търсеше. Тя задиша тежко. Сърцето ѝ затупа силно. Тя се почувства като заек, преследван от хрътки.

„Ало.“

Катрин седеше вцепенена и гледаше весело „говорещия“ телефон. Накрая забави дишането си, а косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Ед се обаждаше. „О, господи, какво да правя?“

ГЛАВА 10

— Да приемем, че просто не ти се говори — гласът на Дан беше сух. Катрин усети, че се е втренчила в телефона, сякаш той е граната, готова да избухне в ръката ѝ. С периферното си зрение тя видя, че бяха стигнали до оная част от уличката, където паркинги и места за смет завършваха редицата от гаражи. Тухлените стени бяха свършили и внезапно тя се почувства страшно уязвима. Ако те — хората на Ед, нападателите от снощи или който и да е друг — я видеха сега? Дишайки едва-едва, тя погледна Дан колебливо:

— Това е Ед — каза, сякаш това обясняваше всичко.

Телефонът спря да звъни. Тя погледна към него — несигурно, изчакващо. Сърцето ѝ продължаваше да бие учестено. Стомахът ѝ се свиваше — но телефонът мълчеше.

— Ед Барнс? С него ли не искаш да говориш? А аз мислех, че ти е гадже.

Тя завъртя глава към него. Погледна го внимателно. Намръщи се, станала внезапно подозрителна.

— Откъде знаеш кой ми е гадже?

Той повдигна вежди.

— Хей, ами че аз прочетох във вестника. Там имаше снимка на теб и Ед преди една-две седмици. Казваше се кой е той, а тебе те наричаха „мистериозната жена в живота му“. Впрочем, много си фотогенична. Той — не толкова.

Катрин се отпусна за момент, изви гръб и се облегна на седалката. Тази проклета снимка! Всички в града ли са я видели? Но това обясняваше много неща. Дан я погледна с любопитство:

— Ти разговаря с него в болницата по-рано днес, нали? Тогава защо не искаш да разговаряте сега?

Тя беше твърде изморена, за да се опитва да измисля някаква лъжа, а пък не беше решила дали да му се довери или не. Мрачното ѝ настроение се върна и този път тя го насочи изцяло към него.

— Оценявам цялото ти внимание, но може би не трябва да се бъркаш.

— Правилно — той сви вежди и зае примиренческа позиция. — Само се опитвам да помогна.

Измина една дълга минута, през която тя се почувства зле, че се е държала толкова грубо с един мил мъж, който на всичкото отгоре ѝ беше спасил живота поне веднъж, а може и два пъти. Мъж, който ѝ помага да избяга въпреки противното ѝ поведение. Да, тя беше неблагодарница. По-долна от змийски корем. Червей.

Той отново я погледна. Този път беше видимо разколебан.

— Само си мислех, че ако ти беше моя приятелка, аз щях да съм доста притеснен. Особено като се има предвид как избяга от болницата. Може би все пак ще трябва да му се обадиш и да му кажеш, че си жива, да не би той да вземе да насъска националната гвардия след нас.

Очите на Катрин се разшириха. Не беше помислила за това. Не искаше да си признава, но Дан беше прав. Ед имаше почти неограничени възможности да наема хора. Щеше да е много по-лесно да стои далеч от нея, ако не знаеше какви са истинските ѝ намерения.

— Добър аргумент — каза тя, а той кимна и я погледна в очакване.

Тя стисна телефона. Когато погледна надолу и се приготви да направи това, което трябва, една камбанка зазвъня в съзнанието ѝ. Взираше се известно време в матираната черна повърхност на телефона, опитвайки се да си изясни защо подсъзнанието ѝ я караше да се чувства напрегната и тревожна. Отговорът изплува бавно, но слава богу, все пак изплува.

— Не могат ли да проследят разговорите на мобилните телефони?

Дан я погледна бързо.

— Само до мястото, откъдето е проведен разговорът. Например, ако му се обадиш сега и те проследят обаждането, ще разберат само, че си била близо до дома. А като вземем предвид това, че току-що беше нападната в дома си, някой вече знае.

Отново добър аргумент. Проблемът беше, че тя не си вярваше, че може да взема правилни решения. Беше започнала да се изтощава. Няма значение колко пъти мигна или колко решимо тръсна глава —

беше ѝ много трудно да разсъждава трезво. Имаше убийствено главоболие, цялото тяло я болеше и беше толкова уморена, че единственото, което би могла да прави сега, е да седи с изпънат гръб. Тя знаеше, че има проблеми с мозъка си, бели петна...

— Какво да му кажа? — устата ѝ пресъхна. — Не искам той да знае, че бягам от него.

Тя му каза повече, отколкото възнамеряваше, но имаше нужда от приятел. И от всички възможности Дан изглеждаше най-добрият, най-надеждният.

— Дай ми минутка да помисля — каза той.

Тя забеляза, че той не беше шокиран. Изглежда обмисляше какво да прави, докато караше. Като стигна до края на алеята, блейзерът спря на стопа на улица „Уилкс“. Един камион за доставки издрънча наблизко, само на няколко инча от предната броня, а след него цяла колона от коли. Друга редица от коли се беше наредила на другата страна на улицата. Пешеходци, включително още една група туристи с екскурзоводка, облечена като Марта Вашингтон, изпълваха улиците. Магазините бяха отворени, пазаруването започваше и туристите бяха в стихията си. Това, че е обградена от толкова много живот, би трябвало да я успокои. Но Катрин се чувстваше незащитена.

Опасностите можеха да са навсякъде.

Дан не направи и опит да се влее в трафика. Вместо това той я погледна. Трудно беше да се каже по лицето му какво мисли.

— Смяташ да му кажеш какво става тук, нали?

Катрин се замисли върху това. Тя предполагаше, че той вече знае.

— Да, може би. Само... — гласът ѝ секна.

Дан я погледна мило.

— Но ти си мислиш, че той може и да има нещо общо с цялата тази работа. Затова бягаш от него.

Това беше заключение, а не въпрос. Тя се поколеба, преди да кимне в знак на съгласие.

— Уау! — възкликна.

Тя присви очи:

— Това не е всичко.

За да е сигурна, че той разбира всичко, наблегна на следното:

— Не искам да знае, че го подозирам. В противен случай ще разбере, че ще се опитам да избягам.

— Да — той кимна замислено. — Но ти съзнаваш, че най-естественото нещо е да му кажеш, че си била нападната. Това би направила, ако не го подозираше.

Тя премигна. Това беше толкова естествено, как не се беше сетила сама?

— Ти си добър — каза тя.

— Да, би могла да му го кажеш и после да му обясниш, че в момента не ти се говори с никого, че си изплашена и тъжна поради смъртта на приятелката си и имаш нужда да останеш сама за малко и че ще прекараш нощта в хотел.

Очите на Катрин се разшириха, докато обмисляше всичко това. Ако Ед знаеше, че тя ще отседне в хотел, щеше да започне да проверява хотелите. Имаше стотици хотели наоколо. Дори и на него, с неговите възможности, щеше да му отнеме часове да ги обиколи.

А тя щеше да намери къде да се скрие през това време.

— Това наистина е добра идея — каза тя, но пръстите ѝ все още стискаха телефона. Мисълта да се обади на Ед я плашеше, призна си тя.

— Ако ще му се обаждаш, трябва да го направиш веднага — каза Дан. — Докато сме още близо до вкъщи.

Катрин го погледна и кимна. Добре. Ако Ед проследи разговора, което той можеше и щеше да направи, той не би имал друга информация, освен че тя е на ъгъла на уличката зад нейния гараж и „Уилкс“ и времето на обаждане.

Блейзерът още работеше на празен ход. Голям сребрист „Събърбан“ излезе от препълнения паркинг от дясната ѝ страна и застана зад тях. Време беше да се размърдат. Сега или никога. Дан натисна газта. Зави по „Уилкс“ и се отправи по „Юниън“. Слънцето се отразяваше от зеления метален покрив на картинната галерия, накъдето се бяха запътили, и принуди Катрин да присвие очи. Оттатък двуетажния комплекс, Потомак изглеждаше гладък като стъкло.

— Какво ще кажеш да обиколим квартала веднъж? — предложи Дан.

Катрин кимна отново. Стиснала здраво зъби, тя отвори телефона и се сети, че не знае какъв е номерът на Ед. За известно време тя се

чувстваше в безизходица, гледайки към копчетата на телефона. После я осени: „Погледни към последното повикване“. Така и направи — натисна съответното копче и телефонът автоматично избра номера на Ед. Докато чакаше да се свърже, сърцето ѝ пак се разтупа.

— Катрин? — Ед отговори още при първото позвъняване. И добре, защото тя започваше да губи търпение.

— Здравей — всички мускули по тялото ѝ бяха напрегнати. Тя замръзваше, замръзваше до мозъка на костите си. — Аз...

— Къде си? — прекъсна я той грубо.

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Някой току-що ме нападна. Прибрах се, а той беше в къщата и ме нападна. Търсеше нещо и мислеше, че аз знам къде е.

— Какво? Какво търсеше?

Тя пак не отговори, придържах се към сценария.

— Не мога да понеса това, нали се сещаш. Уплашена съм до смърт. Съжалявам, но не мога да говоря с теб сега, нито с полицията, нито с когото и да било друг. Просто имам нужда да съм сама. Аз... — докато говореше, гласът ѝ трепереше все по-силно.

Ед я прекъсна раздразнено:

— Да не започваш да губиш малкото си мозъче? — той изрева въпроса си толкова силно, че тя едва не изтърва телефона. С ъгълчето на очите си видя изписано съчувствие по лицето на Дан. „Лигла“, самобичува се тя наум. Но устата ѝ още беше суха, а сърцето ѝ трескаво биеше, ръката с телефона трепереше и тя не можеше да се справи с нито едно от тези състояния. Настина беше лигла.

— Трябва да ми кажеш къде си — Ед отново контролираше гласа си, но по напрегнатостта в него се усещаше, че полага големи усилия за това. — Веднага.

— Ще отида на хотел за през нощта — продължи тя упорито. — Ще ти се обадя утре.

— По дяволите, Катрин, ти... — Той отново крещеше.

Преди да се е задавил, тя затвори, като щракна силно капачето на телефона. Пое си дълбоко дъх и продължи да седи, загледана в него. Стискаше го толкова здраво, че пръстите ѝ побеляха. Красивите ѝ розови нокти изглеждаха нелепо на фона на бизнес черното. „Аз нямам красиви розови нокти.“ Тази мисъл я подлудяваше.

— Добре направи — каза Дан. Тя се обърна към него и срещна успокояващата му усмивка. Не му се усмихна в отговор, това би било свръхсилите ѝ в настоящия момент, но ѝ беше приятно да знае, че той е способен на усмивки. Това ѝ помагаше да не се чувства, сякаш бяга от зоната на здрача.

Блейзерът спря на следващия „стоп“. Дан насочи отново вниманието си към пътя и натисна газта. Катрин разбра, че те бяха обиколили квартала и сега се отдалечаваха от реката и от Стария град. Една табела сочеше, че пред тях е междущатско шосе 395.

„Ало!“

Катрин изохка и почти изтърва телефона, който пак зазвъня в ръката ѝ. Този път дори не ѝ беше необходимо да гледа номера и името, за да разбере, че това е Ед. Един бегъл поглед я убеди, че е права.

„Ало!“

Пулсът ѝ се усили — тя гледаше мистериозно непознатия телефон в мистериозно непознатата си ръка. Ужасяващо беше да знае, че повикването е от мистериозно непознатия ѝ приятел, който може да е искал (*а може и да не е искал*) да я убият по някаква неизвестна причина, имаща нещо общо с мистериозно непознатия ѝ живот.

Впрочем, той не знаеше това — въпросът на Ед беше направо за парите. Напълно възможно е тя да е изгубила — не беше съгласна само с определението „малко“ — мозъчето си.

„Ало!“

Добре, че Дан беше зает със завоите на „охлюва“, преди да се качат на магистралата. Иначе щеше да стане свидетел на разтопяването ѝ по седалката.

— Я ми го дай! — веднага след като завоите свършиха, той се пресегна към телефона. Гласът му беше тих, но заповеднически и тя се подчини, без дори да се замисли.

„Ал...“

Трижди проклетото нещо замлъкна веднага, след като той натисна някакъв бутон отстрани.

— Изключих го — каза той в отговор на шокирания ѝ поглед. Лек намек за усмивка изкриви устата му, когато ѝ върна телефона. — Бих го изхвърлил през прозореца, но се сетих, че може да ти трябва по-късно.

— Да, благодаря — думите излязоха със струя въздух, когато тя изпусна дъха, за който и не предполагаше, че е задържала досега.

Дотук с Ед. Но изключването на телефона не го премахваше — нито неговата сила, нито неговите слуги — от живота ѝ.

О, Господи, колко ѝ е студено. Невероятно студено. Ако не внимаваше, зъбите ѝ щяха да започнат да тракат.

— Прибери го в чантата — каза ѝ той и тя го направи.

После затвори отворите на климатика и спря притока на студен въздух — нямаше нужда от него точно сега. Като кръстоса ръце под гърдите си, за да се стопли, отпусна глава назад, затвори очи и се опита да възвърне хладнокръвието си. Дан кара мълчаливо известно време и Катрин му беше благодарна за това. Звукът от колите отвън и вибрациите на тяхната кола бяха учудващо успокояващи. Постепенно пулсът ѝ се поуспокои, а дишането се нормализира и напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха. Ако не съзнаваше толкова ясно злокобността на положението, в което се намираше, щеше да поддаде на пълзящото изтощение и да задреме. Но тя съзнаваше... Плюс това скоро щяха да се озоват на летището. А после тя ще трябва да се оправя сама. Ако ще се справя, трябва да е будна. Нужно беше да е умна и силна и да съобразява бързо, а нищо от това не ѝ беше въобще по силите.

— Почти стигнахме — каза Дан. — Имаше предвид Националното, нали?

Катрин усети, че стомахът ѝ се свива отново, и отвори очи. Точно пред нея, на една от зелените табели, които висяха над магистралата, пишеше: „Национално летище Роналд Рейгън — 1.5 мили.“

Да! — пулсът ѝ се усили, главата ѝ забуча, ребрата я боляха, коленете ѝ омекнаха. Имаше лош вкус в устата си. Добрата новина беше, че вече не ѝ беше горещо, въпреки че причината можеше да е и само защото Дан беше намалил климатика.

— И къде отиваш? — попита той.

Тя му хвърли кос поглед. Нямаше да споделя плановете си с него и с когото и да е друг — за всеки случай.

— Добре, да си гледам работата — преведе той с примиренчески тон.

— Съжалявам — каза тя.

Той я погледна:

— Знаеш какво е професионалното ми мнение. Може и да размислиш и да не заминеш в дивото непознато за ден-два. Освен физическите наранявания, които не са толкова сериозни, ти преживя истинска психическа травма. Очевидно е, че не мислиш съвсем трезво. Както е очевидно, че нещо лошо се случва с твоя живот. Предлагам да си починеш и да се организираш — той отново насочи вниманието си към пътя. — Не че си пъхам носа в твоите работи.

Катрин го гледа около минута, без да отговори. Наблюдава играта на светлини и сенки по лицето му и още веднъж беше поразена от това, колко познат и близък ѝ изглеждаше той. Беше само неин съсед и до днес те бяха имали само най-обикновени взаимоотношения. Само че на нея те не ѝ се струаха толкова обикновени. Струаха ѝ се важни, солидни, сякаш той беше човек, на когото може да се довери. Да добавим и напрежението, което беше изпитала, когато за първи път отвори очи в болницата и го видя да се върти около леглото ѝ — точно затова се зачуди дали някога в миналото той не ѝ е бил нещо повече от съсед. Една от възможностите беше да го попита за историята на тяхното познанство, но ако го направеше, трябваше да признае, че не помни много неща. Не мислеше, че да разкрие всичко това беше добра идея, поне не докато не разбере със сигурност какво точно се случва с нея. Някой хитър човек би могъл да го използва, за да я манипулира.

Както и да е, нямаше много време. Те бързаха сега и след като я оставеше на летището, той щеше да си тръгне. „А аз ще остана сама.“ Тази мисъл внезапно я ужаси. Без него тя ще трябва да се блъска сама в лабиринта, в който е изгубена сега. Беше толкова изморена, толкова обърквана, толкова уплашена и осъзна, че няма да се справи. Поне не все още.

— Слушай, може ли да прием някъде кафе? — попита тя, когато блейзерът свърна от междушатското шосе към летището. И да беше изненадан, той не го показва.

— Разбира се.

Нямаше нито едно кафене „Старбъкс“ по пътя към летището. Дан отби по алеята, водеща към ресторанта на МакДоналдс, поръча кафе, сок и сандвичи за двамата, постави напитките в поставките за чаши между тях и насочи колата към паркинга, за да хапнат на спокойствие. Катрин веднага взе кафето си, махна капачето, изсипа пакетче подсладител и отпи с удоволствие голяма глътка кафе. Кафето

без неговия изкустителен аромат губи нещо, реши тя. — Може би вкуса си. Но тя отпи още една глътка.

— По-добре ли е? — попита той.

Тя кимна и атакува настървено своето солено кексче Ед МакМафин.

— Не мислиш ли, че някой може да ни е проследил? — дойде ѝ наум, докато развиваше соленката с колбас, а ръцете ѝ (за неин ужас) още трепереха. Спря за момент и се огледа нервно. Притокът на безвкусен кофеин плюс перспективата за обилна закуска изглежда съживиха поне няколко от увредените ѝ мозъчни клетки и сега тя не беше толкова уморена, че да не оцени опасността, в която се намира. Бетоновата джунгла наоколо се състоеше от мебелен магазин, „Джифи Люб“, „Биг Лотс“, неугледен МОЛ и няколко блока с апартаменти на ниски наеми; множество автомобили — влизащи, излизащи, обикалящи наоколо; много хора в колите; навсякъде пешеходци. Тя отново се притесни.

Лошите можеха да са навсякъде.

Дан поклати глава.

— Не мисля. Смятам, че внимателно наблюдавах пътя през цялото време.

Тя премига към него, докато той отхапваше от сандвича си. Той сдъвка, преглътна и се усмихна широко.

— Хей, и аз гледам телевизия. Освен това, щом ти бягаш, а аз съм с тебе, значи и аз съм беглец.

Тя почувства леко угризение:

— Наистина много съжалявам. Аз те въведох във всичко това.

Той вдигна рамене и налапа остатъка от сандвича наведнъж.

— Аз не бях длъжен да те карам дотук. Ако става въпрос, не бях длъжен да идвам в болницата снощи или да те качвам на паркинга тази сутрин. Така че съм толкова отговорен, колкото и ти.

Той поля сандвича с голяма глътка портокалов сок, после обърна поглед към нея.

— Смяташ ли да ядеш или не?

Безгрижието в гласа му я накара да се намръщи. После хвърли още един бърз поглед наоколо. Паркингът кипеше от живот с коли, циркулиращи нагоре-надолу, влизащи и излизащи, а също и хора, влизащи и напускащи ресторанта. Трафикът на улицата пред тях беше

равномерен. Ако някой се осмелеше да ги нападне тук, щеше да има много свидетели.

— Които и да са тези хора, те си знаят работата — предупреди тя. — Снощи убиха приятелката ми. Ако си с мен и те ни хванат, сигурна съм, че няма да се поколебаят да те убият.

— Караш ме да се притеснявам за себе си ли? — каза той. — Яж.

Май нямаше какво повече да се каже и тъй като беше сигурна, че десетки свидетели на нападение е последното нещо, което лошите момчета биха желали, тя се предаде и отхапа от сандвича си. Още повече, щеше да има много време, докато лошите се опитат да я хванат, след като той я остави на летището сама. От тази мисъл почти ѝ се повдигна. Тя преглътна и зави остатъка от закуската, а после я пхна в чантата. Няма значение колко много се нуждаеше от протеини за енергия, беше яла колкото можеше.

— Само толкова ли ще ядеш? — попита той. В тона му се усещаше неодобрение.

— Да.

Косият поглед, който тя му хвърли, го отказа от по-нататъшни коментари. И той замълча. Тя отпи още веднъж от безвкусното кафе, като се надяваше да се ободри, но не се получи.

— Може ли да тръгваме?

Откри, че идеята да е сама вече не ѝ харесва толкова много. Нито пък идеята да седят на паркинга на МакДоналдс, където всеки би могъл да ги забележи. Но пък каква е алтернативата? Отговорът беше прост: нямаше отговор. Преследваха я. Може да не знаеше много неща, но това го знаеше със сигурност, както че слънцето изгрява от изток. Трябваше да бяга, докато все още има шанс.

Ако я хванеха... Сърцето ѝ запрепуска.

— Разбира се.

Тя усети напрежение във врата и раменете, когато той излезе от паркинга и подкара към изхода, като спря само да изхвърли остатъците от закуската им в кошчето. Главоболието ѝ се върна, имаше тъпо пулсиране в слепоочието, беше толкова уморена... Въпреки че беше гладна, сандвичът ѝ тежеше като камък в стомаха. В устата си имаше горчив вкус от кафето.

— Може ли да предложи нещо? — Дан отби колата, докато казваше това.

Катрин се огледа и не видя нищо нередно. Стомахът ѝ все още беше като пълен с камъни. Щяха да стигнат пътя към летището само след минути. Пое дълбоко въздух и се опита да събере последните ѝ останали силици, твърдост и ясна мисъл. Завъртя очи към него.

— Какво има?

— Забрави за пътуването днес. Имам бунгало на няколко часа път от Вашингтон. Рибарска колиба по-скоро. Можем да отидем там. Ще си вземеш душ, ще се преоблечеш, ще поспиш. Може даже да успееш да премислиш нещата. После, ако все още искаш да се измъкнеш, ще те закарам до летището рано сутринта.

Тя го погледна втренчено. Перспективата за душ и сън и малко време за размисъл беше изкушаваща. Мисълта да не е сама, докато си взема душ, докато почива и мисли, беше не по-малко примамлива.

„Чакай! Внимавай!“

— Ти се излагаш на огромна опасност заради мен — каза бавно, опитвайки се да нареди пъзела, преди да вземе решение. Не откъсваше очи от него. — Защо го правиш?

Той се обърна и погледите им се срещнаха.

— Аз съм добро момче — предположи той с лека усмивка.

Тя стисна устни. Мигащите сини очи, кривата извивка на устните му — всичко това ѝ беше познато, но не знаеше откъде.

— Откъде да знам, че мога да ти се доверя? — каза тя предпазливо.

Когато я погледна този път, той вече не се усмихваше.

— Не можеш да знаеш — каза той. — Но можеш да ми вярваш.

Не беше съвсем уверена, но сякаш успя да я убеди. Цялото ѝ същество му вярваше. Дан беше единственото, което тя имаше.

— Е, към летището или не?

Той отново следеше пътя. Движението беше много натоварено: спри, тръгни, много автомобили влизаха в магистралата или я напускаха. Високо над главите им една табела указваше завой към Националното летище.

— Ти решаваеш.

Утре, след като си е взела душ, отспала и обмислила нещата, тя ще е на много по-добро място, много по-добре физически и психически също. Ако продължи по предишния си план, не е изключено да направи грешка поради изтощение. Беше дори възможно

— тя потрепери при тази мисъл — Ед да е разбрал, че лъже за хотела. Той или някой друг — някой, който стои зад едното или и зад двете нападения, — е възможно да е една крачка пред нея и вече да наблюдава летището. Летищата. Метростанциите. ЖП гарите. Автогарите. Всички видове обществен транспорт.

При положение, че колата ѝ я нямаше, а може Ед или някой друг да има нещо общо с изчезването ѝ, общественият транспорт беше единственият начин да се измъкне от града и той сигурно го знаеше. „Параноя в действие? Може би да. Може би — не.“

В този случай най-добрият начин да излезе от града беше с лична кола. В каквато тя се намираше в момента.

— Не — каза тя. — Бунгалото ми звучи добре. Благодаря.

— Няма защо.

Той не се усмихна, но сякаш се отпусна леко. Раменете му не бяха чак толкова напрегнати. Вече не стискаше и кормилото толкова силно. Изражението на лицето му беше по-ведро. Катрин също почувства, че стресът намаля, след като беше взела решение. Пое дълбоко дъх и отново отпусна глава на облегалката. Топлата кожена тапицерия под вдървения ѝ врат беше приятна — затвори очи и опита да се отпусне.

За съжаление, умът ѝ отказа да следва планове. Той се луташе в различни посоки, опитваше да разбере какво точно се случва, но не успя.

Мислите, заформили се от нищото, се заизвиваха из ума ѝ като малък и много упорит червей: не беше ли добрият съсед Дан прекалено добър, за да е истина?

Тя отвори рязко очи и без да вдига глава, погледна към него. Той отново гледаше пътя, който водеше на запад по И-66. Край тях профучаваха коли, натоварен трафик като преди. Някои направо прелитаха наблизо и тя усещаше вибрациите им, разклащащи джипа. През прозореца виждаше синьото небе, разполовено от кондензационната следа на пътнически самолет. Минаха покрай Националното гробище „Арлингтън“ и тя се сети веднага, че е виждала тревните площи, дърветата и паметните плочи, разпозна ги въпреки скоростта и голямото разстояние, дори преди да види табелата със съответния надпис. Интересно как можеше да знае за неща като къде се намира „Арлингтън“, че ако скочи в метрото на Национално

летище „Рейгън“ ще може да изчезне, че този трафик по магистралата е нормален за събота, а да не знае нищо друго. Нищо за нея самата. Нищо за него. Той каза, че може да му се вярва. Ама разбира се, някога и Тед Бънди^[1] вероятно е казвал на жените същото нещо.

Въпреки това тя му се довери донякъде.

Замисли се. Може би.

— Добре де, аз хапя — той се обърна и я погледна намръщено. До този момент тя не съзнаваше, че го наблюдава, както жаба гледа муха. — Искаш ли да ми кажеш защо ме гледаш, сякаш току-що са ми пораснали две глави?

[1] Тед Бънди — известен масов убиец в САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

— Не носиш очилата си.

Този факт едва сега я впечатли. Забеляза, че са прибрани в джоба на ризата му. Без тях леко професорският му вид се губеше. Изглеждаше по-малко разсеян и повече като мъж, способен на физически труд. При дадените обстоятелства това не беше зле, макар и малко объркващо.

— О! — притеснен, той потупа джобчето на ризата си. — Тук са. Свалих ги, когато бягах из твоята къща. Не се тревожи, аз не карам с очила. Те са ми за четене.

Погледна я бързо, после извади очилата и ги пусна в джоба на вратата на колата.

— Затова ли ме гледаше така?

— Да, затова — каза тя нежно. — Но не осъзнавах, че го правя. Сигурно защото се опитвах да си спомня кога се запознахме.

Той повдигна вежди. Когато го погледна втори път, лицето му беше безизразно.

— А сега? Спомни ли си?

Катрин изчака, преди да отговори. Той отново насочи вниманието си към пътя и не каза нищо повече. Тя се намръщи.

— Опитвах да си спомня преди колко време беше това — мислеше си, че небрежният ѝ тон е достатъчно мил.

Той вдигна рамене.

„Чудесно. Сега пък на него не му се говори.“

— Преди колко време беше това? — пробва тя малко по-насочващо.

— Не много.

— Ами, разкажи ми — в гласа ѝ имаше острота, но тя не можеше да я скрие. Беше изморена, уплашена, ранена, нуждаеше се от малко сили. И явно не се справяше много добре.

Той отново я погледна. Този път с подозрение.

— Какво? Първият път ли? Защо?

„Защото трябва да знам, дявол да го вземе.“

— Това е като счупен телефон, оная игра, където някой прошепва нещо на друг до него, той на следващия и така по цялата линия и накрая историята е съвсем различна, нали знаеш? — добре го измисли. Тя почти си повярва. — Искam да проверя дали спомените ни са еднакви.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам — сега тя вече звучеше доста мрачно. „Я по-весело, момиче.“

— Честно казано, не знам.

Тя опита да не показва колко е ядосана.

— Не помниш?

Той изглеждаше виновен.

— Хей, напоследък около нас беше твърде напрегнато. Какво, да не съм казал или направил нещо, което те е притеснило. Ако е така, извинявам се.

— Няма значение — каза тя мрачно и потъна в дълбоко мълчание. Стига е ровила из съзнанието му за подробности от миналото ѝ. Оказа се по-сложно, отколкото си мислеше.

— Знаеш ли — каза той след малко. — Питам се дали мъжът, който те нападна днес, не е просто крадец. Може да е чул какво се е случило снощи, помислил е, че къщата ти ще е празна след случилото се, и е решил да се възползва.

— Сигурна съм, че не е обикновен крадец.

Той я погледна.

— Как може да си сигурна?

— Просто съм сигурна — въздъхна тя. — Първо, носеше костюм; скъп костюм — черен или морскосин — беше тъмно вътре, а всичко се случи толкова бързо, трудно беше да се определи точният цвят, но беше тъмен, с бяла риза и тъмна вратовръзка. Не е типично за крадец.

Той вдигна рамене.

— Не знам. Може би е по-лесно да влезеш в къща в хубав квартал, без някой да те заподозре, ако си облечен така. Трябва да имаш и друга причина да мислиш, че не е бил обикновен крадец. Един хубав костюм сам по себе си нищо не означава. Та, какво друго имаш?

— Носеше същия сребрист пистолет като ония снощи. Знаеше коя съм аз. Търсеше нещо конкретно. Вярвай ми, не беше крадец.

Е, тя звучеше неубедително. Съдете я.

— Добре, той не е бил крадец — Дан беше готов да приеме нейната преценка за нещата. — Помниш ли нещо за него, което да ти помогне да го идентифицираш? Някакви белези или отличителни черти например.

Тя поклати глава:

— Нищо не забелязах.

— Не му ли видях очите? Какви бяха?

— Тъмни. Наистина тъмни. Почти черни. Малки.

— Раса?

— Мисля, че беше бял. С тъмна кожа, но от бялата раса. Или латиноамериканец. Не беше чернокож.

— Коса?

Тя поклати глава:

— Не я видях, беше скрита под ски — маската.

— Ръст? Колко висок беше?

— Около шест фута. Мускулист. Беше в добра форма. Като човек, който би могъл да работи за Ед.

— Мислиш, че е бил от ЦРУ? Това е успокояващо — гласът на Дан беше сух. — Добре е да знаем, че федералните ни следват.

Като го чу да казва „знаем“ и „ни“, не се почувства в безопасност, но беше донякъде успокояващо да знае, че каквото и да им се случваше, то касаше и двамата. Поне ако ги хванеха, тя нямаше да умре сама.

После ѝ дойде нещо друго наум.

— Почакай малко. Откъде знаеш, че Ед е от ЦРУ?

Той я погледна:

— Не помниш ли? Снимката в „Поуст“. Надписът под нея сочеше, че той е директор на специални операции или нещо подобно.

— А-а — сърцебиенето ѝ спря.

— Нещо друго да помниш? Например какви бяха ръцете му?

Споменът за дебелия мъртворещ бели пръсти проблесна в ума ѝ. Тя едва се удържа да не потръпне от ужас.

— Носеше хирургически ръкавици. Виж, какво значение има това? Всичко е минало. Него го няма вече. Доколкото знам, няма

фейсбук за призраци.

Той я погледна изненадано:

— Призраци ли каза?

Тя изсумтя нетърпеливо:

— Така наричат агентите под прикритие.

— Мислиш, че този е бил един от тях? — той спря за момент. Изглежда имаше проблем с това, как да си обърне езика и да зададе следващия въпрос. — Призрак?

Господи, главата я заболя отново.

— Както казах, има ли значение?

— Може би. Има много коли наоколо. Трудно е да се прецени кой е във всяка от тези коли. Просто си помислих, че ще ни е от полза, ако можем да елиминираме хора като оня мъж в минивана ей там и да ги изключим от подозрение.

Катрин вдигна глава и видя един тъмен „Додж караван“ да подрънква близо до тях. Шофьорът, плешив и тромав, гледаше в огледалото за обратно виждане и се караше на децата на задната седалка.

— Него можеш със сигурност да го елиминираш — тя отпусна отново глава на задната седалка.

— Беше просто пример. Ти разбираш какво имам предвид.

Тя се съгласи неохотно. Почувства, че сърцето ѝ би забързало отново, ако не беше толкова изтощена.

— Мислиш ли, че ни следят?

Той поклати глава:

— Не мисля. Но невинаги съм бил прав.

— Чудесно.

— И така, какво друго би могла да забележиш, което да те е впечатлило? Нещо за краката му? За обувките му?

Тя моментално си спомни и каза:

— Черни. Официални обувки.

Върна се в спомените си — отново беше под кухненския плот. Бореше се за живота си, когато един крак се стрелна на няколко инча край нея. Толкова автентичен беше споменът, че тя почти усети бриза от движението. В оня миг, да наблюдава обувките му не ѝ беше първа грижа. Освен това тя само беше хвърлила бърз поглед, но...

Катрин се намръщи:

— Имаше нещо на подметката — лого. То беше кръгло и... — очите ѝ се разшириха. — О, господи. Подът. Нещо не беше наред с пода.

— Какво? — Дан я погледна неразбиращо.

Тя почти не го чу. Мислено беше все още там, прилепена за кованото желязо, а десният ѝ хълбок притиснат в теракотените плочки.

— Нещо с плочките не е наред. Те са... — гласът ѝ пресекна за момент, тъй като нарастващата паника заплашваше да я задуши. — Прекалено малки са.

— Какво каза?

Катрин дори не го чу. Бързо прехвърляше в паметта си онова, което се беше случило по-рано през деня, и го сравняваше със случилото се там предната нощ.

През онази нощ тя беше по лице върху пода, който спешно се нуждаеше от парцал за чистене. Под мръсотията плочките бяха гладки, студени и твърди като тухли. Тя ги виждаше ясно в съзнанието си: с цвят на камък циментови ивици, маркиращи правите линии на дванайсетинчови квадрати.

Днес тя падна на същия под и лази на четири крака по него. Ръката ѝ беше притисната върху една от плочките, ноктите ѝ драскаха сивия цимент, а краят на дланта ѝ се ожули на друга ивица цимент. С други думи, дланта ѝ е по-дълга от плочката, а плочката не може да е била повече от шест инча. Днес целият кухненски под беше море от гладки, студени, твърди като тухли шестинчови теракотени плочки. Тя отвори ужасена уста.

— Какво? — каза той, като я наблюдаваше. — Какво има?

— Нещо не е наред с пода! — гласът ѝ беше тих. Вътрешната част на джипа сякаш се смаляваше и се приближаваше към нея като голям черен юмрук. Тя се чувстваше като в капан и се задушаваше. Внезапно ѝ се стори, че спира да диша. — Плочките са други. Как е възможно това?

— Какво. Това, което казваш няма смисъл.

— Нещо не е наред — чувстваше, че трябва да изкрещи думите, а вместо това едва говореше. Погледът ѝ се замъгли, сърцето ѝ започна да тупти силно, главата ѝ пулсираше, сякаш ще експлодира. — О, господи, ама нещо наистина, наистина не е наред.

Усещаше се замаяна, защото плочките нямаше как да бъдат сменени.

— Само да ти кажа, че започваш да ме плашиш. Пребледня като платно. Трябва да ми кажеш за какво точно говориш, ако не искаш да те откарам до най-близката бърза помощ.

На Катрин ѝ се стори, че колата върви по-бързо. Или той натискаше педала на газта до ламарината, или светът навън изведнъж се е превърнал в калейдоскоп от цветове и звуци. Бърза помощ — той пак я плашеше с болница, а тя все още не можеше да отърси съзнанието си от ония шестинчови плочки. Имаше нещо не наред около тях... Тя вдиша дълбоко. „Вземи се в ръце. Успокой се.“

— Нямам нужда от болница — тя отново пое въздух. — Това е просто... О, Дан, мисля, че полудявам.

— Добре, това е успокояващо — каза той след секунда, а тя не отговори веднага, защото беше заета да се самоубеждава, че нещо не е разбрала за плочките.

Катрин забеляза смътно през прозореца профучаващата зеленина и се сети, че блейзерът навлиза в наклон на завой, който, ако се съди по множеството листа наоколо, можеше да бъде само едно — изход.

— Не, не в болница! — сега гласът ѝ беше по-силен. Опита да фокусира вниманието си към това, което се случваше тук и сега. Що се отнася до пода, паметта ѝ сигурно си правеше шеги с нея. Тя разбра, че няма начин плочките да се променят. Но пък картината беше толкова ярка пред очите ѝ: дванайсетинчови плочки — шестинчови плочки. В същата кухня, в разстояние само на няколко часа. Тя почти изпъшка, но се сдържа, когато се сети, че това щеше да прелее чашата и Дан...

Те отново бяха на главен път. Катрин осъзна, че бяха напуснали междушатското шосе и сега се движеха по малко, по-ненатоварено шосе с четири ленти. След малко се оказаха на кръстовище, обградено от заведения за бърза закуска, евтини мотели и газ станции.

— Какво правиш? — попита тя, когато той спря на един голям базар, който приличаше на кутия за обувки, направена от еднакви части циментови блокчета и стъкло. Един стар син „Форд“ пикап и един по-нов бял „Инфинити“ бяха пред бензиноколонките. Мъж с вид на фермер обслужи пикапа. Изискана руса жена на около петдесет години зареждаше „Инфинити“-то. И двамата изглеждаха безопасни.

Други коли бяха паркирани пред магазина. По всяка вероятност техните пътници пазаруваха.

— Ще спрем тук и ще изчакаме няколко минути да видим кой ще дойде след нас от магистралата. Междувременно ти ще ми разкажеш какво по дяволите те тревожи толкова много по отношение на някакъв под.

„Блейзер“ —ът заобиколи магазина и спря до тоалетните, които се намираха отстрани на сградата и доста далеч от бензиностанцията. На другия край на пътя, доста зад прикритите контейнери за смет, имаше три маси за пикник, разположени в тревната ивица между паркинга и „Тако Бел“^[1]. Един опърпан бряст им осигуряваше шарена сянка.

Дан изгаси двигателя и излезе навън, като затръшна вратата след себе си. После се приближи до вратата на Катрин и я отвори. Шумът от трафика навън веднага изпълни слуха ѝ.

— Хайде — каза той. — Излизай!

Но тя откри, че не е лесно да се подчини. И при най-добро желание не би могла да накара мускулите си да работят. Когато просто го погледна, без да се помръдне, той издаде нетърпелив звук, после се наведе и разкопча колана вместо нея. Ръката му докосна гърдите ѝ и тя веднага усети допира и това, колко твърди са бицепсите му.

Вдигна вежди — този шок, че знаеш нещо, не можеше да се събърка. И най-смустващото беше, че тя почувства допира като нещо много познато. Той беше близо, толкова близо, че тя виждаше структурата на бронзовата му кожа и всяко косъмче, наболо под носа му, както и малкото белегче до лявото му око, с форма на запетая. Той трябва да е почувствал погледа ѝ, защото се обърна. Успокояващата синя мекота на очите му вече не беше толкова успокояваща, нито пък толкова мека. В тях сега имаше блясък, който ги правеше да изглеждат по-твърди.

— Хайде — той се изправи и ѝ подаде ръка. Може и да е забелязал противоречивите чувства, които я бяха обзели, но не го показа. — Искам да отидем на място, откъдето пътят се вижда. Ако седнем на масите, ще можем да виждаме всичко наоколо, без да ни забелязват.

Тя пое дълбоко въздух. Шокът като че ли започна да преминава — понеже не мислеше за ония проклети плочки. Ако позволеше споменът за кухненските ѝ плочки да се върне отново дори и за миг,

светът край нея щеше да се завърти около оста си. Защото не можеше да намери отговор на въпроса за разликата в размерите им. „Спри. Не отивай там. Ще полудееш.“

Проблемът беше, че може да е твърде късно и че вече е луда.

— Откъде знаеш това? — Катрин постави ръката си в неговата, защото той стоеше там, пред нея, и отказът би ѝ коствал повече усилия от това да се подчини. Той стисна дланта ѝ (*неговата беше топла и силна*) и тя му позволи да я измъкне от колата. Едва когато стъпи на краката си и горещината я обгърна като прегръдка, забеляза колко ѝ е студено. Кожата на ръцете ѝ настръхна. Трябваше да стисне зъби, за да не затракат от студ. Краката ѝ трепереха. Тя направи една крачка встрани и се облегна на „Блейзер“-а. Асфалтът пареше под босите ѝ крака и ставаше още по-горещ с всяка изминала секунда. Като пристъпваше от крак на крак, тя мислено благодареше на Доти, че има толкова дълги панталони. Ако не беше открила изолационните свойства на малките късчета изкуствена коприна, сега щеше да изпълнява своя версия на индианския танц на войната точно тук, зад колата.

— Спирал съм тук и преди. На път ми е за бунгалото.

Той пусна ръката ѝ, след като затвори вратата зад нея и натисна бутона на ключодържателя, за да заключи колата. Катрин знаеше, че прави точно това, защото чу бипкане, но в действителност не му обръщаше внимание, защото усилено се опитваше да не мисли за плочките. „Трябва да има някакво обяснение.“

— Катрин.

Стресната от силния му глас, тя го погледна учудено. Той стоеше точно пред нея с ръце, скръстени на гърдите и я гледаше по начин, който я накара да си мисли, че е произнесъл името ѝ повече от веднъж. За да го погледне в очите, тя трябваше да погледне нагоре и когато го направи, видя колко е висок той в действителност: върхът на главата ѝ едва стигаше до брадичката му. Беше присвил очи на слънцето, а устата му изглеждаше изненадващо страховита.

Пак беше поразена от странното чувство за déjà vu. Бяха ли стояли така един до друг и преди? Къде? Кога?

— Ммм? — промърмори тя разсеяно, а очите ѝ се взираха в лицето му. Всяка черта ѝ беше позната, но не си спомняше

подробности от техни връзки до този момент. Той ѝ беше едновременно познат и непознат. „Странно, странно, странно...“

Сърцето ѝ отново заби лудо.

— Ще можеш ли? — тонът му издаваше нетърпение.

Той искаше да попита дали тя ще може да стигне до масите за пикник. Катрин премига няколко пъти в опит да проясни съзнанието си, после кимна, защото да се противопостави би било по-трудно, отколкото да се подчини. Когато се изправи и отдалечи от колата, тя разбра колко зле е всъщност. Беше замаяна, с омекнали колене и изтощена до краен предел. Главата я болеше, стомахът ѝ се свиваше, а тя замръзваше, независимо от непоносимата горещина. Но най-лошото беше, че се чувстваше, като че ли си беше изгубила ума.

Абсолютно, тотално, без съмнение, го беше изгубила. Защото какво друго обяснение можеше да има? Тя беше кльощава блондинка на име Катрин Лоурънс. А плочките трябваше да са същите.

— Внимателно! — предупреди я той, когато тя заподскача към тревата и почти се спъна във взетите назаем панталони в усилието си да се пази от съскащата горещина на настилката.

Тя не си направи труда да отговори. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху подскачането от крак на крак, защото да спре не беше вариант, освен ако не искаше да изпържи стъпалата си.

— Исусе Христе! — добави той примирено, вървейки след нея. Вдигна я на ръце, преди тя да разбере какво възнамерява да прави. — Нямах ли обувки?

— Хей! — запротестира тя, като се хвана за раменете му. Те бяха широки под лятната синя риза, здрави и силни. Ръцете, които я обгръщаха, също бяха здрави и силни. — Имам някакви в торбата.

— Ето една идея: може би ще ги обуеш?

— Ако другия път, когато някой се опитва да ме убие, имам няколко свободни минути, може и да ги обуя.

Тонът ѝ беше хаплив и го накара да се усмихне. Дан присви очи, изкриви леко устни и ѝ хвърли бърз поглед.

— Забележката е приета.

Както беше обвила ръце около шията му, тя виждаше профила му отблизо. Той не беше класически красавец, ако трябваше да е точна, но беше привлекателен и мъжествен, а кривата му усмивка имаше местенце някъде дълбоко в спомените ѝ. И преди тя беше виждала

тази усмивка, беше почти сигурна, но отново нямаше подробности, които да подкрепят подозренията ѝ.

Слънцето печеше над главите им, палавите тъмноруси вълни на косата му блестяха и показваха бръчките около очите и устата му. Той изглеждаше напрегнат и с известна изненада тя откри, че трябва да е точно толкова уплашен и нервен колкото и тя самата. Да кара кола, с която бяга жена, спасяваща живота си, със сигурност не бе нещо, което правеше всеки ден. Също така, да бъде въвлечен в убийствена правителствена конспирация, трябва да е ново за него. Тя не беше мислила за това, но сега видя, че той е мъж отвсякъде. Нещо повече, той е герой. Нейният герой.

А едно параноично, неблагоприятно същество, каквато беше тя, веднага го определи като подозрителен.

— Тааа — каза тя провлачено, държейки се леко за врата му, докато той мина покрай контейнерите за боклук, стъпи на бетонната настилка и тръгна през тревата към масите за пикник с нея на ръце. — Защо си толкова мил с мен?

Той ѝ хвърли още един от своите бързи погледи отстрани.

— Аз съм добро момче, помниш ли?

Пламъчето в очите му стана по-ярко, когато тя погледна Дан леко намръщена.

— Добре, така да е — каза явно неубедена.

Той се изсмя.

Дразнеше я. Това не намали подозренията ѝ, но я накара да се отпусне поне малко. Старата поговорка да не се гледат на харизан кон зъбите изскочи в ума ѝ и Катрин реши, че е вярна. Както и да е, важното е, че се чувстваше в безопасност с него. Е, не се чувстваше като „у дома си“ в ръцете му, но и не беше, като да си малтретирана от непознат.

— Може да ме пуснеш на земята. Вече сме на тревата — отбеляза тя.

— Твърде късно е сега — кръстът ми се схвана.

Не си струваше да отговаря на тази шега. Дан я носеше с лекота и имаше моменти, когато тя се възхищаваше на силата му, докато накрая разбра, че вероятно не е така, защото беше само слаба блондинка със скъпо бижу, перфектни нокти и увреден мозък. Последната мисъл беше толкова депресираща, че Катрин спря да

разсъждава, докато той накрая я остави не много внимателно на пейката до масата за пикник. Пластмасовата пейка беше учудващо удобна. Горещината беше все още непоносима, гъста и омаломощаваща като в сауна, но деликатната пъстра дантелена сянка, пръскана от бряста във формата на салфетка над мястото, където спряха, го предпазваше от преките слънчеви лъчи, които правеха температурите 90 градуса на сянка^[2].

За бедното ѝ замръзващо тяло тази горещина беше добре дошла.

— Хайде сега, обясни ми защо мисълта за плочките те подлудява — каза той и седна до нея. Дългите му крака едва докосваха нейните, а ръцете му бяха върху масата. Докато говореше, той едва я поглеждаше. Погледът му беше съсредоточен върху надлеза с неговите наклони, които се виеха към зашумената гора и пътя, по който те току-що бяха дошли. Тя проследи погледа му — много коли се качваха на магистралата или слизаха от нея, спираха пред околните магазини или тръгваха, свистяха по шосето пред тях. Но нито една не привлече вниманието ѝ, никой не изглеждаше да търси нещо или някого. Нямаше начин да ги открият на такова многолюдно място, освен ако не бяха карали точно зад тях. Те бяха игла в купа сено. Разбирайки това, тя се почувства малко по-добре. Или поне в малко по-голяма безопасност.

Думите му ѝ напомниха за пода в кухнята снощи. Нямаше грешка — както и да се опитваше да оприличава плочките от двата дни, те бяха различни. Тогава възникна и въпросът: какво да му каже. Да каже ли за размера им? В началото тя се изпусна за плочките само защото беше изключително изненадана. Проблемът беше, че тя все още не знаеше какво се случва. А ако отново и отново пробваше да разбере, мозъкът ѝ щеше да се пръсне. Плочките не бяха наред.

С лакти на масата, тя захлупи лице в шепи и затвори очи.

— Ще си помислиш, че съм луда.

— Което означава, че сега не го мисля — сухотата в гласа му я накара да събере мислите си. Тя присви очи, погледна го, а той каза нетърпеливо: — Хайде, изплюй го.

Стомахът ѝ се сви. Зарови пръстите на краката си в тревата. Стисна ръце конвулсивно.

— Снощи — каза тя предпазливо — Лиза и аз бяхме вързани на пода на моята кухня. Аз лежах по корем. Виждах всичко по пода. Беше

покрит с дванайсетинчови плочки — тя поспря и си облиза устните. — Днес, когато оня мъж ме гонеше, аз паднах на пода в кухнята. Опрях се с ръце на плочките. Не толкова видях, колкото почувствах размера им. Това бяха шестинчови плочки. Кухнята беше същата, плочките — от същия вид. Но размерът им беше друг.

Дан беше прехвърлил вниманието си от движението към нея. Погледът му проникваше в нея като лазер.

— Това е невъзможно — отсече той.

[1] Верига мексикански ресторанти за бърза закуска (Б.пр.) ↑

[2] Температура по Фаренхайт (Б.пр.) ↑

ГЛАВА 12

— Повярвай ми, казвам истината.

— Сигурно грешиш.

— Не, не греша.

— Тогава халюцинираш или...

Той се спря внезапно, а тя го погледна внимателно.

— Или съм луда — довърши мисълта му прекалено любезно.

— Да. Нещо такова.

— Благодаря — каза тя не по-малко хапливо. — Много ми помагаш.

— Какви лекарства ти даваха в болницата?

Това беше добър въпрос.

— Всъщност и аз се чудех същото.

— Не знаеш ли?

— Как можех да знам? Бях в безсъзнание, не помниш ли? Аз бях пациентка, ти си доктор. А ти не знаеш ли?

Погледите им се срещнаха и сякаш се сблъскаха. Той се намръщи.

— Аз не бях там в качеството си на твой лекар. Не аз предписвах лекарства, не аз ги раздавах и не знам с какво са те лекували. Бих могъл да проверя, но това надали ще ни помогне в момента.

Отново „ни“. Заради това „ни“ беше готова да му прости леката безчувственост.

— Може ли да са ми дали нещо, което да причинява халюцинации?

— Може — той замълча, очевидно премисляйки нещата. — Но е малко пресилено да се счита, че са ти дали нещо, от което да халюцинираш за плочките на пода на кухнята ти. Що за предмет на халюцинации е това?

Само като се сети още за какво халюцинираше и сърцето на Катрин се стегна. Много ѝ дойде и тя не можеше да го таи повече у себе си. Съзнанието ѝ беше пренатоварено с информация и тя се

нуждаеше от помощ. Обаче нямаше голям избор — Дан беше единствената възможност.

— Не, това не е всичко! — Господи, главата ѝ бучеше. Тя допря студените си пръсти до слепоочието, за да намали безжалостното блъскане. — Работата е там, че аз май — тук тя се поколеба, търсейки точната дума — не се познавам много добре.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Само да отбележа, че не съм психиатър. И има ли някаква специална причина, поради която искаш да се самоопознаеш точно сега?

Тя разбра, че е трудно да издържи на унищожителното чувство за вина пред лицето на такава тъпотия. Отпусна ръце на масата, изправи гръб и погледна продължително към него.

— Не говоря за липса на вътрешно разбиране на собствената ми психика. Говоря, че не мога да се позная — имаше хаплива нотка в гласа ѝ. — Физически, имам предвид. Жената, която виждам в огледалото, не съм аз. Поне не е това, което аз знам, че трябва да съм.

— Какво? — Той я погледна, сякаш ѝ бяха пораснали две глави.

— Аз не съм блондинка. Не съм и толкова слаба. Нямам перфектни нокти, нито перфектен маникюр, нито собствени сапфирени пръстени или диамантени обеци — като го спомена, тя докосна сапфирения пръстен, после видя силния му, ярък противен блясък и започна да върти твърде хлабавата дрънкулка около пръста си. — Виж, даже не ми става. Прекалено ми е голям.

Той погледна към пръстена и после пак към нея.

— Катрин...

— Това е — гласът ѝ трепереше. Тя спря да върти пръстена и скръсти ръце. — Не мисля, че съм Катрин. Не се чувствам като Катрин. Имам усещането, че са ме хвърлили в живота на някаква непозната.

До този момент пулсът ѝ препускаше, а дишането ѝ се беше учестило. Той вече я слушаше много внимателно. Гледаше я, без да мига, право в лицето.

Измина една минута, през която те само се гледаха един друг.

— Ти беше лошо ударена по главата — каза накрая.

— Знам — потвърди тя — и се надявам това да е причината или лекарствата, които са ми дали. Другото е — тя пое от така необходимия

й въздух, — че много от спомените ми се губят. Имам предвид как те познах, когато те видях в болницата тази сутрин, но не помня кога и как сме се запознали.

— А! — в очите му внезапно се появи разбиране. Беше се сетил за предишното ѝ проучване на този въпрос.

— Също и Ед. Искам да кажа, знам за Ед: кой е той, че ми е шеф и че... имаме връзка, мога да си представя как изглежда, но когато ми се обади, не познах гласа му. И единственото нещо, което изпитвам, когато мисля за него, е недоверие. Не, страх.

Той вдигна вежди и изглеждаше, сякаш ще каже нещо, но тя го изпревари, като продължи бързо:

— Някой търси нещо и мисли, че аз знам какво е то и къде се намира, но аз не знам. Някой се опита да ме убие, а аз нямам идея кой и защо — тя преглътна. — Не изпитвам нищо. Никакви емоции. Да вземем например Лиза. Тя беше една от най-добрите ми приятелки. Убиха я пред мен — затвори очи. — Знам какво се случи, но нищо не изпитвам. Не изпитвам мъка, както би било естествено. И после, онази великолепна скъпа къща. Тя не е моя. Не съм я обзавеждала аз. Не е по мой вкус. Нещата вътре не са мои. Не аз живея там. И сега за плочките. Знам, че е тъпо, но проблемът с плочките беше последната капка, която преля чашата.

— Да, разбирам те — съгласи се той, а тя усети погледа му върху лицето си. После Дан добави: — Не се тревожи толкова. Каквото и да е, ние ще го разгадаем.

Това „ние“ беше най-успокояващото нещо, което той можеше да каже. Тя отвори очи и го възнагради с лека, бърза усмивка. Дан плъзна поглед по устните ѝ и после се вгледа в очите ѝ. Трудно беше да се дешифрира изражението на лицето му.

— Мога да си го обясня само с някакъв вид странна амнезия — каза тя. — Но...

Гласът ѝ заглъхна от отчаяние и Катрин объркано усети как очите ѝ се уголемяват. После стисна здраво устни, тъй като усети, че те започват да треперят. Никога не плачеше. Или поне предишната Катрин никога не плачеше. Но тя сега беше друг човек и имаше наистина лош, отвратителен ден.

Докато я гледаше, погледът му ставаше все по-твърд. Той също стисна устни. Изражението на лицето му се смени от неясно до —

какво? Несъстрадателно.

— Да, добре, не позволявай това да те изкара от равновесие — каза той. Отношението му се беше сменило за секунди. Дистанцираше се от нея. Тя го усети. Гласът му стана почти груб. Той размърда крака под масата и се изправи, като погледна към нея намусено. — Хайде, време е да тръгваме. Ако някой ни следеше, щяхме да го видим досега.

Тя се беше увлякла да излива емоциите си пред него и беше забравила напълно, че бяха тук, за да проверят дали не ги следят. Очите ѝ се уголемиха, тя отмести поглед към паркинга, после към магистралата, подстъпите към нея, околните магазини. Превозни средства от всякакъв вид пълзяха наоколо като малки работливи пчелички. Ако трябваше да решава кой е и какво е, щеше да се провали тотално. За щастие, не на нея се падаше тази чест.

— О, добре.

Промяната в гласа му беше толкова рязка, че тя се обърка. Освен това той — не ѝ се искаше да си го признае — нарани чувствата ѝ малко. Явно човекът не обичаше да контактува с ревли, което работеше в нейна полза, защото тя не възнамеряваше да реве. Плачът ѝ донесе само още по-голямо запусване на носа и тя се задущаваше. Вече въобще не можеше да диша през носа си. Взе се в ръце веднага след като усети заплашително приближаващите сълзи.

Но още не разбираше отношението му.

Тя изпъна крака и се изправи. Виеше ѝ се свят и колената не я слушаха, но реши да не показва слабост повече. С вдигната брадичка, с изправени рамене тръгна уверено към колата.

Той я последва мълчаливо.

Когато босите ѝ крака докоснаха блестящия асфалт, замарширува, подскачайки.

Стъпка, опарване, стъпка, опарване, стъпка...

— О, Господи! — той се приближи, грабна я на ръце без повече думи. Докато се хващаше за раменете му, тя го гледаше в очите.

— Никой не те е молил да ме носиш.

— Добре, пробвай да носиш обувки и няма да се налага.

— Само да отбележа, че нямах намерение пак да плача.

— Не съм си го и помислял.

— О, да, да. Ти се отдръпна и прекъсна разговора, защото мислеше, че няма да заплача.

Тя се държеше за врата му. Гърдите му бяха топли и здрави, вратът му беше солидна опора. Ако не беше толкова притисната до него, даже би харесала носенето на ръце. Но тя беше плътно прилепнала до него. Той беше човекът, който я накара да излее душата си.

— Виж, аз знам, че не беше длъжен да го правиш, затова съм ти благодарна. Ако искаш, можем да обърнем и да ме върнеш на летището. Аз ще...

Той я погледна с раздразнение и я прекъсна, преди да продължи.

— Остави това, Ангелски очи, моля те. Много добре знаеш, че няма да те оставя сама.

След тези думи тя застана спокойна в ръцете му. След това усети, че той е напрегнат, ръцете му я стискат по-здраво, гърдният му кош се разширява, когато той вдишва дълбоко, продължително и не толкова дискретно, колкото му се е искало.

Очите им се срещнаха.

— Как ме нарече току-що? — попита тя.

Нещо като леко потрепване, не повече, се забеляза в миглите му. Но то ѝ беше достатъчно да разбере, че не е имал намерение да го казва, че думите му са го изненадали, както и нея самата. През последните минути, откакто беше заговорил, той очакваше отговора ѝ с нетърпение. С изключение на издайническото потрепване трудно беше да се чете по изражението на лицето му. Очите му не разкриха нищо. Устните му бяха здраво стиснати и той не се усмихваше. Лицето му беше непроницаемо.

— Не знам. Как?

Защо ли не беше изненадана, че той се опитваше да се прави на глупак.

— Ангелски очи — отговори тя, гледайки въпросително. Имаше нещо в тези думи, нещо, което достигаше дълбоко в подсъзнанието ѝ. „Ангелски очи...“

— О, това ли? Изплъзна ми се просто така. Не прави голям въпрос от това.

— По-рано казвал ли си ми така?

Той погледна встрани.

— Може би. Не знам. Мислиш ли, че помня всичко, което казвам?

Той изпусна една въздишка и отново я погледна. Сините му очи я погледнаха леко печално. Устните му не бяха толкова здраво стиснати. Дори хватката му не беше толкова здрава.

— Добре, признавам си. Хвана ме. Понякога така наричам жените. Нищо лично.

Погледът ѝ беше скептичен и едновременно търсещ, и той отново погледна встрани. Катрин започваше да мисли, че това отместване на погледа е много показателно, когато ръцете, които я държаха, се смениха без предупреждение. Когато тялото му се наклони, тя инстинктивно го стисна по-здраво. Секунда преди да чуе бипкането от отключването на вратите, тя разбра, че са стигнали до „Блейзер“-а. Може би той беше гледал към джипа.

— Ако искаш да отидеш до тоалетната... — спря деликатно по средата на въпроса и погледна към женската тоалетна. В същото време успя да отвори вратата, без да я пуска на земята, което изискваше забележителни умения.

— Не искам — да се държи за него беше жизненоважно в момента, но тя изучаваше лицето му.

Той кимна разбиращо, без да я поглежда. После я постави на седалката като чувал с горещи картофи, затвори вратата от нейната страна, при което тя почти усети облекчението му и заобиколи зад „Блейзер“-а, като се скри от погледа ѝ. Явно не искаше да разискват повече въпроса със странното обръщение. „Ангелски очи“.

За съжаление паметта ѝ беше слаба, но тя беше сигурна, — е, почти сигурна — че има нещо около това обръщение. Но колкото по-усилно се опитваше да си спомни, да свърже думите с някакво място, време и контекст, толкова повече ѝ се изплъзваха те. Много депресиращо. Не, по-лошо, налудничаво. Тя дочу как задната врата от страната на шофьора се отваря, но погледна през рамо само да види, че е Дан, а не убиец, който се опитва да влезе и не му обърна повече внимание. Отпусна уморено глава и отчаяно си заблъска мозъка, търсейки, търсейки, търсейки ключ към всички скрити подробности от миналото си...

Без резултат. Но инстинктът, същото вътрешно усещане, което я накара да избяга от болницата под носа на Бенет и Старки, да разиграва Ед, да бъде с едни гърди пред всичко, което ѝ се случваше, отново се обади.

„Ангелски очи“ събуди някакви спомени. Тя почти — почти е работната дума в случая, защото все пак не може да е напълно сигурна — знаеше, че някой някъде я е наричал така. Ако беше истина, логиката диктуваше, че най-вероятно е бил Дан. За разлика от *скъпа, сладка, бебче* например, *Ангелски очи* не беше толкова често срещано галовно обръщение. Впрочем то би подходило на жена с ясни зелени очи.

Хммм! Досега беше възприемала Добрия Съсед Дан като човек, на когото може да се вярва, смяташе го за най-близък съсед и го свързваше с онова особено усещане... Може би не беше много умно от нейна страна.

Вратата се отвори и Дан се плъзна вътре. Тя тъкмо преместваше подозрителния си поглед към него, когато сандалите, които беше взела от къщи, се появиха в скута ѝ. Тя моментално отклони поглед и изненадано се вторачи в тях.

— Може би ще ги обуеш? — тонът му беше сух. — Трябва да отида да купя нещо и не мисля, че е добра идея да те оставя сама в колата. Това означава, че ще дойдеш с мен, освен ако нямаш нещо против.

Тя го погледна, после погледна сандалите и когато той подкара към магазините, започна да ги нахлузва един по един, съгласявайки се мълчаливо. При тези обстоятелства, когато в главата ѝ танцуваха образите на убийците, тя най-малко би искала да остане сама в колата. И както беше забелязала вече — сандалите ѝ ставаха. Разбира се, те бяха само от каишки с токчета. Изкусно направени, скъпи каишки с подскачащи тюркоазни синци и гъвкави кожени ленти, но нищо прекалено. Бяха хубави обувки, женствени обувки, весели — но тя не мислеше, че това са нейни обувки.

„Ако обувките ми стават, това означава ли, че аз ставам автоматически Пепеляшка?“

Този полуистеричен въпрос пърхаше в ума ѝ, докато влизаха в магазина. При толкова много климатици вътре беше като да влезе в хладилник и докато той вземаше хляб, мляко и пържени картофи от рафтовете, тя започна да замръзва отново. Ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите, зъбите — стиснати, а погледът ѝ шареше по другите купувачи: едър мъж в зелена тениска и неудачно съчетани шорти на квадрати, забързана майка с две деца, които хленчеха да им купи

бонбони, двама тийнейджъри, които избираха безалкохолни напитки от хладилния шкаф — ако тези бяха федералните, светът на Азбучната супа беше в опасност. Единственият човек в магазина, който поне малко приличаше на таен агент, беше Дан.

Тази мисъл се появи, след като тя плати за тилебол — единственият ѝ принос към пазаруването — и се отдръпна от касата, за да го изчака. Докато Дан плащаше за хранителните продукти, тя стоеше на няколко крачки зад него и го наблюдаваше как измъква портфейла от задния си джоб, изважда няколко банкноти и ги подава на жената в оранжева престилка — пълничка, около трийсетгодишна, със зле накъдрена руса коса. Движенията му бяха гъвкави и докато касиерката отваряше чекмеджето с дрънчащите монети, Катрин с изненада наблюдаваше колко са широки раменете му. Въпреки че беше слаб, беше добре сложен. Тя не беше го забелязвала досега, защото предимно го гледаше отпред, т.е. в лицето. Наблюдавайки го отзад сега, видя, че леката памучна риза почти не можеше да скрие тялото на истински атлет. Ризата беше запасана в широки черни панталони, смъкнати до хълбоците му, със стар черен колан. Хълбоците му бяха тесни, задникът — малък и стегнат, краката — дълги и мускулести. И най-стряскащото: също както предполагаемите тайни агенти в къщата ѝ, той носеше черни обувки.

С други думи, доктор МакДрийми беше типичен призрак. С изключение на косата. Ония бяха късо подстригани, нямаха тъмноруси вълни, надиплени около яката на ризата.

Катрин се намръщи.

— Пак заповядайте — каза магазинерката и му подаде рестото.

— Добре — обеща той весело, сложи касовите бележки в портфейла си, пъхна го в задния си джоб и като взе продуктите и хвърли бърз поглед към нея, за да се увери, че го следва, той се отправи към вратата.

Катрин тръгна след него, но не толкова близо, че да не види как одобрително го оглежда магазинерката, докато той отваряше вратата.

Той ѝ отвори вратата на колата, постави продуктите на задната седалка на „Блейзер“-а, а тя се отпусна на седалката си, без да отрони и дума. Затвори вратата, сложи колана си и се загледа с немиждащ поглед през предното стъкло, без да забелязва голямата сребриста машина за сладолед на един ярд пред тях, без да забелязва ярко

оцветените плакати, рекламиращи мляко за 1.19 долара галона и кексчета „Литъл Деби“ по четири за долар, наредени на големи стъклени витрини, без да вижда идващите и заминаващите клиенти, преминаващи пред техния джип.

Един въпрос я тормозеше: тя по-тъпа ли е от камък?

Той имаше телосложение на „призрак“, беше с нея от първия миг, когато отвори очи в оня гаден ден и я беше нарекъл *Ангелски очи*.

Тя познаваше този човек, но колко точно и откъде го познаваше?

Звукът на мотора, съпроводен с хладен въздух от вентилаторите, фокусира вниманието ѝ отново върху колата. Дан вече седеше до нея; той беше запалил колата. Нарастваща паника накара сърцето ѝ да бие учестено. Ако имаше някакви съмнения относно коя и какво беше тя, сега беше времето да си изясни. Докато бяха тук, в този пренаселен район, все още имаше възможности. Не много големи, но все пак възможности. Можеше да си извика такси. Или да пътува на автостоп. Е, ако не сполучи с тези две възможности, ще измисли нещо друго. Но след като „Блейзер“-ът излезе отново на пътя, тя разбра, че възможностите ѝ се изпариха. Дан отново беше единствената ѝ опора и по негово предложение той я водеше в бунгалото си — което сигурно беше на края на света.

Може ли да се каже: да скочиш от тръна с жестокия призрачен убиец, та на глога с тайния похитител?

— Чакай. Спри! — заповяда тя. — Спри тук!

С ръка вече на скоростния лост, той погледна въпросително към нея.

— Искам да видя някои твои документи — каза тя твърдо.

ГЛАВА 13

Той отвори широко очи.

— Какво?

— Чу ме. Искам да ти видя документите.

Той пак я погледна, сякаш ѝ бяха пораснали две глави.

— Искаш да ти се легитимирам? — не можеше да повярва на ушите си. — Да ти покажа нещо като шофьорската си книжка например? Това е смешно. Та ти ме познаваш.

Тя поклати глава:

— Вече ти обясних. Аз не познавам дори себе си, та камо ли теб. Не съм сигурна в нищо. Това е, като да си затворен в стаята с огледалата по панаирите. Всичко е толкова объркано в главата ми, че не съм сигурна кое е истина и кое не е. Така че новото ми мото е вярвай, но... проверявай. А под проверявай имам предвид — покажи си документите.

— Шегуваш се.

— Мммм. Не.

Измина минута, през която те си размениха преценяващи погледи. Брадичката ѝ беше вирната, раменете — изправени, ръката ѝ — на скута и готова да хване дръжката на вратата. Ако той подкараше колата, всичката ѝ сигурност отиваше на кино и тя трябваше да скочи на шосето.

— Добре — той вдигна ръката си от скоростния лост и тя изпусна лека въздишка на облекчение. Откопчавайки колана на седалката си, той се пресегна към задния си джоб и извади оръфания си кожен кафяв портфейл, след което ѝ го подаде. — Провери сама.

Тя вероятно не беше склонна да се рови в личните вещи на другите хора. „Вероятно“ беше работна дума в този случай, защото тя не можеше да е напълно сигурна. Но днес не беше „обикновен“ ден. Въпросът беше на живот и смърт. Нейните живот и смърт. Тя отвори портфейла без никакво угризение и видя чисто пластмасово прозорче с

шофьорска книжка отдолу. Извади книжката, вдигна я пред очите си и внимателно разгледа малката снимка.

Тя дори не разгледа седящия до нея оригинал, за да се увери, че това е същият човек. Вниманието ѝ беше привлечено от информацията: Даниел Уебстер — Уебстер? — Хауърд; ДОБ 11/16/67 — тя пресметна, че това означава, че той е на трийсет и осем години; височина 6.1 фута; тегло сто осемдесет и пет либри; адрес: Юниън стрийт 1215, Александрия, ВА.

Добре, това вече е проверено. После бързо прегледа имената на кредитните карти: Даниел Хауърд, Дан Хауърд. Имаше дори застрахователна карта с име на нея и още една от щатската медицинска асоциация със стар медицински символ на нея.

— Доволна ли си? — попита той саркастично, когато тя постави всичко на мястото му и му върна портфейла.

— Да, извинявай.

Чувстваше се леко засрамена от постъпката си. Той наистина беше добрият съсед Дан, на когото *Ангелски очи* му се беше просто изплъзнало. А може тя просто да си е въобразявала, че обръщението ѝ е познато. Може да е само сън и когато се събуди, ще има да се чуди колко реално ѝ е изглеждало всичко. Може... може... По дяволите това „може би“. Почувства се внезапно страшно уморена да мисли за каквото и да било.

— Е, отиваме ли на вилата или не? — каза той, докато прибираше портфейла си и си слагаше колана.

— Да — дори и гласът ѝ звучеше изтощено сега. При това положение нямаше какво друго да прави. Вилата му беше най-добрият избор. — Впрочем, благодарая за поканата. И за всичко останало.

— За нищо — ако имаше хапливост в тона му, тя се усещаше съвсем леко. Сигурно не е бил възхитен да го идентифицират и разпитват, но проявяваше разбиране.

— Наистина си добър човек май?

— Нали все това ти повтарям.

— Да, това сигурно обяснява някои неща.

— В този случай, може би трябва да се движиш в друга среда.

Добра мисъл, „може би“.

„Блейзер“-ът вече се движеше и след минута те излязоха от паркинга, присъединявайки се към потока коли на запад. След една-две

мили напуснаха района на закусвалните, мотелите, бензиностанциите и трафикът понамаля. След още няколко мили те и един фермерски трактор, търкалящ се по тяхното платно, бяха единствените превозни средства на пътя. Дан изфуча покрай трактора.

— Взе ли вода или нещо, с което да изпия един-два тиленола? — попита тя, когато изпреварването приключи.

— Не взех вода, само портокалов сок, мляко, газирани напитки. Как е главата ти?

— Ще оживея.

Тя се обърна и взе фанта портокал от една от найлоновите торбички на задната седалка. После извади тиленола от чантичката си, където го беше пъхнала, и глътна две капсули. Газираната фанта беше сладка, ароматна и студена — когато отпи, тя се сети, че това е любимата ѝ напитка. Тогава нещо я поразя и тя почти се задави, защото беше с пълна уста. Той откъде знаеше това? Знаеше ли го отпреди? Или си беше още едно подлудяващо съвпадение?

— Сега пък какво? — попита той измъчено, след като погледна към нея и погледите им се срещнаха.

— Обичам портокалови газирани напитки — каза тя.

Той погледна пак пътя.

— Добре, аз също.

Тя го гледаше, без да мига.

— Ти обичаш портокалови напитки?

— Не съм ли казвал това досега? — той се усмихна нетърпеливо и отново ѝ хвърли бърз поглед. — Да не би да съм пропуснал нещо значително?

Тя се поколеба: сигурно милиони хора харесват портокалови газирани напитки. Това, че и той си купува от тях, не означава нищо. Нали?

Исусе, да не би да се превръща в абсолютна параноичка? Или вярваше, или не вярваше на човека. Не можеше вечно да се лута между доверието и недоверието като топка по време на тенис мач.

Цялото ѝ същество я караше да му вярва. Но мозъкът ѝ казваше — кой, по дяволите, знаеше какво казва мозъкът ѝ? Трудно е да си сигурен с увреден мозък. Тя ще се довери като цяло на сърцето си.

— Не — съзнаваше, че беше твърде изморена, за да задълбава в сложните възможности, които недоверието към него поражда. —

Просто ми стана интересно.

Той изръмжа вместо отговор и с това сложи край на разискванията.

Десет минути по-късно Катрин разбра с облекчение, че пулсиращата болка в главата, която я тормозеше цял ден, е отминала напълно. Облегна се на възглавницата на седалката, отпусна уморено клепачи и загледа зелените царевични и соеви полета, стадата от овце и крави, край които минаваха. Най-хубавото на почти празното шосе от две платна беше, че е много лесно да наблюдават дали ги следят. Скоро тя спря да гледа през рамо и дори Дан поглеждаше в задното огледало все по-рядко и по-рядко. Известно време пътуваха по канала и Катрин забеляза една от ония дълги, теглени от мулета лодки с маскиран лодкар и туристи на борда, докато минаваше през шлюза. После каналът се отклоняваше на север, минаваше през огромна гора и тя го изгуби от поглед.

— Знаеш ли, аз мислих за това — каза Дан, докато минаваха през малкото градче Уит (*според табелата*), което не представляваше нищо повече от група къщи, наредени около кръстовище с четири улици — и реших, че преживяваш посттравматичен стрес.

— Какво? — намръщи се тя. — Аз мислех, че това е болест само на ветераните от войната.

Той поклати глава:

— Травма от всякакъв вид може да има подобни последствия. Включително и това, което ти изживя снощи. Нарушената памет е един от симптомите, както и липсата на емоции. Недоверието също. Сигурен съм. Ще трябва да проверя, за да потвърдя, но ти отговаряш на всички условия.

Катрин се замисли за момент. Усещането, което имаше, че не е същата, че не изглежда така обикновено, че нещата не са нейни, беше само лъжовно усещане. Възможно беше проблемът да е в главата ѝ. Например появилата се липса на доверие към хората като към Ед или Дан може да е резултат от нарушен мисловен процес. Нямаше нищо конкретно, с което да подкрепи това предположение. Всичко се основаваше на възприятията ѝ, всяка реакция — на инстинктите ѝ. Освен едно...

— А как ще обясниш разликата в плочките? — попита тя. Главата пак започваше да я боли, защото си спомни за теракота. — Аз

усетих оня под. Не съм си го въобразила. Нейната увереност се разколеба и тя добави, почти шепнейки: — Нали?

— Не знам — хвърли ѝ поглед Дан. — Не съм специалист. Но засега посттравматичният шок е най-доброто обяснение.

Той беше прав и тя го знаеше. Имаше някои неясноти, например плочките, но теорията като цяло ѝ пасваше. Както и да е, тя искаше твърде много, за да получи едно простичко, логично обяснение защо колкото и пъти да погледнеш в огледалото, виждаше само една непозната. Посттравматичният стрес е добро обяснение.

— Как се лекува това?

— Терапия с разговори — винаги помага. И лекарства.

— Чудесно! — тонът ѝ беше почти отчаян. Но това е даже по-добро и от най-доброто обяснение, което би дала — че е попаднала сред извънземни или в тялото на друга жена. За това няма лекарства.

— Понякога минава от само себе си — добави Дан весело. — Кой знае, утре може да се събудиш и да се чувстваш нормално.

— От твоите уста в божии уши — каза Катрин и се усмихна леко кисело. После пое дълбоко въздух и отпусна глава отново на облегалката. Въпреки тиленола, болката отново се върна.

Колкото по-нататък отиваха, толкова по-селски ставаше пейзажът. Дървени фермерски къщи и тухлени къщи тип ранчо, а от време на време — каравани, спрени отстрани на пътя, станаха обичайна гледка. Хамбари и боядисани в черно дъсчени огради изпъстриха пейзажа — смарагдовозелен и простиращ се докъдето стигаше погледът. В далечината мъгливите сини върхове на Апалачите се извисяваха на хоризонта като неравни зъби, захапали небето. Слънцето грееше над главите им, кръгло и жълто като яйчен жълтък, разположен на дъното на обърната с дъното нагоре синя паница, и всичко — растения, животни, хора изглеждаше клюмнало от горещината му.

Въпреки че се намираше в кола с климатик, Катрин също се чувстваше като повехнала. Ако не беше толкова разтревожена, щеше да заспи. Но тя не можеше да се удържи да не гледа през задното стъкло. И недоверието, и амнезията, и странната невъзможност да се познае може и да бяха плод на въображението ѝ. Но не и фактът, че някой я преследваше.

Ако ги преследваше някой в момента, това можеше да е само врана. Тя беше сигурна, че нищо по-едро не ги следва.

Междувременно те свърнаха по посипан с чакъл път и се затръскаха из гора с толкова гъсто израсли кленови, дъбови и брястови дървета, че листата по преплетените им клони образуваха балдахин, който скриваше слънцето. Мисълта ѝ, че вилата се намира на края на света, е била по-скоро познание. Наоколо имаше само дървета. А тя беше толкова уморена, че ѝ беше все едно къде се намира. Клепачите ѝ тежаха и тя едва ги държеше отворени. Известно време и двамата мълчаха. Той също изглеждаше уморен и потънал в мисли.

— Пристигнахме — каза той, след като „Блейзер“-ът беше хлътнал в десетата дупка за последните десет минути.

Сподавяйки прозявката си, Катрин се намести на седалката, попротегна се и се огледа. Забеляза веднага — защото това беше единствената сграда наоколо — че той се беше насочил към малка дървена едноетажна къща с ръждясал метален покрив, върху четири тесни дървени греди, надвиснал над веранда с нисък таван. Беше построена на тревиста поляна, която поради положението на слънцето беше полуосветена, полужасенчена. До единственото стъпало, водещо към верандата, растеше изкривено лаврово дърво, чиито клони бяха отрупани с тъмнозелени листа и множество лилави цветове. Имаше и една постройка отвън, вероятно малък гараж, зад къщата. Дворът беше изпъстрен с глухарчета и също като къщата създаваше усещането, че е леко занемарен. Виждаше се от пръв поглед, че мястото се използва рядко.

Като го гледаше, Катрин веднага си спомни за филма „Доставката“. Нямахте да се изненада, ако чуе далечни звуци от „Дуелиращите се банджо“.

„В какво съм се забъркала?“

Чакълът хрущеше под гумите на колата, докато Дан завиваше по алеята към къщата и после спря пред нея. Той изключи двигателя и излезе. Катрин седеше неподвижно, оглеждаше наоколо с внимание. „Или вярваш на този мъж или не.“ Той отвори вратата ѝ и тя излезе.

— А къде ловиш риба? — попита минута след като стъпи на верандата от широки и много стари дъски. Дан беше точно зад нея, торбата ѝ висеше на рамото му, а в ръцете си държеше найлоновите торбички с хранителните продукти. Фактът, че нямаше друго жилище

наоколо, че тя не видя никакви къщи, откакто бяха свърнали от магистралата, я тревожеше все повече с всяка стъпка. Доколкото можеше да прецени, мястото беше напълно изолирано, което означаваше, че тя и Дан бяха съвсем сами.

— Река Шенандоу тече половин миля надолу — кимна той към гората вляво от къщата. Тя погледна натам, но видя само дървета. Ослуша се, но и да имаше издайническо клокочене на вода, то явно беше удавено в други природни звуци. Освен шумоленето на найлоновите торбички и собствените им тихи стъпки, тя чу само птичките. — Държа една моторница върху ремарке в гаража. Когато искам да ловя риба, просто го закачам и тръгвам.

Дан мина покрай нея, за да отключи входната врата, която беше, както всичко останало, от обработено дърво. Тя изскърца и се отвори. Катрин пристъпи вътре с известно безпокойство, но с облекчение видя, че се намира в чиста и функционална всекидневна. Подът беше от груби дъски и покрит с елипсовидна плетена бежово-кафява черга. Стените бяха бели. Имаше канапе с оранжева тапицерия и кресло със светлокафява велурена тапицерия — и двете сигурно са изглеждали и по-добре някога. Между тях се намираше тъмна дървена масичка с месингова лампа отгоре. Подобна масичка за кафе имаше и пред дивана, а възстар телевизор върху метална стойка, поставена в ъгъла, допълваше декора. Нямаше картини или лични вещи. Никакви украшения.

— Идваш ли често тук? — попита тя, когато погледът ѝ се натъкна на паяжина.

— Не толкова често, колкото ми се иска — Дан затвори вратата и ги обгърна мрак. Катрин разбра, че завесите — те бяха стари, бели завеси и висяха зад канапето, което се намираше пред един голям прозорец — бяха спуснати. — Винаги когато мога.

Той мина покрай нея и се отправи към кухнята, отделена от всекидневната с полустена. Горният ред на някакви рафтове се виждаше от мястото, където се намираше тя.

— Чувствай се като у дома си — каза той през рамо.

Тя го направи, като тръгна след него към кухнята.

Главата я болеше, краката не я държаха, беше толкова уморена, но все още мислеше, че трябва да си изясни нещата и да говори. Кухнята беше малка и грозна — зелени ламинирани плотове върху

жълти шкафчета, хладилник и печка на преклонна възраст, дървен под, покрит с линолеум. Той пусна торбата ѝ на земята, нареди продуктите на малката правоъгълна маса, която заедно с двата стола заемаше по-голямата част от кухненското пространство, после дръпна тънките бели завеси над мивката.

Прозорецът беше защитен от пряката слънчева светлина, слънцето не осветяваше стаята, но вътре изведнъж стана достатъчно светло и тя видя как пращинките се пречупват на слънчевите лъчи.

— Може би осъзнаваш, че не беше добра идея — каза Катрин бавно, оглеждайки се. Мислеше за непознатата страна на Дан и за това, колко уязвими биха били тук, ако ги бяха проследили. Това място изглеждаше надеждно като кутията на Екстра Джак. Който и да ги е последвал, би могъл да изкърти вратата без затруднения. А ако това станеше, нямаше кой да помогне. Дан сложи мляко и месо в хладилника, в който нямаше нищо друго, освен бутилка кетчуп.

Той ѝ хвърли един поглед и поклати глава.

— Ти отново с твоите съмнения. Тук ще си в безопасност. Обещавам.

— Това няма нищо общо с недоверието. Аз... какво ще правим, ако ни намерят тук?

— Никой няма да ни намери — той постави последните продукти в хладилника и го затвори. — Не са ни проследили. През цялото време оглеждах пътя зад нас. Затова и избрах най-пустия път. Ако ни бяха проследили, щях да ги видя. Впрочем, тук има алармена система, свързана с кабинета на шерифа. Обикновено не я включвам, защото се задейства сама, когато има буря, и е много трудно да се управлява извън града. Но аз имам пистолет.

Тя отвори широко очи. Пулсът ѝ рязко се ускори. Образът на големия сребрист пистолет, познат ѝ до болка през последните двайсет и четири часа, се появи веднага в съзнанието ѝ.

— Имаш пистолет?

— Аха.

Той направи няколко крачки, отвори едно чекмедже до печката и бръкна дълбоко навътре. Когато извади ръката си, държеше малък черен пистолет — тя си помисли, че това е 22-калибров пистолет, който със сигурност бе виждал и по-добри дни. Това не беше и при най-смелото въображение оръжие, използвано от правителствени

служители. Гордостта, с която той гледаше към него говореше: нито един истински шпионин не може да бъде убит с такова оръжие.

Пълната безполезност на оръжието я накара да се почувства добре. Остатъците от всякакви подозрения, че нещата може и да не са такива, каквито изглеждат, се уталожиха.

— Добре е да го знам — каза тя, въздържайки се от коментар колко безполезно би било това нещо, ако в действителност трябваше да се бият с убийците, които на два пъти влизаха в дома ѝ. Истината беше, че ако ги намерят — те щяха да бъдат мъртви. В този критичен момент, когато тя беше толкова уморена, че буквално се олюляваше, а мозъкът ѝ почти не функционираше, им оставаше само да се молят да не ги намерят.

— Гладна ли си? — попита Дан. Постави пистолета на плота с небрежност, която би *(при други обстоятелства)* я притеснила. — Правя страхотни сандвичи с колбас.

Катрин само поклати глава:

— Уморена съм...

Беше изтощена, което по някакъв извратен начин беше за добро: изтощението притъпяваше страха.

— Да, така изглеждаш. Може би ще отидеш да си починеш?

Тя кимна:

— Звучи добре.

— Банята е надолу по коридора и надясно. Спалнята е точно до нея. Само една е, но е изцяло на твое разположение. Хайде, ела да ти покажа.

Като вдигна торбата, той тръгна пред нея към задната част на къщата, за да ѝ покаже всичко. Не че беше необходимо — къщата беше много малка: всекидневна и кухня на единия край; спалня, баня и сервизно помещение — на другия. Той ѝ посочи килера, където неподредените кърпи бяха оставени накуп до тоалетната хартия и няколкото неотворени сапуна, после се отправи към предната част на къщата.

— Извикай, ако искаш нещо — каза той през рамо.

Катрин кимна откъм вратата на спалнята, където беше застанала, после пристъпи навътре и се огледа.

Спалнята не беше много по-голяма от двойното легло, което почти я изпълваше. Беше удобно — матрак върху рамка с пружина. То

беше бутнато до стената вероятно за да се отвори повече място. Евтино нощно шкафче от борово дърво със синя елегантна нощна лампа стоеше до леглото. Един надраскан скрин от буково дърво до стената близо до вратата на дрешника съставляваше останалата част от мебелировката. Както във всекидневната и тук стените бяха бели. На дългия тесен прозорец висяха евтини бели завеси, старателно опънати. Не бяха положени никакви усилия да се украси стаята: синьо меко одеяло беше метнато върху леглото и скриваше възглавниците и всичко друго отдолу. Дан спомена, че е сменил чаршафите последния път, преди да си тръгне, така че леглото беше чисто и готово за спане.

Тя беше толкова уморена, че ѝ беше все едно. Но преди да се гушне, трябваше да си вземе душ. Чувстваше се толкова мръсна, че не можеше да се търпи. Подозрението, че може все още да има засъхнала кръв по нея от снощи, я караше да потръпне. Стомахът ѝ болезнено се сви.

Взе каквото ѝ трябваше и влезе в банята. Различни звуци откъм кухнята ѝ показваха, че Дан е там и вероятно яде сандвича с месо, който ѝ предлагаше преди малко. Тя смъкна дрехите на Доти с облекчение, пусна водата докрай, влезе във ваната, като дръпна найлоновата завеса и се остави на блаженото усещане горещата вода да тече по тялото ѝ. Да измие прекрасната си коса, без да намокри носа си, беше изключително трудно, но тя направи всичко възможно да се справи, като затваряше очи и накланяше брадичка, за да не достигне шампоанът до раната. Парата от горещата вода имаше и още един положителен ефект — назалните ѝ пътища се отвориха малко и тя усети аромата на сапуна „Ирландска пролет“, който изпълваше цялата къща, докато търкаше всеки инч от тялото си.

Докато вършеше това, направи две ужасни открития: беше напълно обезкосмена на интимните места и малко червено сърце със стрела бе татуирано отляво на корема ѝ точно над линията на бикините. „Мамка му!“

Всяко едно от тези неща можеше да я подлуди. А двете заедно накараха главата ѝ да олекне, коленете ѝ да омекнат. Тя седна на ръба на ваната, завесата се издуваше до нея, а горещата вода продължаваше да тече по краката ѝ. Мисълта, че има толкова секси чатал, я стресна. Доколкото знаеше, никога не си бе правила такива неща. А с

татуировката беше още по-зле: тя знаеше, че никога не би си направила татуировка. Имаше фобия от игли.

Хипервентиляцията не е решение, каза си тя строго, когато усети, че започва да се предава. Истината сега беше, че е кльощава блондинка със скъпи вещи, кола маска и татуировка. Това може и да бе ново за нея, но все пак бе реалност. Дали посттравматичният стрес ще обясни това? „Не, не мисля.“ Тя вече знаеше, че е безсмислено да се поддава на паниката. Докато не събере ума си и не обмисли новите неща около личността си, най-доброто би било просто да забрави за това. „Само се размърдай!“

Тя се принуди да се изправи, изплакна остатъка от сапуна, затвори крана, излезе от ваната, избърса се в хавлията и взе сешоара, който намери върху кутията от ракита в ъгъла, за да си изсуши новата коса. После нахлузи пликчета и тениска — хубави, женствени, бели дантелени пликчета и плътна бяла тениска с розово сърце в средата — и двете ѝ ставаха и нито едно не беше нещо, което тя би си купила — загърна се в халата си и се заклатушка към спалнята. Там се строполи в леглото, зарови се в завивките, затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Но това не помогна и тя започна да брои. Цифри. Не овце.

Докато стигна до двайсет и седем, беше се унесла. Малко след това засънува. Тъмни сънища, страшни сънища. Бягаше, за да спаси живота си...

Видя се как разглежда помещение, приличащо на занемарен офис. Подробностите бяха мъгляви, но тя беше сигурна, че е нощ, стаята беше тъмна, с изключение на малък лъч, прокрадващ се през врата от лявата ѝ страна (*тя не я виждаше, но знаеше, че има врата там, а една стена по средата на стаята ѝ пречеше да вижда добре*). Зрението ѝ се изостри, фокусира се и тя осъзна, че беше там, в друга стая, свързана с първата чрез старомодна дървена врата — в момента отворена. Седеше на твърд дървен стол срещу тази врата. Всъщност беше завързана за стола, ръцете и краката ѝ бяха вързани, а устата — запушена. Беше изплашена до смърт. Сърцето ѝ биеше лудо. Потеше се и трепереше. Знаеше, че нещо ужасно ще се случи всеки миг. Като се оглеждаше и търсеше какво толкова я плаши, забеляза призрачните очертания на метални шкафове и метални бюро и стол, наредени покрай стената до нея. Зад бюрото имаше дрешник. Вратата му беше малко отворена и тя забеляза, че на вътрешната ѝ страна имаше

огледало. А в него виждаше собственото си отражение. Имаше буйна кестенява коса, която се спускаше на вълни по раменете ѝ. Кожата ѝ беше толкова бледа, че изглеждаше призрачна на слабата светлина. Беше добре сложена, закръглена, едра...

Изпълни я страх. Сега в другата стая имаше мъж. Не, двама мъже, призрачни фигури, чиито лица не се виждаха. Тя ги наблюдаваше през отворената врата. Единият накара другия да се наведе. Този, който остана прав, държеше оръжие и притискаше дулото му в извивката между врата и раменете на другия мъж. Той крещеше нещо — тя го чуваше, но не разбираше думите — а мъжът на колене сега плачеше.

Катрин осъзна, че и тя пицеше, но никой не я чуваше, пицеше тихо, защото обичаше мъжа, паднал на колене, мъжа, когото се канеха да убият. Опитвайки се да се освободи, тя привлече вниманието на мъжа с оръжието. Той се ухили към нея — ясно го видя — и знаеше, че е зъл, знаеше, че се кани да дръпне спусъка в следващата секунда и да убие любимия ѝ, а тя не можеше да направи нищо, за да го спре.

След това главата на мъжа с пистолета експлодира, превърна се в топка от розова мъгла и съсирена кръв и това, което остана от него, падна на пода и в същото време коленичилият мъж колабира. Той падна с лице към пода, а тялото му се оказа сред локва кръв.

И когато тихи писъци от ужас се откъснаха от нея, още един мъж застана в отвора между двете стаи. Беше заел стойка на стрелец, гледаше я, а в ръцете си държеше сребрист пистолет. Беше висок, страшен и се целеше в нея... Лъч светлина докосна лицето му, освети го.

Разтърсена от ужас, Катрин отвори очи, погледна право в лицето на мъжа, когото току-що беше видяла в съня си да се цели в нея, и изпищя така, че можеше да събуди и мъртвите.

ГЛАВА 14

— Какво става? Какво ти е? — питаше той.

Ръцете му — силни, топли ръце — стискаха нейните. Тя усещаше допира им като дамга по студената си кожа. Стресната в съня си, тя го погледна в очите — твърди сини очи, в които се отразяваше лъч индиректна светлина — и се измъкна от топлия пашкул, който я беше приютил, като седна бързо и втори писък, накъсан и груб, се откъсна от гърлото ѝ.

— Исусе Христе! — потръпна той, а ръцете му я стиснаха по-здраво.

— Махни си ръцете! Пусни ме.

— Всичко е наред.

— Не е — паникьосана, тя започна да се бори и да се опитва да се освободи, макар и без успех. Беше хваната в капан. Той я беше хванал в капан. Нямаше как да си помогне — беше безпомощна, оставена на неговото милосърдие, а вече знаеше, че той нямаше милост.

— По дяволите! — той я разтърси. Лицето му беше на няколко инча от нейното и нямаше изход, никакъв изход от това положение. Той я притежаваше.

Този път нейният вик беше вик на човек в беда: по-тих, по-жален, тъй като осъзна бедственото положение, в което се намираше. Тя съобрази бързо, че ако той не я пусне, тя няма да се измъкне.

— Аз не искам да те нараня! — мъжът беше разбрал погрешно звуците, които тя издаваше като вик на болка, и разхлаби прегръдката си.

— Пусни ме.

Успяла най-после да освободи ръцете си от хватката му, Катрин се опита да се изправи и да се придвижи по меката повърхност на леглото под себе си, докато стигна до ъгъла. Обърна се към него, приклекна, и притисна гръб до хладната стена. Усети хладината с

голите си бедра. Леглото беше нейният спасителен остров, а той — врагът.

— Стой далеч от мен! — предупреди го тя.

Той изруга отново под нос и се изправи. Усещаше погледа му върху себе си, въпреки че не виждаше чертите на лицето му, тъй като светлината беше зад него. Той беше обграден от сивкав правоъгълник светлина, идваща от отворената врата. Изглеждаше голям, силен и страшен, както стоеше там и блокираше вратата. Тя се отдръпна към ъгъла, гледайки го с широко отворени очи.

— Сънувала си кошмар.

Бавният говор имаше за цел да я успокои, но напротив, отвори нещо дълбоко в нея, някакъв забравен спомен, някаква забравена асоциация и като резултат стомахът ѝ се сви на топка от яд и страх.

— Кой си ти? — това беше напрегнат вик, изтръгнат направо от сърцето ѝ. Въпреки че попита, тя знаеше отговора, знаеше кой беше той, знаеше всичко за него, но... но...

В мига, в който се досети, цялото знание изчезна. Изпари се, пуффф, просто така, като пушек, издухан от вятъра към забравата.

— Катрин, това съм аз, Дан.

Появи се светлина, която моментално я заслепи. Треперейки, тя извърна лице. Той беше светнал лампата до леглото. Дан! Когато името достигна до съзнанието ѝ, а очите ѝ свикнаха със светлината, тя го разгледа добре. Той стоеше до леглото, косата му — разрошена, очите му — притворени и уморени, бръчките на лицето му, по-дълбоки отколкото ги помнеше, наболата му брада — доста по-гъста. Беше само по широките си черни панталони, без колан, което означаваше, че тя можеше да забележи около инч от сините му раирани боксерки, тъй като панталоните се държаха на хълбоците само на магия.

Изглежда и той като нея беше заспал.

— Всичко е наред. Ти си в безопасност.

Пак този глас. О, Господи, тя познаваше този глас, но не можеше да проумее откъде. Дишайки тежко, хвърли бърз поглед крадешком наоколо и се опита да обмисли поведението си, да осъзнае какво точно се случва. Беше нощ, безспорно. Виждаше тъмнината отвън през недобре дръпнатите завеси. Чуваше се равномерен барабанен звук, настойчив и ритмичен, който тя чак сега улавяше поради объркания си

ум. Може и да вали. Звукът беше като от дъжд върху ламаринен покрив.

Тя веднага разбра къде е — в спалнята на горската му къща, приклепнала в леглото, притисната в най-далечния му ъгъл и гледаща оттам като хванато в капан диво животно. Сърцето ѝ заби. Пулсът ѝ запрепуска. Дишането ѝ стана по-бързо и тежко.

— Сънувала си кошмар — повтори той.

Кошмар. Тя си припомняше, виждаше всичко като на бързодвижеща се лента. Очите ѝ търсеха и срещаха неговите.

Беше го видяла и преди, както го виждаше и сега — в съня си. Но онази с него в съня ѝ не беше тя, слабата, с русата коса. Там беше истинската тя, автентичната, онази, която със сърцето и душата си чувстваше, че е. И той насочваше оръжие срещу нея.

„Добрият съсед Дан — друг път.“ Недоверието се просмукваше през всяка фибра на тялото ѝ. Не разбираше какво става, но знаеше едно: трябваше да бяга далеч от него. Трябваше да се измъкне. Докато разсъждаваше, не го забелязваше, но той беше там, между нея и вратата. Беше по-голям, по-силен, много по-безжалостен. За да се измъкне, се налагаше да бъде хитра.

— Кошмар! — прошепна тя, сякаш сега разбираше за какво става дума.

Той кимна:

— Сигурно е бил много страшен.

Гледаше я с притворени очи, преценяващо, както хищникът гледа плячката си. Тя успя да си придаде вид на разтревожена и объркана.

— Не... не си спомням точно — веднага усети ледения дъх на климатика, който галеше краката ѝ и се сети, че е облечена само в оскъдните дантелени гащички и тясна тениска. Както беше залостена в ъгъла, с подгънати и притиснати в матрака крака, се надяваше, че той не вижда много от нея. И все пак виждаше.

— Аз извиках, нали? — тя поклати глава печално и се насили да задържи импулса да хукне веднага нанякъде. Въздъхна дълбоко и седна, прибра краката си плътно под тялото и ги обгърна с ръце от притеснение. — Не мога да повярвам, че съм го направила. Съжалявам, че те събудих.

— Няма нищо — той все още я наблюдаваше внимателно. — Даже бих се изненадал, ако нямаше кошмари.

— Посттравматичен стрес — каза тя, като кимаше мъдро.

— Точно така — той звучеше доволен от възприемчивостта ѝ на обяснението за причините на това състояние. Погледът му търсеше нейния. — Да ти донеса ли вода, или нещо друго?

— Знаеш ли, ако нямаш нищо против, мисля да приема предложението ти за сандвич със салам. Какво ще кажеш да се облека и да се видим в кухнята?

Част от напрежението го напусна. Пролича по лицето му.

— Обичаш ли майонеза?

Тя кимна.

— Доматена супа?

Тя кимна отново. Това наистина звучеше добре: беше пропуснала вечерята. И обяда. Стомахът ѝ изкъркори тъкмо навреме.

— Имаш ги — каза той, а тя го възнагради с плаха усмивка.

Той плъзна един последен преценяващ поглед по тялото ѝ, после се обърна и напусна стаята.

Тя огледа голия му гръб и установи колко мускулести рамене и какви бицепси имаше. Широкият и силен гръб се стесняваше надолу към кръста и атлетичните задни части. Наблюдаваше го, докато той изчезна от погледа ѝ. Тя се замисли дълбоко. Въпреки че беше прекалено разстроена, за да обърне внимание по-рано, внезапно си спомни гърдите му — широки и мускулести, с добре развити мишци, покрити с лек кафяв мъх над стегнатата и с добър тонус кожа. Неговата слабост беше измамна: това беше физика на добре поддържана машина.

Тя постоя на място още няколко минути. Опитваше се да обмисли нещата и да изработи план. Проблемът беше, че видя Дан в съня си. Преди престъплението да бъде извършено, той се беше появил и насочил сребрист пистолет към нея. А тя беше предишната Катрин с кестенява коса, на вълни, самата тя от спомените ѝ.

Съвпадение? Може би. Резултат от болен мозък или посттравматичен стрес. Може би? А може би не. Цялото ѝ същество гласуваше за „не“.

Като се измъкна от сгънатото положение, в което беше, с мускули, протестиращи при всяко движение, тя изпъlja от леглото. Затвори вратата — тя не се заключваше — измъкна дънки и сутиен от торбата. Облече се бързо — дънките бяха малко дълги, малко тесни, но

като ги нави до глезените — станаха; сутиенът беше от найлонов стреч и пасна идеално на закачливите ѝ, вероятно размер „Б“ чашки — и през това време се опитваше да си състави план. Смени бялата тениска с черна (*по-трудно се забелязва в тъмното*), погледна презрително сандалите с канадско токче — ако трябваше да бяга, те щяха да са меко казано безполезни — и ги остави. Както и да е, при тези обстоятелства да се разхожда из къщата боса, вероятно ще изглежда по-естествено. После си отвори чантичката, извади шофьорската си книжка, кредитните карти, пари и ги натика в задния си джоб. Среса набързо косата си, намаза сухите си устни с цветен балсам с аромат на ягода и пхна тубичката в предния си джоб. Това беше всичко, всичко, което можеше да вземе със себе си. Останалото, с което беше дошла, трябваше да остане тук.

А планът? Да се отърве от Дан. Как точно щеше да го направи, не знаеше. Ще изчака, докато заспи, и после ще избяга? Да се надява той да си взема душа по-дълго време и тя да се възползва? Да го удари с нещо по главата...? Истината беше, че трябва да бяга на всяка цена. И колкото повече го обмисляше, толкова по-нетърпелива ставаше да започне да действа. Беше обещал да я закара на летището, за да отлети утре. Това няма да стане — беше присъдата, до която стигна. Дан или се надяваше да я разубеди, или имаше предвид други начини да я откаже. Или ще опита първото и ако не се получи, ще приложи второто. Във всеки случай, ако ще прескача стената, трябва да е тази вечер. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Като пое дълбоко дъх, тя отвори вратата и излезе от спалнята.

Освен светлината, идваща от кухнята, късият тесен коридор беше тъмен и пълен със сенки. Сред звуците от дъжда, барабанияц по покрива, тя чу тихи гласове и се олюля за момент, докато осъзна, че те може би идват от телевизора. Когато стигна до вратата на всекидневната забеляза, че телевизорът беше наистина включен, а звукът — намален. Светлината от кухнята падаше върху половината стена, така че всекидневната беше почти ярко осветена като самата кухня.

Вратата, която водеше към кухнята, беше на няколко стъпки отляво. През нея се виждаше част от кухненската маса с две чинии, в които имаше сандвичи от бял хляб (*единият сигурно беше с колбас*) и пакетче картофен чипс „Лейс“. Не можеше да си обясни откъде идва

едно леко подрънкване. Допусна, че Дан, който не се виждаше в момента, прави нещо и издава този звук. Лек аромат на вкусни домати ѝ подсказа, че обонянието ѝ се е върнало и че той наистина правеше доматена супа.

Още един спазъм на стомаха ѝ напомни, че тя беше ужасно гладна. Погледна във всекидневната, но не се решаваше на следващата стъпка. Целта ѝ беше да избяга. За да успее, тя първо трябваше да приспи бдителността на „добрия съсед Дан“ и да го накара да мисли, че нищо не се е променило: тя все още му се доверява.

Въпреки че вече твърдо не му вярваше.

Твърде много неща не се връзваха. Кой беше той и какво му се беше случило, не знаеше точно. Но...

Ключовете на колата му лежаха до мобилния му телефон на малката масичка.

Когато ги забеляза, тя отвори широко очи. Пулсът ѝ се ускори. Тя затаи дъх. Гледаше ключовете, лежащи там и всякакви мисли ѝ минаваха през главата. Нямаше съмнение какви са тези ключове: тя го беше виждала как ги пъха в гнездото за запалване на „Блейзер“-а твърде много пъти, за да ги събърка. Това, което трябваше да направи, е да ги вземе, да излезе през вратата, да влезе в „Блейзер“-а и да го подкара. За момент простотата на идеята я зашемети. Без „Блейзер“-а той нямаше да успее да я проследи. Остро, ясно дрънчене от удар на метал върху метал я накара да се обърне и да погледне по посока на звука. Сега виждаше Дан в кухнята. Стоеше до печката с гръб към нея, под кръгъл стенен часовник, който показваше малко след десет и половина, бъркаше с метална лъжица в алуминиев тиган, от който излизаше пара. Още беше без риза и видът на онези гъвкави мускули на гърба подсилиха увереността ѝ, че той не е това, което искаше тя да си мисли, че е.

Окей, може би досега е била много тъпа. Хората могат и да се променят.

Ясно беше, че той и представа си нямаше, че тя е наблизо и го наблюдава.

Карпе дием — улови мига. Когато думите изскочиха в ума ѝ, сърцето ѝ заби лудо. Това беше нейният шанс. Хвърли още един поглед към Дани тръгна. Прокрадна се до масичката, босите ѝ крака не издаваха никакъв шум. Стъпваше леко по стегнатите плетеници на

чергата. Пулсът ѝ беше ускорен. Тя практически не дишаше, да не би той да се огледа и да я мерне. Взе ключовете внимателно, толкова внимателно, че беше невъзможно да издрънчат и да я издадат. Звукът от телевизора я покриваше, както и трополенето на дъжда и неговото шетане в кухнята. Като стискаше здраво ключовете в юмрук, тя се отдалечи, но непрекъснато поглеждаше към Дан. Той продължаваше да бърка супата.

Имаше няколко стъпки до вратата. Като стигна до нея, хвърли нервно поглед към Дан, който още стоеше до печката. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя не можеше да чуе нищо друго; пое дълбоко въздух и продължи: завъртя тихо топката на вратата, отвори я инч по инч, като се молеше да не изскърца и се измъкна навън в студената, влажна тъмнина на верандата.

През цялото време сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя не би се учудила, ако избухне в гърдите ѝ. Приглушеният ромон на дъжда гърмеше в ушите ѝ, сякаш беше на пистата на състезанието НАСКАР. Дали той е чул нещо? Сигурно — или е чул дъжда, или е усетил миризмата на влажна пръст, докато тя отваряше вратата. Един бърз и изплашен поглед назад я увери, че той май не разбира какво става в момента. Поемайки си дълбоко и равномерно въздух, тя затвори тихо вратата зад себе си.

Мислеше, че няма причина да се паникьосва. Докато супата не стане готова, той не би започнал да я търси. Първо би я извикал, после щеше да се качи до спалнята и накрая щеше да претърси къщата...

Тя трепереше като подплашен заек. „Блейзер“-ът беше на не повече от трийсет фута. С разтуптяно сърце, ускорен пулс и всяко нервче, насочено към къщата, Катрин пристъпи на пръсти към края на верандата и после хукна в тъмнината, която би била пълна, ако не беше светлинката, просмукваща се през плътно спуснатите завеси на всекидневната. Бягаше под дъжда. Босите ѝ крака се плъзгаха и пързалиха по вече просмукалата се с вода трева. Тя вече беше мокра до кости. Обилна топла вода се стичаше по лицето ѝ, влизаше в устата, в очите ѝ и затова ѝ се налагаше да мига, за да може да вижда добре. Насочи ключовете към колата и натисна копчето, за което знаеше по лекото бипкане и мигащата светлинка, съпровождащи бързото движение на палеца ѝ, че отключва вратата. Но внезапно сякаш адът се стовари върху нея.

Пронизителен вой на сирена разцепи нощта. Шумът беше толкова силен, толкова страшен, толкова неочакван, че тя подскочи и щеше да извика, ако не беше успяла да сподави писъка в последната минута. От изненада главата ѝ се завъртя и тя едва не припадна. С широко отворени очи гледаше къщата, която буквално вибрираше от силата на звука и осъзна нещо ужасяващо: беше забравила за алармената система, която се беше включила и виеше като при въздушно нападение някъде зад нея. Системата, пресметна тя бързо, докато приближаваше „Блейзер“-а и отваряше вратата на шофьора, трябва да се включва с около четирийсет и пет секунди закъснение. Докато се вкарваше кодът, нищо не се случи. Ако не се изключи алармата, о, и самият Рип ван Уинкъл не би могъл да заспи.

Няма начин той вече да не е разбрал, че тя се е измъкнала.

Адреналинът експлодира във вените ѝ. Сърцето ѝ биеше прекалено силно. Всяко косъмче по тялото ѝ настръхна. Тя се хвърли на седалката на шофьора и затръшна вратата — нямаше смисъл вече да пази тишина — после натисна копчето за заключване на всички врати и опита да пхне ключа, за да запали колата. Но не успя веднага да уцели проклетия малък отвор. „Ами ако това не са ключовете за колата?“

Пъшкаща от притеснение, с треперещи ръце, опита отново и по-внимателно. Този път ключът влезе. Почти подскочи на седалката от облекчение, тя настъпи педала на газта — не много силно, защото не искаше да форсира двигателя и завъртя ключа. „Блейзер“-ът изръмжа. Фаровете, които вероятно бяха на автоматичен режим, се включиха. Ярката им ужасяваща светлина разкъса тъмнината и показва безпогрешно местоположението ѝ на целия свят. Фаровете осветиха дъжда, дърветата, дузини животински очички, светещи към нея от храстите...

Ужасният оглушителен вой на сирената внезапно спря. Това не беше на добро. Той идваше...

Тя спря да диша. Стомахът ѝ се сви. Включи на задна и натисна силно газта. Свистене на гуми, буксуващи в калта, изпълни въздуха. „О, Господи, заседнах.“

Вратата на бунгалото се отвори и оттам блисна светлина. Дан се появи на входа, осветен отзад. Тя не виждаше нищо друго, освен очертанията му; не чуваше нищо, освен ударите на собственото си

сърце и мокрия плясък на въртящите се напразно гуми. Знаеше, без да е необходимо да вижда изражението на лицето му, без да трябва да чува крясъци или проклетия, че идва към нея.

Да, той идваше, почти мигновено насочил се към нея, тичаше през верандата и тревата под дъжда, жестикулираше и очевидно викаше нещо, което тя не чуваше — и точно в този момент гумите зацепиха и „Блейзер“-ът потегли назад към шосето.

ГЛАВА 15

Натискайки газта докрай, тя се движеше с максимална скорост. Внезапно „Блейзер“-ът поднесе, почти излезе от пътя, когато тя завъртя рязко кормилото наляво, опитвайки да избегне удар в стена от дървета. Докато даваше назад, тя гледаше трескаво през рамо и изгуби Дан от погледа си. Дори и когато гумите излязоха на чакъла, докато натискаше спирачки и след това се пресягаше към скоростния лост, тя се оглеждаше живо и го търсеше с поглед.

Не можеше да го открие.

С удрящо като ковашки чук сърце и дишайки, сякаш е бягала няколко мили, тя се обърна да улови някакво движение в тъмното. Освен леко осветените очертания на къщата, отдалечена на разстояние едно футболно игрище и големите откоси сребърен дъжд, блестящият мокър чакъл и кафявите стволове на дърветата, зелените листа, попаднали в лъчите на фаровете, всичко друго наоколо беше покрито с непрогледен мрак. Дан би могъл да бъде навсякъде, реши тя и леден страх я скова. Можеше да бяга към вратата ѝ. Би могъл — и тук дъхът ѝ спря — да бъде наблизо и да заема позиция на стрелец, който беше видяла в съня си, а после да се цели в нея. Би могъл...

Би могъл да е навсякъде и да прави каквото и да е, но тя не трябваше да стои и да чака.

Изгаси фаровете с наивната и безполезна надежда да направи „Блейзер“-а невидим и натисна педала на газта. Опитваше се да се отърве от калта. „Блейзер“-ът направи галантен опит да се подчини, втурна се напред, гумите зачаткаха, когато ухапаха твърда земя. Резултатът беше бавно хлъзгане настрани и за свой ужас тя осъзна, че под горния слой чакъл шосето се беше разкаляло. Наведе се напред, сякаш за да помогне на колата, хвана по-здраво волана, скърцаше със зъби и поемаше накъсано въздух, заповядваше си да не се паникьосва. Насили се да забрави за препускащия пулс и отпусна газта.

Беше твърде късно. Тя се бори, за да придвижи колата напред, но задната част се удари в едно дърво. Остър звук от огъващ се метал я

стресна. Едновременно с това разтърсващ удар от страната на шофьора я накара да подскочи. Не беше ранена, все още държеше кормилото, но се изви да види какво беше ударила. Веднага забеляза, че това беше голям дъб. Джипът беше още в движение. Тръгвай, тръгвай, тръгвай...

Нервна като тийнейджърка с фалшива лична карта в бар, пълен с ченгета, тя се опитваше да гледа едновременно през всички прозорци. „Къде е той?“ Усещаше инстинктивно, че трябва да натиска газта до ламарина. Но пък знаеше, че това можеше само да влоши положението. Като проклинаше под нос, а пулсът ѝ биеше толкова силно, че беше трудно да се концентрира върху туптенето в ушите си, тя се опита да овладее адреналина и леко, леко натисна проклетия педал.

„Моля те, моля те.“

„Блейзер“—ът помръдна напред, задържа се за момент и после се дръпна назад към дървото и се удари със стържене в него. О, не! Тя задържа дъха си и се замоли за всичко, което си заслужаваше. Бавно натисна педала на газта. Този път получи един-единствен отговор: страховит звук от буксуващи в кал колелета.

С разтуптяно сърце и свит стомах, тя се изправи пред ужасната истина: не отиваше никъде. „Блейзер“—ът заседна. Би могла да го измъкне, но нямаше време. Дан щеше да я настигне след минута. Тя нямаше избор. Ако не искаше да я хване като енот в капан, трябваше да бяга веднага. Но накъде? Е, това е още една задача за решаване, каза си тя, след като загаси двигателя.

Измъкна ключа от гнездото, отвори вратата и излезе в нощта. Калният чакъл под краката ѝ беше топъл и хлъзгав. Както ставаше през лятото, дъждът намаля — сега това почти нямаше значение, отбеляза тя горчиво. Няколко едри капки я удариха по лицето, други паднаха в локвите, които образуваха черни лъскави езерца по шосето. Луната, сребрист полумесец, надничащ изпод одеяло от големи сиви облаци, неочаквано освети всичко — включително нея и „Блейзер“—а, разбира се. Затвори внимателно (*в случай, че Дан беше глух, спял и глупав и поради това нямаше понятие къде е колата му и каква е съдбата ѝ*) вратата и натисна бутона за алармата на връзката ключове. Той ѝ отвърна с бипкане и светлина.

„Мамка му.“

Като тръгна неуверено, Катрин се запровира между дърветата. С изключение на бипкането и святкането, заключването на вратата беше добра идея, каза си, сякаш се оправдаваше. Ако той не успееше да я отвори и се опиташе да разбере дали тя е вътре или не, щеше да загуби няколко минути. Както и да е, след като веднъж се отдалечи от „Блейзер“-а, поради тъмнината и големите пространства, сред които трябваше да се крие, тя се успокои, че е почти невъзможно да бъде открита.

С това наум, реши да не обръща внимание на слабостта в краката и замаяността в главата (*която я караше да мисли за ненужно много неща*), на различните болезки и наранявания, които я забавяха и решително закрачи по гъстия влажен килим от нападали листа. Тук под дърветата само отделни капки дъжд я достигаха, а и те се оцеждаха по-скоро от короните. От земята се издигаше влага, ефирна като воал от шифон — забеляза я, когато лъч лунна светлина се прокрадна през дърветата и освети околността. Въздухът беше тежък и влажен и тя беше уверена, че миризмата на влажна земя и растителност е много силна, въпреки че улавяше само малка част от нея. Сопраното на три жаби се смесваше с бръмченето на насекоми и се образуваше един неспирен хоров музикален фон. Малки очички, светещи като звездички, проблясваха, насочени към нея от висините.

Докато те са там горе, реши тя, като прибра рамене инстинктивно да не би някое животинче да реши да скочи върху нея, всичко е наред.

— Катрин! — гласът на Дан разряза като нож тъмнината, леко приглушен от разстоянието. Ако се съдеше от посоката на звука, Дан беше близо до „Блейзер“-а. Тя си представяше как той разтърсва дръжката на вратата и се опитва да види дали тя е вътре.

— По дяволите, къде си?

Въпросът беше изстрелян в нощта. Тя погледна назад и го видя. Той стоеше пред колата с една ръка на предния капак и гледаше в нейната посока. Тя беше сигурна, че гледа към нея, въпреки че беше много тъмно и можеше да различи само очертанията му на лунната светлина. Почти се спъна в един нисък клон, но успя да го заобиколи. Загубила равновесие, се подпря на коляно, но попадна на камък. Извика от болка. Викът не беше много силен, при това беше заглушен от хора на малките животинки и на вятъра, рошещ листата на

дърветата над главата ѝ, но беше рязък и висок и я накара да се свие. Наложи се да се изправи и да продължи. „Моля те, господи, той да не е чул.“ Когато пак погледна назад, Дан беше изчезнал. „Блейзер“-ът си беше още там и това ѝ подсказваше, че тя гледа в правилната посока, но Дан го нямаше вече. Нямаше нищо пред „Блейзер“-а, само празното пространство от пътя там, осветено от луната.

Откритието, че той не се виждаше, я накара да потръпне. Все още не беше на достатъчно безопасно разстояние. Паниката я накара да побърза. Пъшкеше, дишаше тежко, но без да обръща внимание на новата болка в коляното, лъкатушеше между дърветата. Теренът стана наклонен и влажните лепкави листа правеха вървенето трудно. За щастие, имаше много малко растителност. Беше тъмно като в пещера, с изключение на местата, осветени от нежните лунни лъчи. Тя се провираше между израсли близо едно до друго дървета, застанали като безмълвни и неподвижни часовои, които се виждаха само защото големите им стволоче бяха малко по-тъмни от другите дървета.

И след това се случиха две неща едновременно: тя излезе на малка осветена полянка и една ръка я сграбчи. Мигновено адреналинът ѝ се увеличи. Пулсът ѝ надхвърли всякакви норми. Тя изпищя. Не можа да се удържи. Беше страшен шок. Не беше го чула да се приближава поради тежкото си дишане и забързаното шляп-шляп на собствените си стъпки по влажната земя, а и поради шумовете в гората. Ето, той беше тук, Дан, тук отново, изскочил от тъмното и държащ я за ръката.

Тя се извъртя с писък и се обърна към него, но се подхлъзна и политна надолу.

— Какво, по дяволите? — започна той, като я хвана за другата ръка, за да не падне, но и той се хлъзна, когато тя инстинктивно го стисна и двамата се свлякоха.

— Мамка му.

Приземиха се в мекия килим от листа, плъзгайки се леко по него. Застанаха с лице един към друг. Тя беше по-бърза. Докато Дан лежеше и псуваше, Катрин запази присъствие на духа и се опита да се изправи на крака. Листата бяха хлъзгави като лед. Босите ѝ крака се пързалиха и правеха изправянето невъзможно.

— Не, недей! — Дан се протегна към нея, пръстите му достигнаха ръба на тениската ѝ, после закачиха колана на плътните ѝ

дънки, дърпаше я отзад, дърпаше я надолу. После, когато тя се удари в корема и се сви инстинктивно, той се надвеси над нея и се опита да я повали по гръб. Преди да успее да се мръдне, той се стовари отгоре ѝ тежък като камион с цимент. Успя да издаде само едно: уууф.

— Никъде няма да ходиш!

Беше я приковал на място. Беше прекалено голям, прекалено тежък. Катрин имаше вече точно нулев шанс да се измъкне. С туптящо сърце, с препускащ пулс, опитвайки се да поеме малко въздух в смачканите си бели дробове, тя все пак се бореше за живота си.

— Махай се! — извика, като го буташе по раменете. Той беше без риза и кожата му беше топла, влажна и гладка под дланите ѝ. Раменете му бяха толкова широки, че скриваха от погледа ѝ почти цялото нощно небе; мускулите му бяха твърди като камък. Тя се извиваше като риба, закачена на кукичка, удряше го с юмруци, провираше краката си между неговите в отчаян и в крайна сметка неуспешен опит да го свали на колене.

— Мамка му, престани! — Дан отблъсна юмруците ѝ, после понечи да ги хване, но не успя. Все пак пресече опитите ѝ да го събори, като просто блокира краката ѝ със своите.

— Остави ме на мира, пусни ме! — тя като че ли издишаше огън.

— Не, няма.

При този искрено брутален отговор тя откачи и започна да го удря, рита, щипе, а той псуваше, дърпаше се, бранеше се, доколкото може. Като наведе глава, скри топлото си, брадясало и неприятно лице в извития ѝ настрана врат и с изненадваща атака ѝ хвана китките и ги прикова от двете страни на главата.

— Не! — извика тя, но това беше само загуба на въздух и Катрин го знаеше. Можеше да се дърпа колкото си иска — нямаше отърване.

Най-после се отпусна на земята изтощена. Дишаше тежко — също като него. Тялото му излъчваше топлина, която проникваше през влажните ѝ дрехи. Дан я притискаше здраво на земята. След като беше вече спокоен, погледна към нея. Лицата им бяха на около шест инча едно от друго. Беше достатъчно светло и тя разгледа лицето му. Погледите им се преплетоха. Неговите очи бяха тъмни, присвити и безизразни. Но от формата на челюстта и линията на устата му тя установи, че не беше в прекрасно настроение.

„Добре, добро момиче, добро момиче“, мислеше тя, защото и тя не беше в най-доброто си настроение. Притисната до влажната земя от приблизително десет тона мускули, се чувстваше като безпомощно коте.

— Страхливец! — заплю го тя, трепереща от яд и се опита още веднъж да освободи ръцете си, макар да ѝ беше ясно, че това е само загуба на енергия. Пръстите му бяха достатъчно силни да обгърнат нейните китки и достатъчно силни да ги прекършат като клонки. Тялото му беше тежко и здраво като повален отгоре ѝ ствол. Беше бясна, че е приклепена така. Съзнаваше, че е заловена и че е изцяло в ръцете му. Чудеше се какво възнамерява да прави той, какво точно става, което тя не разбира, какъв е този странен неин живот. Но откри с новопоявил се интерес, че не се страхуваше физически от него.

— Пусни ме.

— Какво, по дяволите, ти става? — гласът му представляваше ръмжене на вбесен човек. Очите му блестяха, докато я оглеждаше. — Защо, дявол да го вземе, излетя така?

— Че да не съм затворничка? Искях да си тръгна и, познай, тръгнах си.

— Открадна ми колата. Мамка му, повреди я! — той звучеше наистина разстроен. — Ти се опитваше да избягаш от мен, защо?

— О, не знам — каза тя през зъби. — Може и да не искам да бъда лъгана.

— Какво?

Той пак я гледаше, сякаш ѝ беше израснала втора глава. Писна ѝ вече да я гледа така. Той може и да е опасен, но не и за нея. Досега не я беше наранявал и беше уверена, че няма намерение да го прави.

При това положение, тя реши да сложи картите на масата и да види реакцията му.

— Ти не си лекар. Знаеш го, аз го знам, така че си признай.

Отговорът му не беше точно това, което беше очаквала. Никаква вина, нито яд, нито объркано признание. Нямахте напрежение или поглед встрани. Той просто я гледа една минута и после завъртя очи.

— Исусе, пак ли се връщаме на този разговор? Ти ме познаваш, не помниш ли? Ти си ми съседка. Провери дори личните ми документи.

Тя присви очи:

— Да, и знаеш ли какво си мисля? Мисля, че са фалшиви. Че всичко, което разказа за себе си, е чиста лъжа.

Той събра вежди. Лицето му се изпъна.

— Катрин...

— Не съм Катрин — озъби се тя. После бавно, като го гледаше право в очите, добави: — И мисля, че ти го знаеш. Нали? Знаеш го, нали?

— Какво? — попита той невярващо. Погледът му говореше, че я смята за луда. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше да го повали с един удар. Защото не беше луда, не беше... най-после беше сигурна, че не е луда.

Но ако беше уцелила истината, той не би реагирал така. Може човекът да е професионален актьор. Или може наистина да не знае нищо.

Или тя се беше тотално побъркала и скоро мъже с бели престилки щяха да дойдат и да я отведат.

В крайна сметка, последната възможност най-малко ѝ хареса.

— Защо не ми кажеш какво наистина става? — въпреки че се опитваше да запази хладнокръвие, в гласа ѝ имаше нотка на истерия. — За кого работиш? За ЦРУ? — една идиотска мисъл мина през главата ѝ и сърцето ѝ се сви. — По дяволите, да не работиш за Ед? — тя си пое въздух.

Мисълта беше ужасна и това трябва да се е изписало на лицето ѝ, защото той побърза да поклати глава.

— Не, по дяволите, не. Разбира се, че не работя за приятеля ти или за ЦРУ — очите му търсеха нейните. Гласът му беше страшен. — Нямаше причина да бягаш така и искам да знам защо го направи.

— Може и да ми е омръзнала компанията ти.

— Има нещо общо със съня ти, нали? Преди това беше добре.

Тя отклони поглед при спомена за кошмара и стомахът ѝ пак се сви, а тя отново се задърпа, за да се освободи.

— Вдигни ме.

— Не и преди да ми кажеш.

Тя престана да се дърпа — знаеше, че е безполезно — и го погледна.

— Искаш да ти разкажа съня си? — тонът ѝ беше войнствен.

— Да, искам.

Тя се подвоуми. Само като си припомни кошмара и затрака със зъби. Емоциите бяха толкова реални, толкова силни, а това, което накрая се случи, беше толкова ужасно... Дори сега, когато образите се появяваха плахо в съзнанието ѝ, усещаше как се надига вълна от ужас, яд, безпомощност...

Облиза устни, отклони поглед от него, огледа се наоколо, за да се увери, че всичко това — влажната нощ, сексапилният, подозрителен мъж, притискащ я с всички сили към земята — беше реалност, а онова беше лош сън.

Там, където се намираха, в края на една полянка, тъмнината ги обгръщаше отвсякъде. Когато погледна нагоре, видя само малко бледо резенче от луната, което си играеше на криеница с носещите се по небето буреносни облаци, осветяваше нощта до сивкав здрач и после се скриваше, като потапяше земята отново в непрогледна тъмнина. Клоните стърчаха като кокалести пръсти високо над главите им и ги предпазваха от случайните капки дъжд, който все още не беше спрял съвсем. Под гърба ѝ земята беше мека като гъба, защото имаше дебел слой влажни, хлъзгави листа.

Тя беше мокра до кости и поради вятъра, духащ в клоните на дърветата, щеше отдавна да е премръзнала, ако не беше Дан.

Навсякъде, където се допираше до него — а това практически беше цялата — тя беше топла като препечена филия.

Погледна го — погледите им се срещнаха.

— Можеш да ми вярваш, нали знаеш? — гласът му беше много тих.

— Каза паякът на мухата.

— Разкажи ми за съня си.

„Може би, помисли си тя, ако му го разкажа, той ще ми го разтълкува. Или изтълкува. Както и да е.“ И тя изведнъж пожела да чуе мнението му. Пое си дълбоко въздух:

— Беше нощ. Аз бях завързана за един стол в някакъв офис. Старомоден офис с метални шкафове, наредени покрай стената, и дървени бюра. Изглеждах така, както би трябвало, както винаги съм изглеждала, с чуплива кестенява коса и бледа кожа с няколко бръчици, нали знаеш? Офисът имаше две стаи и аз виждах какво става в другата стая. Там, точно срещу вратата, стояха двама мъже. Единият караше другия да коленичи, като го заплашваше с пистолет, насочен към

мястото, където се събират вратът и раменете. Канеше се да го убие, това беше сигурно.

Колкото повече говореше, толкова по-ясни ставаха образите в съзнанието ѝ. Струваше ѝ се, че е в средата на съня си отново. Когато спря, за да направи разлика между „тук и сега“ и ужасния филм в главата ѝ, дишането ѝ се накъса.

— Продължавай — гласът му беше строг.

Хвърли му бърз поглед. Да, намираще се тук и сега. Луната осветяваше къдравата му коса не в златисто, а по-скоро в сребристо. Тя усещаше топлината на тялото му, тежестта, притискаща я към земята, чуваше дишането му, виждаше неясните линии и ъгли на лицето му и тъмния блясък на очите му. Като се вземе предвид, че беше бягала от него, че я беше хванал и приковал към земята, вероятно беше глупаво от нейна страна да се чувства в безопасност, но тя се чувстваше точно така.

После се случи нещо — предполагам, че някой, когото не мога да видя, застрелва мъжа с оръжието. Главата му просто експлодира (*тя потръпна при спомена за тази част от съня*). — Той и другият мъж — не знам кой е, но знам, че е човек, който ми е много скъп — са размазани на земята, мъртви, и под тях се събира кръв.

Тя говореше със затворени очи, стискаше ги здраво и се опитваше да блокира спомена, т.е. съня. Но не го усещаше като сън, усещаше го като реалност и точно тук беше проблемът: тя беше изключително уплашена, че по някакъв начин това беше истина. Или поне по-рано е било истина. Усещаше как Дан я наблюдава, но не отвори очи. Образите изглеждаха ту много близки, ту много живи и тя трябваше да се старее, за да ги прогони от съзнанието си. Сърцето ѝ туптеше, пулсът ѝ препускаше, стомахът ѝ се беше свил на топка и на нея даже леко ѝ се гадеше.

— Страшен сън — каза той, без каквато и да е емоция. — Сега разбирам защо се събуди с такива писъци.

Тя отвори очи и го погледна продължително, с пронизващ, почти обвиняващ, поглед.

— Това не е всичко.

— Да чуем останалото.

— И ти беше там — имаше напрежение в гласа ѝ, предпазливост в погледа. Внезапно ѝ стана студено въпреки горещината на

обгръщащото я тяло и тя потръпна. „Може би, нашепваше едно гласче в главата ѝ, ти грешиш: само защото се чувстваш в безопасност, не означава, че наистина си.“

Той премига веднъж, почти мързеливо, като котка.

— Аз ли?

Стори ѝ се, че вижда някаква непоколебимост в устните му. А може би това беше само илюзия, създадена от сенките, танцуващи по тях в момента, когато луната се потопи зад облаците отново и скърцащите клони над главите им се олюляваха на вятъра. „Исусе, откъде да знам?“

Всичко, което знаеше беше, че тя вярва на вътрешното си чувство и можеше само да се моли, че то не я лъже.

„Тъпа като камък“ не беше точно надгробният надпис, за който винаги си е мечтала. Пое си дълбоко въздух. Погледите им се срещнаха.

— След като някой отнесе главата на оня мъж, ти се появи на вратата между двата офиса и насочи оръжие срещу мен.

Ето, тя му каза всичко. Като задържаше въздуха си, търсеше очите му, лицето му, за да види реакцията му.

Известно време той не казваше нищо. Просто гледаше към нея, а изражението му — какво? Замислено? Разтревожено? Ядосано? Не можеше да прецени. Беше много тъмно. Лицето му не се виждаше добре. Усещаше как гърдите му се надигат и смъкват и си помисли, че сега той дишаше малко по-учестено отколкото в началото на разказа ѝ. Той сви рамене и на нея ѝ се стори, че опитва да се освободи от напрежението. Той раздвижи пръсти; тя усещаше все още топлите му и силни ръце върху китките си, но той сякаш поразхлаби хватката. Тялото му беше тежко и я притискаше към мократа, мека земя, но тя с изненада разбра, че вече не ѝ пука.

А онова силно чувство на близост, което изпитваше в неговата компания, се завърна. Който и да е той, какъвто и да е, тя знаеше, че го познава — което си означаваше, че и той я познава. Силната изненада от това просто заключение я накара да се вцепени и да се намръщи. Чувстваше се като слепец, опитващ се да оцелее в света на виждащите.

— Кой си ти? — прошепна тя, а очите ѝ се втренчиха в него. Дишаше трудно. Все още трепереше малко и се опитваше да не се поддаде на паника. Тя и искаше, и се страхуваше да чуе отговора.

В отговор той плъзна поглед по лицето ѝ и устата му се изви в една лека печална усмивка.

— Излиза, че ти си видяла мен в съня си, а, Ангелски очи?

Ангелски очи.

Докато осмисляше казаното, докато думите му отекваха и си пробиваха път дълбоко в нея, докато сърцето ѝ забърза своя ход, а мозъкът ѝ се опитваше да намери синхрон с неуслужливата ѝ памет и да разбере какво става там сега, той наведе глава и устните му докоснаха нейните.

ГЛАВА 16

Електричеството, генерирано от тази лека, нежна целувка беше толкова силно, че то сякаш запали въздуха. Тя замръзна за миг, абсорбирайки интензивността му и позволявайки му да премине през нея. Той я целуна втори път, устните му галеха нейните едва-едва, но това накара сърцето ѝ да прескача, а краката ѝ да омекнат.

Катрин знаеше, че не би трябвало да иска всичко това, не би трябвало да иска и него. Но тя го искаше.

Най-накрая той пусна китките ѝ, като плъзна ръце по дланите ѝ и преплете пръсти с нейните, разпъна тялото ѝ, но продължи да го държи в плен под себе си и да я целува. Тя не извърна лице, не се възпротиви и не го отблъсна — не искаше, въпреки че с малкото останала част от мозъка си знаеше, че би трябвало да го направи. Вместо това впи пръсти в неговите, изви тяло под него и го погледна. Изгаряше от желание. Сърцето ѝ отмерваше с бавни тъпи удари. Тялото ѝ се стегна в тръпнещо очакване. Катрин се опитваше да запази самообладание, да се контролира, да не забравя, че беше въввлечена в някаква престъпна игра, която не разбираше и в която участваше и той (*беше сигурна в това*). Той вероятно беше опасен, а тя сигурно не му се е доверявала преди, но това нямаше значение сега.

Плъзна език между устните му и телата им се преплетоха. Точно така.

Отказа се да разсъждава, издаде слаб звук, стисна пръстите му и го целуна на свой ред.

Той я остави да води, да го целува и тя жадно впи устни в неговите топли и завладяващи устни (*той си играеше, целувайки я*); пулсът ѝ ставаше все по-забързан, докато накрая тя вече усещаше как кънти в ушите ѝ. Тялото ѝ се стегна и започна да гори. Устните му бяха сухи, топли и твърди; тя толкова дълго беше го желала, че когато това най-после се случи, не можеше да му се насити.

„Винаги съм го искала.“

Катрин не знаеше как е възможно това, но беше сигурна, че е истина. Това беше единствената ясна мисъл, която изплува от замъгленото ѝ съзнание. Като дишаше учестено и се държеше здраво за ръцете му, сякаш щеше да падне, тя притисна стегнатите си гърди до неговите, близна го по устните и забрави за всичко друго на света, освен за това, което се случваше в момента и това, как се чувстваше с него. Устата му беше гореща, влажна и вълнуваща и тя не можеше да му се насити...

В този миг той прекъсна целувката, отлепи устни от нейните и пое въздух.

— Исусе! — гласът му беше нисък, дрезгав. — Не бива така.

Но дори и да мислеше така, той не се и помръдна, за да промени нещата. Пръстите му все още стискаха нейните, а твърдото му тяло я притискаше към листата. Той дишаше учестено. Тя усещаше как бързо се надигат и свиват гърдите му, притиснати до нейните. Отвори очи и видя, че той беше затворил уста, стиснал челюсти, присвил очи, блестящи на лунната светлина. Силна червенина премина по скулите му. Лицата им бяха толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх по бузата си — толкова близо, че тя можеше само да вдигне леко глава и да докосне устните му със своите отново. Но по някаква неясна причина, която тя дори не си направи труда да изясни, не го направи. Искаше той да я целуне. Искаше той, а не тя да загуби контрол. Искаше той да подивее от желание по нея. Толкова го искаше, че практически вече гореше от желание и започна да прави леки секси движения под него, въпреки че той не реагираше. Заравяше крака в мокрите листа.

Нямаше съмнение, че той я иска. Беше настръхнал. Тя усещаше безпогрешно доказателството за това с цялото си тяло. Всеки мускул от тялото му беше опънат. Но изненадващо, той не направи нищо. Вместо това лежеше неподвижно и очевидно водеше вътрешна борба, за която тя само можеше да се досеща.

— Тогава ме пусни — каза тя предизвикателно.

Той плъзна поглед по лицето ѝ, спря се на устните ѝ, задържа се там. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ биеше, сякаш беше пробягала няколко мили. Брадичката ѝ сама се вирна. Устните ѝ се разтвориха и мълчаливо го подканиха.

Очите му блестяха от желание.

— Правиш нещата да изглеждат по-лесни — иронията в гласа му отговаряше на извивката на устата му.

Преди дори да започне да си задава въпроси като „защо?“ и „как така?“, той наведе глава и впи устни в нейните.

Чувствеността на целувката я замая. Целуваше я със страст, с горещо нетърпение, което я накара да омекне и да затрепери отвътре. Тя забрави всичко друго на света, освен него, а страстта експлодира между тях като запалителна бомба. Дан докосна устните ѝ със своите и плъзна език между тях, пхна бедро между нейните и успя да разбие целия ѝ свят. Той знаеше какво прави, знаеше как да събуди силно желание, как да я развълнува и успя да я накара да загуби ума и дума, да пъшка и се мърда трескаво под него, за да отговори на любовта му. Тялото ѝ трепереше, гърдите ѝ се повдигаха, гърбът ѝ се извиваше, когато тя го целуна с ескалиращо желание.

— Желая те! — каза той и най-после пусна ръцете ѝ, за да я прегърне. Ръцете му бяха силни и твърди и я обгръщаха все по-здравно. Усещаше големите му и топли длани през мократа си тениска, когато галеше гърба ѝ. Със силно биещо сърце, ускорен пулс, все още целувайки го страстно, тя плъзна ръце с удоволствие по гладката сатенена кожа на раменете и гърба му. Беше топла и леко мокра от дъжда и от пот. Мускулите му бяха пълни със сила и с такава мъжественост, че вътрешностите ѝ станаха на желе и единствените останали функциониращи клетки в мозъка ѝ изгоряха.

Цялото това размекващо мозъка ѝ желание идваше отнякъде дълбоко и нямаше значение, че той знае как да се целува и как да прегръща една жена. Това не беше важно — или поне не само това беше важно. Имаше нещо насъбрано, болезнено силна нужда, която я караше да мисли, че това, което се случва в момента, се е подготвяло отдавна.

„Кой си ти?“

Този въпрос отново избухна в ума ѝ, но след това ръката му напипа гърдите ѝ и всяка следа от рационално мислене изчезна в лавината от неистово желание. Дъхът ѝ спря. Гърлото ѝ пресъхна. Сърцето ѝ заплашваше да излезе от гръдния ѝ кош.

Като стенеше от удоволствие, тя обви ръце около врата му и прокара пръсти по къдравата коприна на тила му, а после се притисна в него с всичка сила.

Единственото нещо, което знаеше със сигурност беше, че искаше да е гола с него по възможно най-интимния начин. В този момент само това имаше значение.

Ръката му я изгаряше през тениската и караше зърната ѝ да настръхват и да изпълват шепите му, цялото ѝ тяло гореше. Извиваше се в галещите му ръце, целуваше го така, сякаш той ще умре, ако тя не го прави. Почти не забеляза кога милващата я ръка замръзна, а той се вцепени. После той отдръпна устните си и вдигна глава.

— По дяволите! — каза той с преднамерена чувственост, когато тя докосна с устни мъхестата, леко солена извивка на челюстта му.

Възкликанието му беше достатъчно, за да я накара да отвори очи и да спре да го целува. Луната отново беше изчезнала зад завеса от облаци, защото всичко наоколо потъна в мрак. Доколкото можеше да прецени, дъждът беше спрял напълно. Вятърът духаше по-силно отпреди. Въпреки че те почти не го усещаха, тъй като се намираха навътре в гората, тя чуваше свистенето му в листата на дърветата високо над главите им. Хорът на дивата природа настойчиво извиваше трели.

Той дишаше тежко. Тялото му, горещо и твърдо от желание по нея, я покриваше почти изцяло. Ръката му лежеше тежко върху гърдите ѝ и ги обвиняваше собственически.

Но вниманието му внезапно беше насочено другаде.

— Какво има?

Той гледаше към мястото, откъдето бяха дошли. Както беше по гръб, Катрин не можеше да види какво гледа той, без да си нарани врата, но по втвърдяването на челюстта му и мрачната извивка на устата съдеше, че става нещо лошо. Сърцето ѝ още биеше лудо. Тялото ѝ още тръпнеше. Физически, тя още беше в любовната игра. Но внезапно си спомни, че светът, нейният свят поне, беше пълен с несигурност и опасности.

А той гледаше през дърветата така, сякаш някоя от тях току-що се беше появила.

Той ѝ хвърли бърз поглед, когато тя свали ръце от врата му.

— Имаме си компания — тонът му беше рязък. Дан леко се повдигна.

— Кой е? — гласът ѝ беше писклив от страх. Тя се огледа, но не видя нищо, освен тъмнина и дървета.

— Хайде.

Той стъпи на крака, протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Тя я пое и се изправи бавно до него, после внезапно я прониза хлад, защото проследи погледа му и видя две кръгли, подскачащи светлини, всяка с размер на детски аспирин. Фенерчетата. От тази страна на пътя и идващи към тях. Бледите лъчи си пробиваха път през тъмната гора във вид на бавно носещи се щрихи, осветявайки дървета и клони и бляскавите мокри листа, които покриваха всеки инч от земята.

Като ги видя да приближават, тя потрепери. Инстинктите ѝ викаха: „Бягай!“, но Дан не помръдваше. Тя го стисна здраво за ръка, а в отговор пръстите му се извиха силно под нейните и той я придърпа загрижено по-близо до себе си. Дишайки тежко, тя се облегна на топлото му мускуесто тяло и стисна ръката му, сякаш беше спасително въже. Не откъсваше поглед от приближаващите светлини — докато накрая осъзна, че Дан не се помръдваше и не предприемаше нищо в защита. Неподвижен като огромните стволоче наоколо, той просто стоеше там и гледаше фенерчетата как се приближават. Лицето му сякаш беше изваяно от камък.

— Ти знаеш кой идва, нали? — питаше тя и го гледаше с широко отворени очи. От настъпващата паниката гласът ѝ звучеше пронизително. Пое си въздух, грабна ръката му и я разтърси. — Каж ми истината.

— Не трябва да се страхуваш — Дан говореше тихо и успокояващо. Хвана я за китката и я придърпа към гърдите си, погали я с ръка. Когато тя го погледна ужасена, той я целуна силно и бързо. — Няма да позволя да ти се случи нищо. Повярвай ми.

— Не! — каза тя, обезумяла. Светлинките вече бяха на един ярд от тях. Пулсът ѝ препускаше, стомахът ѝ се свиваше. Вкусът на страха — кисел като оцет, както се увери неотдавна — дразнеше устата ѝ. — Не ти вярвам.

Един поглед наоколо ѝ показва, че нямаше никакво време. Вече се виждаха високите тъмни силуети на мъжете, носещи фенерчетата. Ясно беше, че това е последният ѝ шанс да избяга. Блъсна го по гърдите, за да се освободи, но разбра, че е по-бърз. Той нямаше намерение да я пусне да избяга.

— Какво правиш? — викаше тя, докато се опитваше да се освободи. От страх гърлото ѝ пресъхна, сърцето ѝ заби лудо. — Дан...

— Всичко ще е наред — каза той.

А после мъжете ги настигнаха и беше твърде късно.

Когато Катрин се събуди на другата сутрин, беше почти десет часът. Тя се чувстваше много по-добре — по-силна, по-спокойна, в по-добър синхрон със себе си и с целия свят. Като се оглеждаше в огледалото в банята на стаята ѝ в „Ембаси суит“ хотел, където Дан я беше откарал снощи по взаимно съгласие, след като обясни на двамата служители от офиса на шерифа (*те бяха мъжете с фенерчетата в гората*), че алармата на бунгалото се е включила случайно, Катрин успя да се успокои, че момичето, гледащо я от огледалото, е самата тя. Сега си спомни драстичната диета, която беше премахнала всички излишни извивки по тялото ѝ, спомни си, че оправи зъбите си и подстрига и боядиса косата си. Дори си спомни, че всяка седмица ходеше до „Мистичен тен“, за да не изглежда толкова старомодно бледа. Ако вчерашните проблеми с паметта са били вид странна амнезия, е, тя е била временна и вече е излекувана.

Добрият сън бе свършил чудеса. Беше помогнал да осъзнае, че снощните страхове са били резултат от удара по главата и преживяния шок. Да види скъпата си приятелка убита пред очите ѝ и да бъде нападната и тормозена два пъти в собствения ѝ дом — това бе достатъчно да изкара всеки извън релси.

Но сега тя беше предишната Катрин. Дори дишаше по-добре, въпреки че възнамеряваше да държи превръзката, докато носът ѝ заздравее напълно.

Взе си душ, изсуши си косата, сложи си обичайния грим, облече си тюркоазна блузка и красива лятна пола, които измъкна от торбата, нахлузи елегантните си сандали, оправи пръстена си, който се въртеше на пръста ѝ поради сериозното отслабване, и докосна ушите си, за да се увери, че обиците си бяха на мястото. После извади телефона си от чантичката и набра един номер. Обади ѝ се гласова поща, тя остави съобщение и затвори. Към стаята имаше малък кухненски бокс. Катрин си направи кафе и с чаша в ръка седна и зачака.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Чуването по вратата беше рязко и настойчиво. Тя спокойно стана от стола до прозореца, вдигна чантичката и торбата си и пресече малкото коридорче до вратата. След

бърз и внимателен поглед през шпионката, отвори вратата и се усмихна на двамата мъже, които я чакаха в коридора, застлан със зелен килим. Радваше се, че си ги спомня вече. Те бяха разследващи офицери от ЦРУ и за разлика от повечето надуты пуяци от Управлението докладваха директно на Ед. Бяха предимно неговите момчета за специални поръчки. Връзките ѝ с тях бяха по-скоро професионални, отколкото приятелски — мислеше си, че те сигурно не одобряват това, че тя спи с шефа — но ги виждаше по няколко пъти на седмица през последните две години. Том Старки беше по-близо до вратата и очевидно точно той беше почукал. Беше около трийсетгодишен, шест фута висок, с широки рамене. Добре сложен, облечен в морскосин костюм с бяла риза и червена вратовръзка. Имаше квадратна челюст, красиво лице, много ниско подстригана коса, вероятно кестенява, но не беше израсла достатъчно, за да ѝ се види цветът; под самото му имаше лека издатина и Катрин знаеше, че това е пистолетът му, закачен на презраменен кобур, без който той никъде не ходеше. На няколко стъпки зад него стоеше Джордж Бенет, може би с пет години по-стар и половин инч по-висок, с по-тъмна кафява коса и по-светло лице, но по всичко останало приличаше на Старки, сякаш бяха братя. Може би си приличаха толкова заради костюмите, помисли си Катрин. И Бенет носеше морскосин костюм и бяла риза, само вратовръзката му беше на светли райета. Добре сложените мъже с къси коси и облечени в костюми могат да изгубят индивидуалността си, ако ги гледаш непрекъснато. Ясно е, че след като тя е в центъра на разследването им сега, е била резидент на света на Азбучната Супа от дълго време.

— Добро утро, госпожице Лоурънс — каза Старки любезно, сякаш не беше прекарал последните двайсет и четири часа в трескавото ѝ търсене. Тя знаеше, че е така, без някой да ѝ е казвал. Сигурно Ед е бил разстроен от изчезването ѝ. А когато Ед е разстроен, Старки и Бенет имат много работа. Те, без съмнение, са опрали пешкира.

— Добро утро — отговори тя. Нито един от двамата не се усмихна и тя разбра, че не беше най-любимият им човек в момента. Добре, така да бъде. Тя беше направила това, което в оня момент беше счела за нужно да направи. Въпреки че сега съзнаваше колко излишна е била паниката ѝ.

Старки взе торбата от ръцете ѝ и затвори вратата.

— Оттук — каза Бенет и тя тръгна след него, без дори да попита къде отиват, а Старки пое след тях. Всъщност нямаше значение къде отиват. Като се върна тук и се обади по телефона, тя се беше оставила в ръцете на Ед, а Старки и Бенет бяха тук като негови представители. Те я водеха там, където Ед им беше заповядал и на нея не ѝ трябваше да знае повече.

Ед беше нейният приятел. Можеше да му се довери.

Стаята ѝ беше на третия етаж. Слязоха с асансьора и я наблюдаваха като грижовни бавачки, докато тя оставяше ключа на рецепцията.

— Господин Барнс е на събрание — каза Старки, докато я настаняваше на задната седалка на голям черен мерцедес, който чакаше до една от вратите на хотела. — Каза да ви уведоим, че тази вечер ще бъде с вас.

Катрин кимна и той затвори вратата от нейната страна. Той и Бенет седнаха отпред. Старки караше. Гумите съскаха, климатикът мъркаше, но нямаше никакви други шумове. Никой не проговаряше, откакто бяха тръгнали от хотела — един от веригата хотели, разположени в Гарфийлд Хайтс, в по-бедната част на югоизточен Вашингтон, близо до военноморския музей — главна туристическа атракция, но беше заобиколен от порутени жилищни блокове, евтини ресторанти с национални кухни, евтини магазини, няколко реставрирани стари къщи, създаващи впечатление на постепенно съживяване на стария начин на живот.

Тя си спомняше, че беше избрала хотела, защото там можеше да плати в брой. Страхуваше се, че ако беше използвала кредитни карти, щеше да докара Ед в хотела за един час. А тя имаше нужда да бъде сама, да помисли, да поспи.

Почивката много ѝ беше помогнала. Обърканите ѝ мисли се бяха подредили. Тя отново беше предишната Катрин.

След няколко минути бяха на магистралата, водеща към ДС. Като гледаше към града, Катрин забеляза океан от сивота — бетон и стомана. Навсякъде, докъдето ѝ стигаше погледът, се простираше мрежа от здания. Въпреки че все още не беше неделя обед, Вашингтон беше град с много хора, посещаващи неделната литургия (*политици, които се надяват да впечатлят избирателите си и много държат на публични изяви*), и движението беше натоварено както обикновено.

Предимно туристи. Когато пресичаха река Анакосита, Катрин погледна към стъклената ѝ зелена повърхност и видя, че лодките са навън в пълен състав: малки лодки, пъстри като пойни птички, плаващи на зигзаг, за да хванат бриза; големи моторни лодки, свистящи под собствените си двигатели, баржи, носещи товар, пухтящи равномерно нагоре по течението. Небето беше яркосиньо, облаците — бели и перести. Единствената следа от снощния дъжд беше влагата. Горещината бе непоносима, мислеше Катрин, докато Старки отбиваше към подземния гараж на един от анонимните високи блокове — запазена марка на централната част на града. Намери място и паркира. Тя трябваше да спре с разсъжденията, защото тръгнаха към асансьора на няколко ярда от тях, който буквално ги изстреля към небето. Слязоха на дванайсетия етаж и тръгнаха по тесен, застлан с дебел килим, коридор. От двете му страни имаше широки големи врати. Когато стигнаха до третата врата вляво, Старки извади ключ, отключи я и посочи на Катрин да го последва.

Тя влезе след него в малък вестибюл, който водеше към средно голям хол. Насреща се виждаше стена с голям прозорец. Завесите бяха дръпнати и вътре се просмукваше светлина. Холът беше всъщност квадратна кутия, обзаведена с голямо канапе с тапицерия на златисти, кремави и кафяви райета със златисти табуретки в същия стил от двете му страни. Над канапето висеше само един пейзаж в позлатена рамка, а голям плазмен телевизор изпълваше стената отсреща. Голям кремав килим покриваше стаята от стена до стена. Апартаментът имаше само една спалня, баня с преддверие и малка, но добре оборудвана кухня с ниша за хранене. Катрин забеляза всичко това, докато вървеше след Старки, който внасяше торбата ѝ в спалнята.

— Чий е този апартамент? — попита Катрин, когато Старки пусна торбата на земята. — На Ед ли е?

Той само повдигна рамене и Катрин разбра, че няма да получи отговор. Дори и да знаеше, Старки би решил, че Ед трябва да ѝ каже. Старки и Бенет бяха несъмнено дискретни и лоялни.

— Има храна в кухнята — каза Старки и се обърна да си върви. — Или един от нас ще се погрижи да ви донесе, ако предпочитате. Господин Барнс ни нареди да не ви оставяме сама — той я погледна с укор. — Не можем да ви пазим, ако не сме с вас.

Катрин кимна. Наистина не искаше Старки и Бенет да са ѝ врагове, затова реши, че е по-добре да започне да възстановява нарушеното равновесие.

— Знам, разбирам — опита да предаде нотка на разкаяние в тона си, но за нейна изненада това ѝ коства доста усилия. В емоционално отношение все още имаше проблеми. — Вижте, съжалявам, че ви се измъкнах в болницата. Мисля, че след всичко, което ми се случи, главата ми не е съвсем наред.

— Това беше лоша шега. Още от самото начало ние се страхувахме, че сте отвлечена. Докато не се обадохте на господин Барнс.

— Не ми е минало през ум — каза тя. Старки само я погледна накриво и тя се отказа. — Знаете ли, гладна съм, а не ми се готви.

— Какво ще кажеш за хамбургери или такос?

Всъщност Старки изглеждаше по-приятелски настроен отпреди, значи малката ѝ реч е свършила добра работа, реши Катрин. Понякога хапваха на крак близо до офиса, когато имаше много работа и тримата напускаха последни, изчаквайки, както и сега Ед. Въпреки това рядко чакаха заедно. Всеки имаше своя сфера и не прекрочваха границите.

— Такос — реши Катрин и Старки тръгна, като я остави сама.

След като той се върна с храната и те я изядоха, Катрин влезе в спалнята, обзаведена с вкус: имаше още един пейзаж в позлатена рамка над кралско легло и тъмнокафяви стени и пердетата. Тя дръпна пердетата и пред нея се разкри просторна гледка. Като гледаше отсрещната стена и строящия се в съседство небостъргач, забеляза Конгресния център и това ѝ помогна да се ориентира. Тя беше точно до Ню Йорк авеню, може би на улица „Л“ или „К“. Почувства се по-добре от факта, че знае къде се намира.

Седна на малкия фотьойл, тапициран със златисто кадифе, близо до изглеждащото удобно легло с позлатена допълнителна част и извади телефона от чантата си. През ума ѝ мина списък с неща, които трябваше да свърши. Започна да ги отмята едно по едно. Първо се обади на Сю Драйвър, обща приятелка на нея и на Лиза, и я изслуша как възкликва и изказва съболезнования, молеше я да ѝ разкаже подробности, а беше толкова мъчително за Катрин да говори за това. Накрая успя да попита за датата на погребението. Беше определено за вторник. След това се обади на Синди Парънт, приятелката, която се

грижеше за Мъфи, и я попита дали ще се грижи за котката до сряда. След това си уреди полет до Кливланд, града на Лиза, за следващия ден.

Тогава пулсиращата болка в главата, за която си мислеше, че вече е отминала заедно с ирационалните ѝ страхове, се върна. Тя изпи още един тилебол и провери какво правят Старки и Бенет. Гледаха футбол в хола и очевидно се забавляваха, въпреки че лицата им станаха безизразни веднага след като я забелязаха да стои на вратата.

Отхвърли идеята да поспи, защото в съня идваха и кошмари, а някои от тях бяха наистина страшни. Имаше нужда от нещо, което да ангажира ума ѝ. Така че се сгуши на фотьойла, взе дистанционното от съседния стол и включи малкия телевизор, пъхнат във висок бял шкаф срещу леглото. Повторението на криминалната хроника беше на първия канал, на който попадна. Все още нямаше нищо ясно на екрана, но усещането, че гледа аутопсия или нещо по-лошо, накара стомаха ѝ да се свие. Тя побърза да превърти всички канали и накрая се установи на повторението на „Пълна къща“. Телевизията не можеше да е по-скупна. Въпреки че беше решила да не го прави, започна да се унася в дрямка на стола, когато вратата на спалнята се отвори с гръм и трясък. Тя се стресна и се изправи рязко във фотьойла, защото Ед — спретнат както винаги в черно-сивия си костюм, бяла риза, черна вратовръзка; черната му коса беше гладко пригладена назад — влезе в стаята, спря близо до нея, сложи юмруци на хълбоци и я загледа зловещо.

ГЛАВА 17

— Изкарах си акъла от тревоги по теб — извика той. Катрин изтръпна пред изблика на гняв, който беше толкова гръмогласен, че почти заглуши телевизора и пред мисълта, че Старки и Бенет ги слушаха. Тя си представяше как те се подсмивват самодоволно в съседната стая — Ед често ги използваше за боксова круша. Те биха били щастливи сега тя да е на това място. — Къде, по дяволите, беше?

„Помни, че Ед винаги е прав. Стреми се да му угодиш. Бъди смирена. Подкрепяй го. Съгласявай се с всичко, което казва. Приемай каквото предлага. Твоята задача е да го правиш щастлив.“

Всичко за тяхната връзка с Ед за миг премина през съзнанието ѝ. Тя познаваше тази връзка, знаеше, че той е доминиращият, а тя е тази, която се подчинява. Спазваше тези правила от години. Можеше да продължи още малко.

Въпреки че някъде дълбоко в душата си чувстваше, че те я подлудяват.

— Съжалявам — каза помирително. Той все още я гледаше с широко отворени очи — кафяви, с тежки клепачи, потъмнели от яд, а квадратната му челюст беше здраво стисната. — Не исках да те тревожа. Случиха ми се толкова много неща, че... Направо откачих.

— Ти избяга от болницата — имаше много яд в гласа му. — Старки и Бенет тъкмо бяха на път към тебе, а ти взе, че избяга. Защо направи това?

— Заради полицията. Не бих могла да разговарям с тях в този момент, не разсъждавах трезво.

Той затръшна вратата зад себе си и пристъпи към нея. Удивително е колко страшен може да бъде един мъж пет фута и десет инча висок, набит, когато е ядосан, помисли тя. Сърцето ѝ неочаквано прескочи — „страхувам се от него“ — и после влезе в нормалния си ритъм, когато думите „Ти си влюбена в него“ се появиха на мястото на първата инстинктивна реакция.

„... влюбена в него, влюбена“: Думите звучаха като ехо в главата ѝ и биеха в тандем с пулса ѝ, измествайки всичко друго.

Тя се усмихна и стана, за да го посрещне.

— Недей да ми бягаш вече — тонът му беше категоричен, но когато тя послушно поклати глава — „не“ — част от агресията му се стопи. Той отиде при нея, прегърна я с големите си ръце и допря месестите си устни до нейните. Целуна я страстно, макар и не толкова умело, но тя отговори с подходящ ентузиазъм.

„Езикът му е дебел като салам. И има вкус на салам.“

Мисълта, заедно със съпровождащото желание за повръщане, беше набързо преглътната поради появата на други мисли: „Той е красив и секси; бил ти е приятел повече от година, ти го обичаш. Обичаш... обичаш.“

И когато той я пусна, тя изпита облекчение.

Отпусна се на стола, за да е в безопасност. Яркото зарево на късното следобедно слънце се отразяваше в тъмните прозорци на сградата отсреща, а светлината, изливаща се през прозореца до нея, беше много силна. Тя сигурно е притеснила Ед, защото той хвърли неспокоен поглед през прозореца, после отиде и спусна завесите с бързо дръпване на шнура.

Дори и след това Катрин имаше усещането — за какво? Уязвимост? Клаустрофобия? Изолация? Нещо неприятно и ограничаващо, сякаш внезапно беше откъсната от света.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Единственият източник на светлина сега беше синьото зарево на телевизора — Мишел обявяваше началото на „Пълна къща“, но Катрин вече не се интересуваше. В стаята внезапно стана студено. Тя се пресегна и включи лампата до стола ѝ. Стана много светло. После вдигна дистанционното и изключи телевизора.

— Е, къде по дяволите беше? — Ед стоеше прав и гледаше надолу към нея, отново сложил ръце на хълбоците си и свъсил вежди. Той се надвеси заплашително, съвсем умишлено, помисли си тя.

Стомахът ѝ се сви, пулсът ѝ се ускори. След като хората на шерифа си бяха тръгнали, тя и Дан решиха, че ще е най-добре той да стои настрана от днешните събития. Тя знаеше, че ако Ед научи за горещата целувка, която си размени с добронамерения съсед, независимо че съзнанието ѝ е било объркано по онова време, ще

експлодира от ревност. А като си представи Ед, обзет от ревност, потръпна от страх не само за себе си, но и за Дан. И така, заради двамата беше готова да лъже, разказвайки по-голямата част от одисеята на предишния ден. Все пак перспективата, че ще излъже Ед, я правеше нервна.

Ако той разбере, последствията ще са ужасни (*беше сигурна в това*). Спасението тогава беше да лъже много, много добре.

— Знаеш къде бях, на хотел — тонът ѝ беше спокоен и уверен. — Обадих ти се оттам.

Той не сваляше очи от нея.

— Как стигна дотам?

— Имаш предвид, след като едва оцелях след второто нападение в дома ми? — тя нарочно вмъкна това, надявайки се, че ще го отвлече за малко и разговорът ще потече в друга посока — там, където тя ще се чувства по-сигурна и няма да се налага да лъже. — Взех метрото.

— Толкова е просто, нали? — той поклати глава. — Не мога да повярвам, че Старки и Бенет са те изгубили. Сигурно вече не са толкова добри — изражението на лицето му омекна малко, когато погледът му се плъзна по нея. Погледна превързания ѝ нос, насиненото ѝ чело и установи, че наистина е била ранена. — Преживяла си нещо ужасно, нали? Съжалявам за приятелката ти. Но нашата първа задача сега е да намерим онези мъже.

Тя опита отново да го отклони:

— Имате ли някакви следи?

Видя как в следващия момент сякаш пред очите му се спусна завеса и те внезапно станаха безизразни.

— Няколко — каза той уклончиво. — Вярвай ми — ще открия тези хора. И тогава...

Катрин потръпна при мисълта за заплахата, която той не довърши. Ед имаше безжалостен, груб характер и тя лично не би искала да се сблъсква с него. С всички ресурси на Агенцията, които бяха на негово разположение, не се съмняваше, че той рано или късно ще закове виновниците. После те можеше и да не стигнат живи до правосъдните органи или до съдебната зала. Би се заклела, че вероятно няма да стигнат живи. В съдилищата цари хаос, те са обществени места, в които твърде много се залага на чувствата. Тя почти не се

съмняваше, че Ед счита случая за личен и със сигурност предпочита да направи така, че престъпниците просто да изчезнат. Бам-бам.

— Хайде, разкажи ми какво направи, след като напусна болницата — стъпка по стъпка. Направо вкъщи ли си отиде? — наблюдаваше я внимателно. Гъстите му черни вежди почти опираха в носа ѝ.

Катрин си помисли: „Той подозира нещо.“ Сърцето ѝ започна да бие малко по-силно.

— Да.

— С какво се прибра?

Тя се бореше с желанието да си поеме дълбоко въздух и да направи дишането си по-равномерно. Но той щеше да забележи. Катрин усещаше от начина, по който я гледаше. А дишането щеше да я издаде.

— С такси — това беше лъжа, която не биваше да изрича, защото лесно можеше да се провери. Но дори и Ед да си направеше труда, щеше да му отнеме известно време. Тя се надяваше, не, молеше се, да не го направи. Във всеки случай ще лети за Кливланд рано сутринта, а той няма да е проверил дотогава. После ще има два дена почивка, преди отново да се изправи пред него.

— И така, ти напусна болницата, взе такси до вкъщи и беше нападната там от непознат крадец, който търсеше нещо, а ти не знаеш какво? — той присви очи. Стисна челюсти. — И после ми се обади. Каза ми какво се е случило, но не ми каза къде си и затвори. Това не ми хареса, мила.

Както поемането на въздух, така и облизването на устните е много издайническо.

— Бях изплашена и разстроена. Не разсъждавах трезво. Обадих ти се от хотела, както ти обещах.

— Ти ме прати за зелен хайвер онази нощ.

— Съжалявам — каза тя отново.

Очите му пронизваха нейните. Устните му бяха здраво стиснати. Явно беше, че още ѝ е сърдит. Явно беше, че нейните прегрешения го тормозеха най-силно.

— Добре, да оставим това. Не знам по каква причина ти си избрала да се спасяваш сама, скочила си в метрото и си отишла в хотела, където те намериха Старки и Бенет. Така ли е?

Катрин го погледна право в очите.

— Е, повозих се малко в метрото, докато измисля какво точно да правя, но в общи линии, така беше, да. Помни, че бях стресирана.

— Впрочем, намерихме колата ти пред Бейю рум — нощен клуб на улица Кинг в Александрия. Добре е да го знаеш. Ще се радваш да научиш, че тя е отново в гаража ти. Предполагам, че ти и приятелката ти сте пийнали повечко и сте взели такси на връщане.

Катрин кимна, наистина не си спомняше такова нещо. Но помнеше, че с Лиза се бяха доста намокрили.

— Тогава, как стигна без кола от къщата си до станцията на метрото? — изстреля той въпроса си. — Да излезеш от къщи и веднага да хванеш такси в Стария град е толкова вероятно, колкото да намериш гърне с жълтици. С две думи, това не можеше да стане.

Но тя беше подготвена.

— Пеша.

Видя как той преценяваше на ум разстоянието между къщата и най-близката метростанция. Беше убедена, че разстоянието е доста голямо, но може да се измине пеша. Съдейки по изражението на лицето му и той беше дошъл до същото заключение.

С други думи, поне засега историята ѝ беше минала.

— Добре, ставай — тонът му беше грубичък.

Тя го погледна с изненада.

— Ставай! — нареди отново. Наведе се и като постави ръка под лакътя ѝ, я изправи на крака. — Връщаме се в къщата ти и ще ми покажеш всичко как точно се е случило. Искам най-малките подробности. Искам да знам всяка стъпка на онези задници. Искам да ми предадеш всяка тяхна дума. Всяка дума, чуваш ли ме?

Катрин замръзна пред тази перспектива. Тя инстинктивно се опитваше да освободи лакътя си от хватката му.

— О, моля те, не мога да отида там сега. Главата ме боли...

Тя го погледна, но лицето му беше строго.

— Вече ми загуби цял ден с тази твоя глупава замаяност. Имам намерение да намеря онези палячовци, и то скоро. Не мога да оставя следата да изистине.

„Съгласявай се с всичко, което предлага той.“

Не искаше да вижда онази къща отново. Но спря да опитва да се освободи. Вместо това нарочно отпусна ръката, която той държеше

много здраво сега, и кимна.

— Добре, Ед — каза тихо.

Следващите два часа бяха ужасни. Двамата тръгнаха за къщата ѝ, следвани от Старки и Бенет. Интериорът ѝ се струваше чужд, но поне беше го виждала вече. Това, което я подлуди, беше, че разпилените рози и счупената ваза ги нямаше, а входът беше отново безупречно чист. Катрин намери това за толкова изнервящо, че реши да попита.

Ед изсумтя:

— Извиках хора, за да изчистят. Мислиш ли, че ще оставя нещата на полицията, преди аз да разбера какво става? Достатъчно е, че нашите хора влязоха тук твърде късно първия път. Местните селяндури вече претърсиха цялата къща, преди нашите хора да дойдат и да подсигурят мястото. Тогава се оказа, че можем да направим само едно — да изчистим след тях — той хвърли тъмен поглед към Старки. — А това никак не ми хареса.

— Дойдохме тук веднага след като получихме сигнала — запротестира Старки.

Ед изсумтя.

Радостна, че има логическо обяснение за странната способност на къщата да изглежда винаги, сякаш нищо лошо не се е случвало в нея, Катрин поведе мъжете с нежелание към кухнята и пералното помещение. Няколко малки дупки от куршуми зееха в стените. Самите куршуми бяха извадени. Имаше одраскано, също от куршум, на единия ъгъл на сушилнята. Задната врата беше заменена с нова. Когато Ед предположи, че вторият натрапник е минал през предишната врата, която те бяха свалили от пантите и я преглеждаха прецизно в лабораторията, защото ключалката ѝ беше счупена, Катрин не го поправи, въпреки че тя знаеше по-добре. Надяваше се Дан да не е оставил отпечатьци по нея или поне да не могат да разберат на кого са. Да държи Дан настрана от случая, беше много по-важно за нея, отколкото да докладва точно. Катрин не искаше и да си помисли дори каква ще е реакцията на Ед, ако разбере за Дан. Тя изстина при тази мисъл.

Колкото пъти погледнеше надолу към пода, толкова пъти я пробуждаше болка в главата. Плочките наистина бяха шестинчови квадрати. Но докато разказваше на Ед за нападението, довело до смъртта на Лиза, тя все виждаше в съзнанието си дванадесетинчовите

теракотени квадрати от онази нощ. Въпросът, който не ѝ излизаше от ума, беше: „Как може да се подмени цял под?“

Това толкова я вълнуваше, че тя дори попита Ед спонтанно, дали не са подменили и плочките при съботното почистване. Той погледна Старки.

— Плочките не бяха счупени и нямаше много кръв по тях. Ние само ги почистихме — отговори Старки.

Добре, време беше да се разкрият картите. Проблемът беше, че почистването не би могло да промени дванайсетинчови плочки в шестинчови. Тя се опита да изхвърли несъответствието от съзнанието си. Въпреки големите ѝ усилия обаче, нещо я гризеше: видът на онези дванайсетинчови плочки не я напускаше. И това не беше единственото нещо. Въпреки дълбокото ѝ убеждение, че първите нападатели са търсели нещо друго, тя не го каза на глас. Всеки път, когато си припомняше какво бяха казали убийците на Лиза, какво бяха направили, тя стигаше до фикцията, че не вярваше да са търсили сейфа заради скъпите бижута от снимката в „Поуст“, които вероятно са били там. Защо? Инстинкт ли? Не можеше да определи със сигурност. Всичко, което знаеше, беше, че някакъв вътрешен сензор в мозъка ѝ я предпазваше от това да сподели истинското си мнение. Другият проблем беше, че Ед знаеше, че те не са търсили бижута. Виждаше го в очите му, усещаше го в гласа му. Но той се преструваше, че мотивът на нападателите са били бижутата.

Сякаш и двамата играеха странна игра. Но той не знаеше, че тя играе. А тя знаеше, че не бива да му се разкрива. Само мисълта, че може да бъде разкрита, я плашеше.

Що се отнася до второто нападение, той изглеждаше толкова озадачен, колкото и тя.

До десет часа бяха прекарали времето в къщата само с една малка почивка, за да поръчат китайска храна. Катрин беше изтощена, стомахът я болеше. Главата ѝ бучеше. Беше емоционално изстискана и безчувствена.

Искаше да се махне от тази къща и от Ед повече от всичко друго на света. Той беше неумолим, проверяваше всичко, което тя казваше, измъкваше всякакви подробности, после настояваше за още и още.

Накрая Ед приключи и ѝ позволи да се качи горе и да си вземе малко дрехи за Кливланд. Дори и гардеробът ѝ беше пренареден —

дрехите бяха окачени отново, но в различен ред — не ѝ отне много да си събере багажа. Трябваше да е в черно. Тя намери малка чанта, висяща в дъното на гардероба и я взе, за да си сложи нещата в нея. След това се стегна и отиде в спалнята за гости.

Леглото беше оправено, гардеробът, чекмеджетата и банята бяха изпразнени. Нищо не напомняше за Лиза.

Като стоеше там и оглеждаше стаята, където Лиза си беше легнала щастлива само преди две нощи, тя мислеше, че трябва да изпитва огромна мъка по убитата си приятелка, но не изпитваше. Не чувстваше нищо. Паметта ѝ се беше върнала, но не и емоциите.

Все пак смяташе да направи това, което една вярна приятелка трябва да направи — да се увери, че вещите ѝ ще пристигнат при близките ѝ непокътнати. Само че вещи нямаше.

— Какво стана с нещата на Лиза? — попита тя, когато слезе долу. Тримата мъже стояха в хола и се виждаше, че Ед нарежда нещо на другите двама. Ед млъкна и всички я погледнаха, докато слизаше по стъпалата с чантата на рамо.

Не трябваше да е гений, за да се сети, че не биха искали да ги чуе.

— Накарах да ги опаковат и изпратят на семейството ѝ.

Ед кимна към Старки, който пое чантата от ръцете ѝ.

Ед не се беше противопоставил, когато тя му каза, че възнамерява да отиде на погребението на Лиза, при положение че вземе Бенет със себе си, понеже Старки му беше необходим. Катрин не се възпротиви. Подозираше, че той иска тя да замине, за да не говори с полицията (*която разследваше смъртта на Лиза и влизанията с взлом*) по възможност още известно време. Може би докато полицаите не се откажат сами да я разпитват и да оставят престъпленията в девета глуха, което бързо се случваше в ДС, където имаше много голяма престъпност.

— Мислех, че така ще е по-добре за тебе. Готова ли си да тръгваме?

Катрин кимна и той пхна собственически ръка под голия ѝ лакът. Тя беше прекалено топла и потна, а когато той потърка галъвно копrienено меката вътрешна част на ръката ѝ с възглавничката на палеца си, тя потръпна. Не издърпа ръката си и той продължи да я подкрепя, докато излизаха през вратата и вървяха по сенчестата алея

до мерцедеса, паркиран до тротоара. Старки и Бенет ги следваха мълчаливо.

Беше красива, топла лятна нощ, небето беше обсипано със звезди, а извитата като нокът луна се отразяваше в черните води на Потомак. Старинната улична лампа на ъгъла излъчваше жълта светлина. Тихото шумолене на реката се нарушаваше от плисъка на малки вълни в речния бряг, предизвикани от осветена лодка ресторант, натоварена с туристи и плаваща нагоре срещу течението на реката.

От лодката се чуваше музика и глъчка. Близките заведения и магазини бяха затворени, което означаваше, че трафикът тук е много слаб. Само няколко пешеходци вървяха по тротоара, повечето — от другата страна на улицата, тъй като идваха от ресторантите около Уотърфронт парк. От него се носеше слаба бяла светлина, излъчвана предимно от лампичките на коледната елха на входа на парка.

Докато Старки ѝ отваряше задната врата на мерцедеса, тя си позволи да хвърли поглед към къщата на Дан: беше тъмна.

„Къде ли е?“ Въпросът изскочи в съзнанието ѝ неочаквано и веднага я заболя глава. Не можеше да мисли за Дан сега. Беше твърде опасно. Трябваше да се концентрира върху Ед в момента.

Катрин влезе отзад и се плъзна по гладката кожена седалка, а Ед седна до нея. В колата беше тъмно и засенчено. Долови лек тютюнев аромат, който не беше усещала преди и разбра, че обонянието ѝ се връща постепенно. Ед ненавиждаше цигарите и ако миризмата беше по-силна, щеше да откаже да се вози в колата.

Когато Старки — той шофираше — и Бенет влязоха отпред, Ед сложи ръка на коляното ѝ. Като гледаше пълната му ръка с бледи, заоблени пръсти, на Катрин ѝ се прииска да я отблъсне. Но не го направи. Ръката продължаваше да лежи на коляното ѝ и леко, почти разсеяно, да го гали, а тя стискаше здраво зъби. Слава богу, носеше дълга пола.

Беше сигурна, че отиват в апартамента, за който Ед ѝ беше казал, че Агенцията понякога използва за гости. Не беше ѝ предложил да я отведе в неговата къща Ембаси Роу вероятно защото не искаше да дава на Шарън козове за и така вече утежнените преговори по развода и тя му беше благодарна за това. Но когато влязоха в подземния гараж отново, вместо да влязат в колата му, те се качиха на асансьора. Катрин имаше лоши предчувствия за планове на Ед за вечерта.

Тя му беше приятелка. Вероятно той имаше намерение да спи с нея. Когато това ѝ дойде на ум, тя се стегна.

ГЛАВА 18

Катрин отчаяно се опитваше да си спомни какво означаваше да спи с Ед. Но не можа. Не можа да извика никакви спомени.

Вероятно така е по-добре.

Тя помнеше, че спят от тринайсет месеца. Повече от година. Явно на нея ѝ харесваше сексът с него, а може би не биваше да го прави. Както и да е, тя е голямо момиче, нали така? Колко лошо може да бъде? „Ти имаш кола маска на интимните места. Сексуалният ти живот трябва да е страхотен.“

Стомахът ѝ се сви на топка. Тръпки на отвращение пробягваха по гърба ѝ. Без значение колко позитивни мисли се въртяха в главата ѝ — „Ти си влюбена в него; той е секси; твоята задача е да го правиш щастлив“ — тя още си спомняше оня вкус на салам.

И тези пухкави пръсти.

„Не мога да го направя“, помисли си и истински се паникьоса, когато Старки и Бенет останаха в коридора, вместо да влязат с тях в апартамента. Единствен Ед я последва вътре.

— Направи ми питие, моля те! — каза той, разхлабвайки вратовръзката си, докато се приближаваше към канапето. — Всичко, което ти трябва, е в кухнята.

Катрин погледна отчаяно широкия му гръб. Любимата му напитка беше martini. Тя знаеше как го харесваше той и трябваше да се насили да му се подчини. Като влезе в малката кухня, тя установи, че ръцете ѝ още треперят. Шкафовете бяха добре заредени. Когато намери каквото търсеше, погледна с ъгълчето на окото си как Ед си свали вратовръзката и сакото. Очевидно се настаняваше удобно за дълго време.

Катрин правеше напитката колкото може по-дълго и мислеше трескаво. Би ли могла да използва старото женско извинение с главоболие, което в нейния случай имаше предимството да е абсолютна истина? Ами ако каже, че е изтощена? Има бубонна чума или друго?

— Какво става с моето питие? — извика Ед нетърпеливо. Той беше включил телевизора и сменяше канал след канал.

Сърцето ѝ подскочи, стомахът ѝ се сви. „Времето ми изтече.“

— Идва — отговори с престорена веселост.

„Не мога да го направя“, помисли отново, докато вдигаше мартинито. Ръката ѝ трепереше толкова много, че течността се разплиска в чашата. Мисълта за това, какво ще се случи, когато мартинито бъде изпито, я накара да пожелае да избяга с писък.

„Мисли, мисли, мисли!“

Но освен да излезе и да каже „Не и в този живот“, тя не можа да измисли нищо друго, което да свърши работа. А като се вземе предвид характерът на Ед, дори и такъв твърд отказ можеше да не е достатъчен. Тя подозираше, че той ще го приеме много, много зле.

Излезе от кухнята. Краката ѝ бяха омекнали. Приблужи се бавно до канапето, като хвърляше погледи към вратата на коридора. Старки и Бенет сигурно бяха отвън. Ако тръгне да се измъква, те ще я хванат, а Ед ще побеснее и положението ѝ ще се влоши още повече. Както и да е, не би могла да избяга. Не би трябвало и да опитва. Този мъж ѝ беше приятел. „Ще направя всичко, за да му угодя. Но не и това, не и това.“

Той не гледаше към нея. Цялото му внимание беше насочено към телевизора.

— Ето, заповядай — тонът ѝ беше бодър. На устните ѝ беше залепена усмивка. Сърцето ѝ биеше като на уловена птичка.

— Благодаря — взе чашата от ръката ѝ, плесна я по задника в знак на благодарност, после я погледна. — Ти не искаш ли?

— Оставих моето питие в кухнята — излъга тя, обърна се и хукна към кухнята за още няколко минути почивка. Като се държеше с две ръце за плота и гледаше Ед през широкия правоъгълен отвор между кухнята, хола и трапезарията — „Малко е сухичко, мило“ — тя изпита желание да повърне. Толкова ѝ прилоша, че чак се уплаши.

И тогава я осени страхотна мисъл: да наводни банята. Онази до спалнята. Да затвори здраво тоалетната и да пълни с вода, да пълни — докато прелее от тоалетната чиния. Много, много вода. Цяла река, стига да можеше както при Ной и неговия ковчег да се чувстват като у дома си. „Да“.

Ед поне ще трябва да извика Старки и Бенет. А ако се справи добре, може да се наложи да дойде и водопроводчик. А тя смяташе да

се справи.

Бог ѝ е свидетел, че никой няма да празнува в спалнята тази нощ.

Набрала смелост и с няколко сухи гъби, които беше мярнала под мивката, пъхнати под колана на полата ѝ, тя се отправи към банята.

Ед се огледа за нея. Вече беше пресушил три четвърти от питието си.

— Ела тук, мило — каза той и потупа канапето до себе си подканващо.

Тя се усмихна. Това беше едно от най-трудните неща, които някога е правила, но се подчини.

— Ей сега идвам, само ми дай минутка да се освежа.

Той май прие това, защото измърмори нещо и насочи вниманието си към телевизора. Тя бързаше през спалнята, когато мобилният му телефон звънна. Мелодията беше от увертюрата на „Вилхелм Тел“. Тя и това не помнеше.

— Барнс на телефона — каза той и тя не чу нищо повече, защото вече беше стигнала до банята и пулсът ѝ биеше оглушително.

Като затвори и заключи вратата зад себе си, потърси напразно стол, който да постави под бравата. Огледа се преценяващо наоколо, но не видя нищо подходящо. Извади гъбите изпод полата си и се приближи към тоалетната.

Но удари с юмрук по вратата я накараха да спре. Тя се обърна с гъба в ръка, а сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Мила!

С широко отворени очи и забързан пулс гледаше вратата пред себе си.

— Дааа?

— Трябва да изляза. Появи се нещо неочаквано. Вероятно няма да успее да се върне тази вечер.

От нея се откъсна едно тихо: „ууф“

— Добре — каза тя.

— Обичам те, миличко.

— Аз... също... теб.

Напрежението напусна тялото ѝ както въздух — балон. Чак коленете ѝ омекнаха от облекчение. Тя клекна до ръба на ваната, ръката ѝ още стискаше гъбата, и се заслуша как стъпките му се отдалечаваха, докато накрая съвсем утихнаха. После тя отпусна глава

на коленете си. Телефонният звън я беше спасил. „Тъкмо говорехме за спасителния гонг...“

Тя плачеше на погребението на Лиза. Обвитият в лилаво ковчег, мъката, изписана по лицата на родителите на Лиза и на двете ѝ сестри, хълцането на стотиците опечалени в църквата разбиха сърцето ѝ. Тя плачеше и мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне, а Бенет — представен като приятел от службата — седеше до нея на пейката с каменно лице. Както каза свещеникът, беше толкова тъжно един млад, обещаващ живот да бъде прекъснат така брутално. А мисълта, че това се случи заради нея, направо я убиваше.

По-късно, когато се смеси със семейството и приятелите на Лиза, някои от които и нейни приятели от колежа, тя още беше покрусена от мъка и едва говореше. Това си имаше и добри страни, защото тя не помнеше никого. Чувстваше се, сякаш са я изстреляли на друга планета. Някои лица — няколко от Капа Делта — бегло си спомняше. Всички останали, дори жени на нейната възраст, които дойдоха и я прегърнаха, потупаха я по рамото, ѝ бяха непознати. Не можеше да си спомни нищо за тях.

Не че някой разбра. Тя ги прегръщаше и плачеше, разговаряше и се държеше така, както би се държала, ако беше една от тях. Но тя не беше. Не беше!

Ужасно нереално усещане. Проблемът с главата ѝ се беше появил отново.

Докато се качат на самолета с Бенет — нейната мълчалива, неуморима сянка — за да се върнат обратно в ДС, тя беше останала без сили. Каквото и да се случваше, то беше свързано с нея и работата ѝ с Ед, а тя не се нуждаеше чак толкова от тази работа.

Време е да смени работата и гаджето си. И да отиде на лекар. Психиатър, който да разбере какво става с главата ѝ. Защото, наистина имаше проблем.

Когато самолетът докосна пистата на Националното летище, видяха Старки там да ги чака. Катрин го погледна и усети, че се задушава. Гръдният ѝ кош се сви и тя трябваше да положи усилия, за да уравни дишането си. Заби нокти в дланите си. Мозъкът ѝ работеше трескаво. Тя се стремеше изражението ѝ да остане спокойно.

Когато влезе в мерцедеса, който Старки беше докарал, за да ги вземе и Бенет затвори вратата след нея, тя се почувства като животно в капан. Ако не видеше никого от тях — или Ед — щеше да е най-добре. Проблемът беше, че тя знаеше със сигурност, че няма да ѝ позволят да им каже просто „Чао“ и да си тръгне.

Каквото и да ставаше тук, беше забъркана в него.

— Искам да отида до къщата си — каза тя ясно от задната седалка, когато тръгнаха по пътя от летището и разбра, че отиват пак в апартамента. — Трябва да си взема чисти дрехи.

Старки и Бенет (*той беше на седалката до шофьора*) си размениха погледи. Бенет повдигна рамене. Старки я погледна в огледалото за задно виждане.

— Добре — каза той и отново смени лентата. След минути пътуваха към Стария град.

Според часовника на таблото беше осем и двайсет и една минути вечерта, когато мерцедесът се насочи към един от паркингите до гаражите, определени за гости. Във вторник, през август, това означаваше, че Старият град беше задръстен от туристи. До десет вечерта не ставаше напълно тъмно, а дългите златни вечерни часове бяха най-хубавото време на денонощието. Температурите, както винаги когато приближаваше нощта, спадаха от невероятна жегата до приятна хладина. Когато главните улици бяха пълни с туристи, алеите и задните дворове около гаражите бяха пълни със съседите, насядали около барбекю или играещи с децата си, разхождащи кучета или изхвърлящи боклука. Веселите гласове на щастливи хора я накараха да осъзнае колко нещастна и на ръба на отчаянието е тя. Мирис на печено месо — обонянието ѝ определено се беше върнало — се носеше във въздуха. Катрин осъзна, че е гладна. Последното си ядене (*храната в самолета*) беше оставила почти недокоснато.

Обаче храната не беше на дневен ред в момента. Тя бръкна в чантичката си за дистанционното за гаража, отвори вратата, мина през гаража покрай колата си и тръгна към задния вход на къщата. Най-близките дворове бяха празни. Една катеричка на клена църкаше, по всяка вероятност към един лаещ златен ретрийвър надолу по улицата. Старки и Бенет образуваха солидна стена от мълчаливи костюми зад гърба ѝ. Безпомощна да си помогне сама, тя хвърли поглед към къщата на Дан. Завесите бяха спуснати. Той не си беше вкъщи.

Главата ѝ забуча отново. Не трябва да мисли за Дан.

Отключи новата задна врата и се мъчеше да не мисли за убийството на Лиза, а само за настоящето. Тръгна по онези прокълнати плочки и се отправи към стъпалата.

— Смятам да си взема един душ — каза тя, като се спря на първото стъпало да погледне безизразните лица на своите две сенки, намиращи се точно зад нея. Досега ги беше считала за тъмничари, а не за бодигардове. — Защо не седнете в хола и не се настаните удобно? Когато се преоблека, ще сляза долу.

Мъжете си размениха погледи. Старки повдигна рамене и двамата се отправиха към хола. Катрин тръгна нагоре по стъпалата, едва сдържайки въздишка на облекчение. „Забрави душа.“ Вече беше се къпала сутринта. „Забрави и за преобличането.“ Нямаше време и за това. Впрочем, черните панталони на Армани, които носеше с бяла тениска и обувки с деколте, си бяха много добре. Свали сакото си и изглеждаше ежедневно облечена. Ако го облече отново, ще може да отиде, където си поиска. Това беше хубаво, универсално облекло, в което би могла да прекара цял живот.

А тя смяташе да направи точно това. Ако остане тук, ще трябва да си има вземане-даване с Ед. Той нямаше да е щастлив, когато тя го зареже, но това не бе най-лошото. Беше сигурна, че нещо се е променило в нея, съзнанието ѝ не е същото както преди седмица. Тя предположи, че сблъсъкът със смъртта предизвиква такива промени. Както и да е, нейната връзка с Ед вече приключи.

Нямаше начин, независимо от обстоятелствата, да спи отново с него.

Само при мисълта за това ѝ се доповръща.

След като изрита Ед, работата ѝ ще се превърне също в история. Със сигурност той няма да я иска вече за свой личен асистент. Но пък и идеята да прекара дори само още един ден като сътрудник на властен мъж — на който и да е властен мъж — беше повече от ужасна. Тя искаше повече от живота.

Освен това около нея витаеше призракът на „Някой се опита да ме убие“.

Без Старки и Бенет — които ще си отидат с Ед — беше уязвима. Не си правеше илюзии за това. Бяха я последвали два пъти. Какво казваше пословицата за един път стомна за вода, два пъти стомна...

Най-простото и очевидно решение на въпроса беше да направи това, което си беше намислила още в първия момент, когато дойде в съзнание в болницата: да се качи на колата и да кара далеч, далеч от тук.

Тя грабна чисто бельо и чиста светлосиня тениска от спалнята си, напъха ги заедно с обувките си — да се клатушкаш на токчета, не е за предпочитане, щом мислиш да бягаш — в чантичката си и тръгна обратно по стъпалата надолу.

Телевизорът беше включен, тя го чуваше. Дори виждаше отражението му в стъклото на картината със залеза в коридора. Отражението не беше достатъчно ясно, за да види дали Старки и Бенет наистина са се изтегнали на дивана пред телевизора, но предположи, че са там. Задържайки дъха си, с пърхащо сърце и стомах, стягащ се на всяка стъпка, тя вървеше бавно към коридора и се промъкна покрай колоната на стълбището, като непрекъснато държеше под око вратата на хола. Телевизорът гърмеше — те гледаха бейзболен мач. Това беше добре. Катрин беше нащрек, изострила всичките си сетива, а звуците от тълпите на телевизора, приветстващи кой знае какво, изпълваха ушите ѝ. Босите ѝ крака не вдигаха шум по твърдия под. В кухнята нямаше никой и тя я прекоси бързо като рак — горещ пясък. Плъзна се към пералното помещение, сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Позволи си бърз поглед през рамо — нищо — и отвори задната врата. Всяко щракване и скръцване беше страшно като вик.

Нищо не стана. Никой не дойде. Като я затвори зад гърба си — внимателно, внимателно — излетя надолу по стъпалата и тръгна по пътеката към гаража с ключовете в ръка. През цялото време се оглеждаше страхливо. Тихата златиста вечер, веселите звуци и приятните миризми бяха изчезнали. Всяка частичка от съзнанието ѝ беше фокусирана върху бягството. Почти всяка.

С разтуптяно сърце, дишайки прекалено бързо, отвори вратата на гаража, затвори я зад себе си, втурна се към колата си и влезе вътре, като заключи вратите. Поради разсеяност, беше оставила люка над главата си отворен. С треперещи ръце пъкна ключа в гнездото и запали двигателя. И потегли.

„О, господи, успех, успех.“

Имаше твърде много хора навън и тя не можеше да бърза, както ѝ се искаше. Алеята беше твърде тясна, настилната — твърде неравна.

Трябваше да внимава за хлапето, удрящо топка за тенис по стената на гаража надолу по улицата и за дребната стара дама, която теглеше количка, натоварена с плодове и зеленчуци към двора на съседа си. Катрин се потеше въпреки включения климатик, стискаше кормилото толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха, но все пак не натискаше много газта. Поне не, докато излезе от проклетата алея.

Когато накрая стигна до „Уилкс“, трябваше да изчака цяла вечност да се включи в движението. След това с препускащ пулс и хапеща езика си, опитвайки да запази спокойствие, се вмъкна в трафика и зави наляво към магистралата. Направи това на половин квартал разстояние, преди да попадне в задръстване.

Тясната каменна улица беше пълна с коли. Катрин видя, че яркочервен местен автобус се движеше бавно по улицата и спираше пред различни магазини, за да слязат едни пътници и други да се качат. Колоната коли след него, сред които беше и тя, се движеха като охлюви. Нямахме как да го заобиколи; и другата лента беше заета. А по тротоара вървяха тълпи от пазаруващи, други седяха около малки кръгли маси и ядяха пица пред любимия им „Йе Олде Пицери“, някои просто се разхождаха. Тя се сети какво представлява групата от около трийсет души, защото дегизираният гид носеше табела.

Ако трафикът не се размърда скоро, тя ще получи инфаркт и ще стане част от атракциите на призрачната обиколка.

Пулсът ѝ се ускори. Стомахът ѝ се сви на топка, толкова се сви, че чак я заболя. Но нищо не можеше да направи. Единственото нещо, което можеше да прави, беше да седи там, да пълзи, доколкото позволяват обстоятелствата. Дори не натисна клаксона.

Цялата колона от коли спря, този път за добро, тъй като автобусът направи широк завой и бавно, спокойно, зави надясно на кръстовището на върха на хълма.

Някой рязко почука по стъклото до нея.

Тя завъртя глава и за свой ужас се оказа очи в очи с Бенет.

ГЛАВА 19

Катрин едва не припадна там на място.

„Хванаха ме. О, господи. Мисли бързо. Какво да кажа?“

В този миг, докато все още гледаше Бенет с отворена уста, а сърцето ѝ изпълняваше сложни еквилибристики, пулсът ѝ заплашваше да я изстреля в стратосферата, мозъкът ѝ работеше на пълни обороти. Тя можеше да откаже да смъкне стъклото и веднага след като проклетият автобус се махне от пътя, да натисне педала на газта до ламарината и да изчезне.

Но със Старки и Бенет, а и другите от Агенцията под командването на Ед по следите ѝ, шансовете да се измъкне, без да я проследят, бяха нулеви.

Би могла да скочи от колата и да се опита да се слее с тълпата, като помоли продавачите, туристите, някого, когото и да е, да я спасят от големите лоши мъже, които я преследват.

Които обаче случайно работят за ЦРУ. Които биха размахали значки и биха измънкали нещо за задържането ѝ с цел нейната собствена безопасност.

Всеки би я предал веднага сякаш е заразноболна.

Същото би се получило и ако се обади в полицията. Те са на пониско стъпало в йерархията от Агенцията. Дори и да ги убеди да я вземат под закрилата си за известно време — като предложи да разговаря с детективите за убийството на Лиза — Ед ще я изведе оттам много скоро след това. Би било глупаво да храни някакви илюзии за това.

Остана само Дан. Нейният добър съсед, който ѝ беше помогнал вече веднъж. Но... той беше лекар и не можеше да мери сили с ЦРУ. Само при мисълта да отиде при него главата я заболя отново.

Както и да е, вече беше решила да го държи настрана. Ако Ед научеше за съществуването му, Дан щеше да е в опасност.

Катрин трябваше да приеме горчивата истина: тя беше сама. Сякаш се намираше в свой личен епизод на „Сървайвър“. Трябваше да

надхитри, изиграе, надживее останалите.

Бенет отново почука на прозореца, този път по-силно. Лицето му беше сгърчено в злобна гримаса.

„Играта започва.“

Тя смъкна стъклото и без много да му мисли, му отвърна със същата злобна физиономия:

— Какво искаш? — попита рязко.

Той отвори широко очи. Беше доволна, че тонът ѝ го бе изненадал.

Отне му няколко секунди, преди да отговори:

— Пак ли се опитваш да ни изиграеш?

— Дяволски си прав, че се опитвам да ви изиграя. Омръзна ми единият или двамата от вас да е все до мен. Знаеш ли, имам нужда от малко лично пространство.

Най-после автобусът се махна от пътя. Колите — слава тебе, Господи — бяха започнали да се движат. Тя понечи отново да вдигне прозореца.

— Махай се!

— Чакай!

Бенет сложи ръката си върху стъклото и не ѝ позволи да го вдигне догоре. Тя си помисли, че ще го вбеси, ако смачка пръстите му, но би било глупаво. Подкара бавно, защото колите се редяха вече на стопа, а Бенет вървеше успоредно с нейната, с ръка, сгъната над прозореца.

Тя го погледна намръщено:

— Казах ти да се махаш.

— Но... — злобната физиономия беше заменена с объркана. — Къде отиваш?

— Ако искаш да знаеш, да си прибера котката. Виж, ще се видим у нас след около половин час, чу ли? Имам нужда да съм сама за малко, да си проветря мозъка — тя му хвърли ядосан поглед. — И впрочем, ще вдигна прозореца.

— Но...

Този път настъпи газта и натисна бутона за вдигане на стъклото. Бенет си отдръпна ръката и застана по средата на улицата, гледайки накриво след нея.

Докато тя най-накрая спря на стопа. Черният мерцедес беше само на шест коли зад нея. Не го беше видяла, че я следи.

Пое дълбоко въздух и се опита да овладее лудешкото биене на сърцето си. Премина през кръстовището и погледна в огледалото за обратно виждане: Бенет се обърна и профуча между колите, докато стигна до мерцедеса. Той удари по предния капак, вероятно за да предупреди Старки какво възнамерява да прави, пребяга пред колата, отвори вратата и се вмъкна вътре.

В този момент Катрин премина възвишението и вече беше извън полезрението им. Разклонът за Белтуей наближаваше. Дискретна табела със стрелка сочеше пътя.

Тя тъжно си мислеше да забрави мерцедеса, който беше по петите ѝ, да отбие към магистралата и да отпраши на запад, към Сейнт Луис може би или дори към Калифорния. Да забрави кошмара и да започне нов живот.

Но знаеше, че Ед няма да я пусне. Не и по този начин. Ако си тръгне, ще трябва да има време да отиде далеч и да се скрие. Сега може само да опита да го надхитри. Ще се муси и ще се оплаква от липса на лично пространство — не че ще ѝ коства кой знае какви усилия — междувременно ще отиде да вземе Мъфи и да види дали Синди не иска да ѝ остане на гости за малко. За няколко часа. Да си поръчат пица и да гледат филм или каквото и да е друго. Утре беше сряда. Работен ден. Поради стеклите се обстоятелства си беше взела почивен ден, но Ед беше на работа, а когато работеше, си стоеше в офиса всеки ден до седем вечерта. Може би нямаше да иска да стои буден до късно, щом тя беше планирала да не се прибира.

Само ако можеше да избегне конфронтацията тази вечер, утрешният ден можеше да ѝ донесе нова възможност за бягство. Само трябва да запази хладнокръвие и да не покаже, че в действителност се опитва да избяга.

Трафикът не беше по-добър от другата страна на кръстовището, установи тя за свой ужас и след минута разбра причината: ПОТУС — президентът на САЩ минаваше. Полицейски коли, мигащи „буркани“ блокираха улицата, докато президентската автоколона минаваше с развети знаменца по Саут Айфред стрийт.

Още един вторник вечер в столицата.

Погледна в огледалото и видя мерцедеса на възвишението. „Добре, забрави за изплъзване от тия хора.“ Тя наистина смяташе да си вземе котката. Проблемът беше, че не си спомняше къде точно живее приятелката ѝ Синди.

Започна да ѝ омръзва това увреждане на мозъка, но не можеше да направи нищо. За щастие, веднага намери решение: телефонът на Синди беше записан в нейния мобилен телефон. Ако вкара номера в GPS-системата на „Лексуса“, той ще излезе заедно с адреса и ще я насочи.

„Мъфи, идвам!“, мислеше си тя и се пресегна за телефона. След няколко минути механичният глас на GPS-а я насочваше къде да кара: тя напусна Стария град и се отправи към по-съвременната част. Оказа се, че Синди живее във Франкония — квартал, запазил духа на петдесетте години. Къщите представляваха здрави тухлени или каменни здания, тревните площи бяха малки и изпъстрени с детски съоръжения — надземни басейни, пластмасови къщички за игра и люлки. Беше пълно с деца наоколо.

Въпреки че имаше някаква бегла идея как изглежда Синди, това беше всичко. Знаеше, че са добри приятелки, но не можеше да си спомни нищо конкретно. Нито какво работи, нито от колко време се познават, нито дали Синди е омъжена или не.

Откритието накара стомаха ѝ да се свие.

Къщата на Синди беше третата отляво по Уудленд стрийт: скромно тухлено ранчо с панорамен прозорец, с малка веранда отпред и гараж отстрани. Когато Катрин отби по алеята, която стигаше до затворената врата на гаража, погледна назад към пътя, по който беше дошла. Разбира се, мерцедесът завиваше към улицата.

Катрин осъзна, че дланите ѝ са потни. Сърцето ѝ биеше бързо. Тя знаеше, че Старки и Бенет я следват по нареждане на Ед и това я изваждаше от равновесие. Изключи двигателя, свали си самото и си обу обувките, после по тениска и панталони се отправи към входната врата. По пътя се беше опитала да се обади на Синди и да ѝ съобщи, че идва, но се включи телефонният секретар. Видя през дръпнатите завеси, че телевизорът работи — някакво анимационно филмче даваха — и беше сигурна, че вътре има някой.

— Здравей! — каза тя на мъжа, който отвори вратата след нейното почукване. Той изглеждаше около трийсетгодишен, среден на

ръст, набит, с къса, тютюнево — кафеникава коса и кръгло, добродушно на пръв поглед лице. Носеше камуфлажни панталонки, синя тениска на „Ориолес“ и джапанки. Дете с големи очи, руса коса, с памперс и розова тениска надзърташе отзад и я гледаше.

— Синди вкъщи ли е?

— Тя е в болницата — каза мъжът. — Линдзи най-после роди.

От начина, по който той просто отвори вратата, за да влезе тя, Катрин заключи, че се познават много добре. Досецаше се, че това е семейството на Синди, съпругът и дъщеричката. Освен това тя явно знаеше всичко за Линдзи, която и да беше тя, и нейното бебе, но истината беше, че си нямаше и идея.

— Най-после — повтори думите му тя и допусна, че не се е разкрила. Холът беше боядисан в кремавожълто, тапицерията беше от сатинирана басма. На дивана имаше розово детско одеялце и възглавничка. Наполовина празна бебешка бутилка стоеше на дъбовата масичка за кафе.

— О, чакай, чух какво се е случило с тебе. Господи, много съжалявам. Точно затова се преместихме в предградията.

— Благодаря. Да, беше страшно.

Когато той затваряше вратата зад гърба ѝ, Катрин погледна към мерцедеса, който тъкмо спираше отсреща. Тя усети напрежение. Тъй като Синди беше в болницата за неопределено време, перспективата да остане в дома ѝ няколко часа и така да избегне срещата с Ед не беше никак добра. Трябваше да премине към план Б.

— Тук си заради котката? — той плъзна очи покрай нея. — О, чакай, ето я. Искях да ти кажа, че Синди се привърза много към нея.

Катрин погледна към вратата, която водеше към коридора и оттам към спалните. Там стоеше Мъфи, голяма почти колкото бийгъл, пухкава с рошава бяла козина, която опираше в пода. Ушите, лапите, опашката, краката и плоската муцунка бяха сиви. И в средата на всичко това сиво две сини очи я гледаха втренчено.

— Здравсти, Мъфи! — поздрави тя. Най-силната емоция, която изпита при вида на котката си, беше изненада, че е толкова голяма. Но, естествено, тя знаеше това. Само беше забравила. Също както беше забравила толкова други неща.

Нещо заседна на гърлото ѝ при тази мисъл. Цели периоди от живота ѝ се губеха и това започваше да ѝ се отразява.

— Кошницата ѝ, храната и всичко останало е в кухнята — продължи мъжът жизнерадостно. Той седна на дивана, а малкото момиченце се качи в скута му. След миг, детето се настани удобно в извивката на ръката му с бутилка в уста, а баща му го зави с одеялцето и двамата се загледаха в телевизора, като че ли забравили за гостенката.

Катрин разбра, че трябва сама да се справи с котката. „Добре, тогава.“

Тя тръгна към котката, която я изчака да се приближи и се обърна с високомерно вирната опашка. Отиде в кухнята — малка, отрупана с мебели. Близко до задната врата беше пластмасовата кошница за домашни животни: очевидно кошницата за транспортиране на Мъфи. В керамични чинийки имаше суха котешка храна и вода.

Върху кошницата имаше жълта кесия от „Мяу микс“. Горният ѝ край беше навит и се виждаше, че е една четвърт пълна.

Катрин изчисти чинийките и ги постави я кошницата, после вдигна храната и кошницата и ги сложи на плота. Когато свърши всичко, тя реши да не изнася Мъфи навън на ръце или да ѝ... му позволява...

Опули очи при мисълта, че дори не знае дали Мъфи е женска или мъжка котка. Исусе, как може да се забрави нещо такова? Тя отново задиша тежко, защото откри още една необяснима празнота в паметта си. „Толкова е лошо.“ Добре, имаше си котка с неопределен пол. Това не беше най-важното. Важното беше, че не искаше да позволи на Мъфи да се вози свободно в колата. Беше твърде възможно да причини неприятности. Тя се огледа. Котката клечеше под овалната маса от кленово дърво и я гледаше.

— Ела, Мъфи, пис-пис.

С това си спечели заплашително настръхване на опашката.

— Хайде, Мъфи — опита тя отново, като застана на четири крака и крадешком — поне тя си мислеше, че е крадешком, въпреки че под зоркия поглед на котката това едва ли беше възможно — избута стола, под който стоеше Мъфи.

— Хайде, писе!

Когато Катрин се пресегна към нея, котката подскочи, навиря опашка и се стрелна към спалните, като в бързината дращеше с нокти по дървения под.

— По дяволите! — Катрин гледаше след котката. Явно Мъфи не се беше стопила от мъка, очаквайки стопанката си да се върне.

— Сигурно е под леглото ни — провикна се съпругът на Синди от хола, когато Катрин се изправи на крака. — Там се крие, когато Сами Лу я подгони.

Катрин пое въздух и се поуспокои.

— Благодаря — отговори тя.

Дотук бе научила две неща (*помисли си Катрин, след като намери спалнята на домакините и надзърна под голямото легло, под което Мъфи вероятно се беше скрила*): името или прякорът на дъщерята на Синди е Сами Лу и котката беше женска.

Полезна информация.

Спалнята беше в кремаво, с дъбови мебели, покривка на розови и кремави райета бе метната върху огромното легло с ефирни драперии, които стигаха чак до дървения под. Катрин се замисли за миг и после затвори вратата зад себе си. Отправи се към леглото, застана на колене и вдигна семплата бяла драперия. Мъфи беше там отдолу, приклепнала точно по средата. Сините ѝ очи гледаха право към Катрин и проблясваха злобно в тъмнината под леглото. Полагайки усилие да разбере езика на котешкото тяло, тя разбра погледа на Мъфи като „не съм особено доволна да те видя.“

Добре, познай тогава. Чувството май е взаимно. Ако Старки и Бенет не бяха отвън да я чакат да се появи с котката си, тя щеше да я остави при Синди и семейството ѝ за дълго време.

Но Старки и Бенет бяха отвън, което означава, че тя се нуждае от котката.

— Ела тук, писе — опита Катрин отново, като придаде на гласа си всичкия ентусиазъм, на който беше способна. — Ела тук, Мъфи.

Мъфи изви опашка — единствената част от тялото ѝ, която помръдна. Катрин протегна ръка към нея, разбра, че това няма да ѝ помогне, изруга тихо и легна по корем. След това, благодарение на твърдия и гладък под (*той улесняваше задачата ѝ*), тя се плъзна под леглото.

За първи път беше доволна, че е толкова слаба. Иначе не би се събрала. Леглото беше не повече от един фут над пода. Котката наблюдаваше придвижването на Катрин към нея с блестящи по-ярко и от пръстена на Катрин очи и когато тя беше само на няколко инча от

нея, достатъчни за да се пресегне и да я сграбчи, Мъфи скочи и отиде до по-далечния край на леглото.

— Не — извика Катрин и се спусна след нея като крокодил след патица. Тя я стигна, зарови пръсти в гъстата и пухкава козина и закачи каишка, която не се виждаше от толкова много косми.

„Не трябваше ли да знам за тази каишка?“

Мъфи бързо се обърна и изсъска към нея злобно като кобра. И на Катрин отново ѝ се завъртя в главата: „Аз полудявам“, когато застана очи в очи с побеснялата котка.

— Всичко е наред, Мъфи. Добро момиче.

Мъфи нямаше да се измъкне. За щастие, котката не демонстрира желание да атакува. Когато Катрин я хвана с другата си ръка и я придърпа към себе си, имаше чувството, че държи парцал за прах с нокти, който се влачи по корем и не иска да изостави територията си. Като стискаше с една ръка каишката, за всеки случай, Катрин се измъкна инч по инч изпод леглото. Влачеше и Мъфи, а тя от своя страна дращеше. Най-сетне и двете бяха навън. Катрин вдигна котката. Мъфи отново изсъска.

От каишката висеше разпознавателна табела, дълъг сив правоъгълник, почти скрит в козината. Катрин беше нетърпелива да я прочете и да види дали нейното име е написано и дали тя е истинската собственичка на котката. Защото Мъфи явно я помнеше толкова добре, колкото и тя нея.

Но Катрин не го направи, тъй като знаеше какво пише на табелката: Мъфи е нейна собственост.

Очевидно те си имаха особени взаимоотношения котка — господарка.

Катрин въздъхна и колебливо погали котката, която изсъска, занесе я в кухнята и я напъха — това беше точната дума, защото Мъфи храбро се съпротивляваше — в кошницата ѝ. После вдигна тежката кошница с Мъфи, която се взираше ядосано през металната решетка, взе торбичката с котешка храна и се отправи към входната врата.

— Всичко ли взе? — попита съпругът на Синди, когато тя влезе пак в хола. Той шепнеше, защото Сами Лу беше заспала в ръцете му.

— Да, благодаря. И благодари на Синди от мое име — каза Катрин.

Той кимна и тя тихо излезе.

Навън се беше смрачило съвсем — лек, сивкав здрач, какъвто има само през лятото. Светлината идваше само от къщите. Във въздуха се носеше аромат на прясно окосена трева. Нагоре-надолу проблясваха светулки като мънички коледни свещички. Пееха жътвари. Деца играеха на криеница през няколко двора, а една жена стоеше на верандата на къща в края на квартала и викаше някого на име Ерик. Сигурно майка викаше сина си да се прибере.

Мерцедесът беше паркиран пред къщата от другата страна на улицата.

Добре тогава, време е за план Б. Лошото беше, че не можеше да измисли нищо свястно в момента.

Тя погледна черния силует на чакащата си кола и усети, че Старки и Бенет я наблюдават, въпреки че не можеше да ги види през затъмнените прозорци. Спря едно потръпване и бързо остави Мъфи и котешката храна на задната седалка, а после се настани на седалката на шофьора. Запали двигателя, включи светлините, даде на заден по алеята и после се отправи към Уудленд драйв. Оттам трябваше да завие на север към Стария град. Но не успя: една кола се появи от страничната улица и спря пред нея малко преди да стигне до следващия стоп — последния, преди да навлезе в предградията на Александрия. От стопа нататък пътят лъкатушеше. Великолепен през деня, но малко страшничък през нощта. С Батман и Робин зад гърба си тя поне не биваше да се страхува от разни луди или крадци на коли.

„Слава богу.“

Първоначално не забеляза колата пред себе си. Когато спря зад нея и зачака шофьорът да се огледа наляво и надясно на стопа и да потегли, той просто си остана на същото място. Освен тази кола и мерцедеса зад гърба ѝ нямаше други превозни средства на пътя. Кръстовището беше чисто, а колата — някакъв черен или морскосин седан — не се помръдваше. Вече беше съвсем тъмно и топлите светлини на предградието бяха останали далеч назад. Освен трите чифта фарове, пронизващи нощта и осветяващи тревните площи и преплитащите се клони на дърветата, нямаше нищо друго. Катрин се огледа бавно, за да види какво става и забеляза, че няма и луна тази нощ.

„Бамммм.“

Ударът беше толкова силен, толкова шокиращ, толкова неочакван, че тя изпищя и подскочи. Сърцето ѝ трепна, а главата ѝ инстинктивно се завъртя към източника на звука. Тъкмо навреме, за да види кръглите парченца стъкло да се сипят като диаманти по задната ѝ седалка.

Задното ѝ стъкло се беше пръснало. Катрин все още смилаше на пръв поглед невероятната истина за това, което се случваше, когато една ръка (*мъжка ръка, тъмна, с широки пръсти*), облечена в тъмно сако, се провря през отвора и натисна копчето да отключи предната врата на колата. Стана много бързо.

„Бягай!“ — крещяха инстинктите ѝ, но беше твърде късно. Дори когато погледна налудничаво напред, сви мускулите на краката си, готова да превключи от спирачка на газ и да натисне докрай, тя осъзна, че колата отпред я е блокирала.

В следващия миг предната врата се отвори и един мъж седна на седалката до нея, като затвори вратата зад себе си. Старки.

Тя тъкмо започна да се успокоява, сърцето ѝ тъкмо намали лудешкото си биене, когато видя, че той беше извадил пистолет и го насочи към нея.

Отвори уста. Опули очи. Гледаше невярващо към него.

Господин Барнс иска да те види — каза той.

ГЛАВА 20

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — извика и шляпна с длани кормилото, за да подчертае яда си. — Счупи ми прозореца.

Мъжът не промени изражението си. То беше каменно още в момента, когато той влезе в колата.

— Казах, че господин Барнс иска да те види.

— Добре, много се радвам за господин Барнс — колата отпред още стоеше там. Стоповете светеха в тъмното като две зли червени очи. Не че имаше значение: засега те щяха да стоят тук. — Можеш да слезеш веднага. Няма да пътуваш с мен. И да знаеш, ще ти изпратя сметката за прозореца.

— Мисля, че не схващаш ситуацията. Господин Барнс ми каза да те заведе при него. На всяка цена — той направи леко заплашително движение с пистолета, насочен към нея застрашително.

— О, ти ме заплашваш! — тя го погледна. — Излизай от колата ми.

С ъгъла на окото си тя видя блясък и докато се цупеше на Старки, разбра, че някакъв мъж беше излязъл от страната на пътника на тъмния седан отпред и вече преминаваше пред колата ѝ.

— Ако не искаш да караш, може да се возиш отзад с него — Старки кимна към мъжа, който вече приближаваше прозореца ѝ. Тя изстина, когато осъзна, че колата отпред беше там, за да могат Старки и Бенет да я заловят и заведат при Ед. Очевидно той не искаше повече да ѝ дава възможност да им се изплъзва. Един-единствен поглед през прозореца към новодошлия показа на Катрин, че той е просто още един костюмиран мъж с къса коса. Започваше да мрази всички от този вид. — Но вярвай ми, ти не искаш да се возиш с него.

Мъжът едва докосна прозореца ѝ. Старки спусна стъклото с бутона на вратата си. Този мъж беше по-стар от Старки и Бенет, може би около четирийсетгодишен, с груби черти на лицето и голяма челюст. Напомняше на булдог.

— Всичко наред ли е? — попита той Старки.

— Ти кой си? — запита Катрин, твърдо решена да не губи контрол върху положението, въпреки че адреналинът ѝ се покачи, а пулсът ѝ се ускори.

Мъжът се усмихна, очите му — малки и кафяви — се присвиха и в ъглите им се появиха бръчки. Нещо в усмивката му я накара да настръхне.

— Моето име е Хендрикс, мис Лоурънс. Карл Хендрикс. Радвам се да се запознаем.

Катрин не би могла да каже същото, но успя да кимне грубо.

— Ще караш или ще се возиш? — попита Старки.

Окей, явно в момента не можеше да им се изплъзне. Да шофира обаче, би ѝ дало някои възможности.

— Ще карам.

Старки кимна към Хендрикс, който отвори задната врата, при което лампичката се включи и освети вътрешността на колата.

— Какво е това? — той говореше за котешката кошница, която беше зад Катрин.

— Котката ми — произнесе тя едновременно със Старки.

— Аз обичам котки. О, тази е от големите. И хубава — Старки премести кошницата на другата седалка. Чу се скърцане и Катрин разбра, че той я постави върху парченцата стъкло. После мъжът влезе вътре и затвори вратата. Лампата изгасна. — Ей, котенце, писи, писи.

В задното огледало Катрин видя как той си пъха пръстите през решетката, вероятно за да погали хубавото коте. В отговор получи яростно съскане и като изпсува тихо, Хендрикс си издърпа ръката.

Независимо от всичко Катрин се усмихна.

Най-после колата пред тях тръгна и зави наляво към Александрия. Старки кимна на Катрин и тя я последва. Зад тях мерцедесът, с Бенет на волана, завършваше колоната. По нейни изчисления, съпровождаха я четирима офицери, занимаващи се със случая — ако Хендрикс и оня, който караше другата кола, бяха наистина офицери. Перспективите да се измъкне никак не бяха добри.

— Къде отиваме? — попита Катрин, като се мъчеше да звучи по-уверена, отколкото в действителност беше.

Старки повдигна рамене.

— Ще видиш.

Отговорът не беше много успокоителен.

— Само за протокола: това не ми харесва.

— Оправяй се с шефа.

Тогава Катрин се поизплаши. Очевидно Ед беше одобрил използването на сила за отвеждането ѝ при него, иначе те не биха си го позволили. Независимо че Старки имаше оръжие, тя не се боеше от него или от Бенет. Но Хендрикс — Хендрикс беше нов и не много мил. Нещо около него я тревожеше. После я осени: той не приличаше на офицер от ЦРУ за специални поръчки. Не беше в много добра форма. Имаше нещо у него, което не можеше да определи... После се сети: не изглеждаше достатъчно професионалист.

Кой и какъв беше той?

Тя стискаше здраво кормилото, а с вътрешностите си усещаше, сякаш пада свободно от високо, особено когато минаваха през тъмната Вирджиния. Беше се появил бриз, който рошеше косата ѝ и носеше аромат на посеви и буболечки. Шумът му, свистящ в счупеното стъкло, изпълваше тишината, тъй като никой не говореше. Катрин беше сляпа за царевичните и тютюневите ниви, развълнувани като шумолящ черен океан от двете страни на пътя, за осветените кръстовища, за блясъка от фаровете на насрещните автомобили, които приближаваха и отминаваха, като ги оставяха отново сами в тъмното.

Тя се сети, че Ед не беше склонен да действа извън офиса.

Може би Хендрикс беше част от това „извън офиса“. Тази мисъл ѝ докара мравки по гърба.

И тя разбра, че се бои от Ед.

Когато ярките светлини на Александрия се появиха съблазнително на хоризонта, седанът отпред зави наляво на кръстовището, отдалечавайки се от града. Когато Катрин погледна жадно в обратната посока, Старки ѝ каза да кара след седана. Изглежда не отиваха към дома — или някъде, където да може да блъсне колата в някоя улична лампа например и с основание да чака да дойдат хора да помогнат.

Те караха още двайсетина минути по странични пътища и напрежението, обхванало Катрин, растеше като пара в горещ чайник. Отзад Хендрикс бърбореше нещо, вероятно на котката. Минаха покрай знак „МакЛийн, две мили“ и това поднови надеждите ѝ. Там беше разположен огромният комплекс с щаба на ЦРУ. Явно, че те отиват

натам. И това в крайна сметка, беше по-добре. Там е оживено. Нищо лошо не би могло да ѝ се случи.

Вместо това обаче в началото на града, толкова близо до хората, че тя можеше да види златистите арки на „МакДоналдс“ надолу по пътя, седанът зави към паркинг за употребявани коли. С големи неоновии букви над входа беше написано „Стари автомобили на Големия Джим“. Буквите не бяха осветени и Катрин реши, че паркингът не работи. Беше почти единайсет часът. Големи халогенни лампи осветяваха редиците коли долу, всяка от които, доколкото можеше да види, имаше цена, изписана на предното стъкло. Терминът „трошки“ ѝ дойде наум, когато огледа някои от тях, но не това я тревожеше.

Паркинг за стари коли не беше място, на което ѝ се ходеше.

Стомахът ѝ заболя. Стисна здраво кормилото, а с поглед следеше Старки.

— Паркинг за стари коли? Сигурно си правите майтап с мен — каза тя, но това си беше само перчене.

— Спри! — той ѝ гледаше строго. Стискаше устни и не се усмихваше.

Катрин усети как Хендрикс се навежда към нея и почувства заплахата, която се излъчваше от него. Да прави обратното на това, което ѝ се казва, не беше решение: ако действа така, само ще усложни нещата. При това положение можеше само да се придържа към една версия и да твърди, че си е тръгнала само за да си вземе котката. Никой от тях — нито дори Ед — не можеше да чете мисли. Нямаше начин да знаят, че е имала други намерения.

Каквото и да става, възнамеряваше да блъфира, за да се измъкне от тази ситуация.

Сърцето ѝ започна да блъска в гърдите. Опитва да контролира дишането си. Не трябваше да показва и най-малък страх, въпреки че беше уплашена до смърт.

Отби към паркинга и последва седана. Минаха покрай офис за продажби, наподобяващ фургон и се отправиха към задната част. Колелетата заподскачаха по неравната настилка и завиха по чакълена алея. Ниска тухлена сграда се гушеше в другия край на паркинга, където имаше открито пространство, завършващо с редица тънки дръвчета. Други дървета образуваха тесни гористи ивици от двете

страни на сградата, която имаше три големи гаражни врати и една по-малка врата (за хора) отпред, а над тях други незапалени неонов лампи образуваха голям надпис „Сервиз“, така че възможно беше колите да идват тук за ремонт. Но тя дълбоко се съмняваше.

Като се огледа наоколо, гърлото ѝ пресъхна. Нямаше начин да са спрели тук, само защото някой иска да си смени маслото. Тя усещаше някакви лоши вибрации, излъчвани от сградата.

Седанът спря в края на редицата от коли. Старки ѝ даде знак да спре до него.

Тя се подчини, изгаси двигателя и излезе от колата. Остана там сама за момент, точетата ѝ потъваха в чакъла, а тя се опитваше да поеме дълбок и успокояващ дъх и се оглеждаше дискретно наоколо. Въпреки че бяха в предградията, от мястото, на което Катрин се намираше, не се виждаше нищо друго, освен тъмни полета и дървета зад тях от двете страни на сградата, а пред нея — пустият паркинг за стари коли. Бяха напълно изолирани, песъчинки под огромното тъмно небе.

Никой във Вселената не може да те чуе, дори и да пищиш. Думите изскочиха в ума ѝ от нищото. Тя осъзна, че се отнасяха и за това място. И беше сигурна, че не е случайно. Старки и Хендрикс вече излизаха от колата. Друг мъж с къса коса и в костюм напусна тъмния седан, когато мерцедесът, скърцайки с гуми, спря до тях. Бенет изгаси двигателя и също излезе навън. Катрин хвърли бърз преценяващ поглед на сградата. Тя приличаше на кутия, с нищо незабележима, нищо и никакво място, като стотици и хиляди други малки тухлени сгради по света. Много слаба светлинка се прокрадваше под вратата на гаража. Вътре определено имаше някой — Ед, най-вероятно, а може би и други хора.

Тя преглътна и започна да се бори с желанието си да се обърне и да избяга. Но Хендрикс стоеше точно зад нея и направо ѝ дишаше във врата, а Старки идваше откъм предната част на колата към нея. Бенет приближаваше отдясно, а четвъртият мъж изчакваше очевидно тях отляво. Те биха я хванали веднага, ако опитахте да се измъкне.

А пък и щеше да изгуби цялата представа за невинност, към която се придържаше и беше единствената ѝ защита срещу заплахата.

Гърлото ѝ беше сухо, сърцето ѝ биеше силно.

— Да вървим — каза Старки. Той протегна ръка и я хвана, но тя рязко издърпа ръката си от хватката и той не настоя повече. Тръгна към сградата с високо вдигната глава, Старки вървеше до нея, а Хендрикс завършваше колоната. Едно жално „мяу“ стигна до ушите ѝ.

— Мъфи! — възкликна тя и спря, за да погледне през рамо. — Какво ще правим с Мъфи?

Този път Старки грабна ръката ѝ, а пръстите му се забиваха над лакътя ѝ. Катрин го погледна, но не опита да се освободи. Не искаше да свърши като негов затворник.

— Котката ли? — той вече я побутваше напред. В отговор на натиска върху ръката ѝ, Катрин с нежелание тръгна. — С котката всичко ще е наред.

— Да, не се тревожи — каза Хендрикс, — аз обичам котки.

Неизвестно защо, Катрин не намери изказването за много успокояващо.

Старки извади мобилния си телефон от джоба и те стъпиха на бетонната алея, която минаваше покрай сградата. Той натисна един бутон и тя чу как телефонът звъни.

— Тук сме — каза Старки в телефона след минута, после слуша известно време, преди да продължи с „Я“ — пауза — „веднага“.

Когато по-късно стигнаха до сградата, той затвори телефона, сложи го обратно в джоба си и набра код на клавиатурата до малката врата. Чу се бипкане и щракване. После Старки завъртя топката и те влязоха.

Отвътре сградата приличаше на голям гараж. Имаше три работни ниши, оборудвани с подемници за коли и комплекти с инструменти. Един червен джип беше в най-далечната ниша с вдигнат преден капак. Другите две бяха свободни. Над главите им редици флуоресцентни лампи излъчваха бяла светлина. Подът беше от гладък бетон, стените — от бетонови блокчета, боядисани в сиво.

Шумно бръмчене изпълваше въздуха — то идваше от огромен индустриален вентилатор, който вкарваше свеж въздух през малки правоъгълни прозорци, намиращи се близо до тавана. Но нито един от прозорците не беше отворен и поради това, въпреки силния вятър, който рошеше косата ѝ, температурата вътре беше почти толкова висока колкото и навън и въздухът беше застоял.

— Какво е това място? — попита тя Старки, който вече я водеше към метална врата вляво. Той вдигна рамене. Нямаше значение. Докато задаваше въпроса, тя вече знаеше отговора: паркингът беше „фронтът“ на Агенцията, място, където те могат да си вършат работата далеч от очите и ушите на няколкото хиляди хора, които работеха в главните квартири. Паркингът и дори гаражът може да действат като легитимен бизнес. Никой не би обърнал внимание на множеството хора и коли, които влизат и излизат по всяко време. Но някъде из помещенията на долния етаж (*допусна тя, защото Старки отвори врата, която водеше по някакви стъпала надолу*) се водеха делата на Агенцията. Дела, на жаргона на Агенцията, „неподлежащи на обсъждане“.

Тракацият вентилатор би бил прекрасно прикритие на шума от разговорите и други звуци, който лесно би бил уловен от все по-модерните подслушвателни апаратури, ако не бъде заглушен. Тези апаратури биха могли да подслушват частен разговор на тих глас в затворена стая в сграда на четвърт миля далеч.

Тази мисъл я изплаши до смърт.

— Ей, мислиш ли, че е добре да си взема една кола на старо? — попита Хендрикс закачливо. — Детето на приятелката ми скоро ще навърши шестнайсет.

Никой не му отговори. Всички други усещаха, че настроението се скапва с всяка изминала секунда. Те вече вървяха надолу по стъпалата, стъпките им глухо отекваха по металните стъпала, които бяха на ребра, и бетонният под долу се виждаше много ясно. Катрин вървеше най-отпред и стъпваше внимателно, защото стъпалата бяха стръмни, а краката ѝ се подкосяваха; Старки вървеше зад нея и вече не държеше ръката ѝ, тъй като стъпалата бяха тесни. Бенет и Хендрикс ги следваха точно в този ред, а новият завършваше колоната. Стъпалата започваха и завършваха с врати. Външната стена от бетонни блокчета беше студена и леко влажна — тя я усети, защото, докато слизаше, опря ръка на нея; вътрешната стена беше от метал. Осветлението се осигуряваше от една-единствена лампа, висяща на шнур от горната част на стъпалата. Тя беше така поставена, че удължените им сенки вървяха пред тях. Въздухът беше застоял и слабо миришеше на мухъл.

Когато слязоха долу, Катрин усети сърцето си да бие до пръсване. Тя погледна с безпокойство металната врата пред себе си. Какво ли имаше от другата страна? Струваше ѝ се, че не иска да узнае.

Когато Старки приближи, за да завърти топката и да отвори, тя трябваше да събере всичката си смелост, за да мине през вратата с изправени рамене и вдигната глава. Другите вървяха плътно зад нея.

Влязоха в нещо като модерен офис. Стените тук долу бяха гладки и сухи, боядисани в бежово, на пода имаше плюшен сив килим. На отсрещната стена бяха наредени четири бежово — сиви бюра. На всяко едно имаше компютър и телефон, а отпред — по един удобен стол. Едно изкуствено цвете — поне Катрин мислеше, че е изкуствено: изглеждаше твърде лъскаво и здраво, за да е естествено — се виеше нагоре към тавана в далечния край, близо до врата, водеща към вътрешни офиси. Голяма карта на Земята в рамка висеше на стената, през чиято врата току-що бяха влезли. Под нея имаше дълъг диван в яркосиньо, с масичка за кафе, отрупана със списания. Катрин забеляза, че климатикът работи почти перфектно — поне тя предпочиташе да си мисли, че новопоявилите се пъпчици по ръката ѝ са резултат от действието на климатика — и че бръмченето на вентилатора тук се чува съвсем слабо. Тогава вратата в другия край на стаята се отвори и оттам излезе Ед.

Сърцето ѝ замря. Гърлото ѝ се сви. Сви ръце в юмруци, но когато осъзна неволното им движение, спря.

Тя се боеше от Ед, но нямаше намерение да му го показва.

— Здравей, бейби — каза той, сякаш се виждаха при най-нормални обстоятелства и се приближи към нея. — Извинявай, че трябваше да те докарам по този начин тук.

Той не носеше самото си, но всичко останало — бялата риза с дълъг ръкав, независимо от горещината, червената вратовръзка, сините панталони на ситни райета — беше безукорно. Черната му коса беше перфектно сресана и той изглеждаше бодър, сякаш е единайсет сутринта, а не вечерта.

— Отвлечането ми беше ли наистина необходимо? — тя умишлено се държеше лековато, независимо че пулсът ѝ беше ускорен, а всяко нейно нервче трепереше. Усмихна му се, когато приближи и прие целувката, която той ѝ лепна на бузата. — Старки — тя хвърли на Старки, който стоеше зад нея с кръстосани пред себе си ръце, укорителен поглед — счупи прозореца на колата ми.

— Ще го оправим — Ед погледна към Старки, който остана невъзмутим, плъзна поглед по другите трима мъже и хвана Катрин за

лакътя, като я поведе към стаята, от която беше излязъл. Допирът на влажната, месеста ръка я накара да потръпне и тя трябваше да положи страшни усилия да не го направи. — Виж, имам нужда от помощта ти. Искам да ти покажа нещо.

Добре, Ед изглеждаше наред. Струваше й се, че не беше ядосан, не беше зъл, не беше враждебно настроен. Тогава защо сърцето й заплашваше да излезе от гърдите?

Единственият отговор беше — инстинкт.

Вратата водеше към тесен коридор, който минаваше по цялата дължина на сградата. В двата му края имаше врати. Ед отвори втората врата вдясно и се отдръпна, като я пусна да влезе първа. Това беше джентълменски жест и тя би се почувствала по-благоразположена, ако имаше избор.

Първото й впечатление от стаята, където влязоха беше, че е някаква лаборатория. Беше малка стая, подът, покрит с тъмен балатум, миришеше слабо на алкохол. Стените бяха бели, лампите — без абажур и осветлението — приглушено. Покрай три от стените имаше дълги полици от неръждаема стомана. По тях бяха наредени медицински инструменти — спринцовки и марли, кутия с хирургически ръкавици, малки надписани шишенца с течности — и купища папки, както и компютър. Два светлосини еднакви пластмасови стола бяха натикани плътно под тях. Друг компютър се намираше върху бюро в средата на стаята. От двете страни на бюрото имаше два, изглеждащи удобно, черни кожени канцеларски стола.

Един мъж се изправи иззад бюрото и се приближи към тях. Беше дребен на ръст, не по-висок от нея, и жилав. Може би на около петдесет години. Сивата му коса беше късо подстригана, очите му също бяха сиви зад очилата. Чертите на лицето му бяха нежни, а бледата кожа — набръчкана. Той носеше черни панталони и бяла риза с разкопчана яка; отгоре имаше синя лекарска престилка.

— Аз съм Джим Петинели — каза той и кимна на Катрин, — аз ще водя тестовете.

Катрин отвори широко очи.

— Тестове? — инстинктивно погледна към Ед. Той беше затворил вратата зад себе си. От четиримата мъже, които вървяха след тях, само Старки и Бенет бяха влезли в стаята. Сега те стояха зад Ед от

двете страни на вратата. Хендрикс и другият вероятно бяха останали да чакат в коридора.

— Имаме няколко снимки и аз искам да ги погледнеш — каза Ед.
— Може да разпознаеш някои от задниците, които влязоха в дома ти онази нощ.

Петинели внимателно я поведе към стола до бюрото.

Тя продължи да гледа въпросително Ед.

— Но... аз не им видях лицата. Не бих могла да ги разпозная на снимки. Аз...

— Би ли седнала тук? — прекъсна я Петинели любезно и издърпа стола зад бюрото.

Без да се замисли, Катрин седна. Цялото ѝ внимание беше насочено към Ед, който я наблюдаваше с ръце на кръста и загадъчно изражение на лицето. Да разгледа снимките, не беше чак толкова страшно — не толкова страшно, колкото беше очаквала — но нещо в обстановката, в атмосферата, в миризмата, нещо я плашеше.

— Сигурно си видяла повече, отколкото си мислиш — каза Ед.
— Подробности, които не би си спомнила съзнателно.

— Извинете — измърмори Петинели и се наведе към нея. Едва сега Катрин забеляза, че на стола има колан. Когато го закопчаваше, се чу „щрак“.

— К-какво? — запелтечи тя, като гледаше невярващо омотания около кръста ѝ колан. Адреналинът нахлу в главата ѝ. — Какво е това? Какво правите? — тя търсеше Ед с широко отворени очи. От паниката гласът ѝ изтъня: — Ед...?

— Петинели ще тества реакцията на тялото ти на някои снимки.

Ед говореше, сякаш всичко, което ставаше, беше съвсем нормално.

— Ако сте забравили някои неща, тялото ви може да реагира на познати стимули и да отговорите — каза Петинели.

Ръцете ѝ бяха на облегалките. Тя погледна надолу тъкмо навреме, за да види как той завързва два кабела около ръката ѝ — единият близо до лакътя, а другия — до китката. Така ръката ѝ беше здраво прикрепена към стола.

Не беше чак толкова неудобно, но...

— Не — тя погледна бързо към Ед и скри лявата си ръка в скута, наведе рамене напред и се вторачи в него. — Не, не искам да правя

това. Нека първо да погледна снимките и после...

— Така е по-бързо — Ед не смени изражението си, в очите му не се четеше любов към нея, нито състрадание. — И по-прецизно.

— Само бихте ли си сложили другата ръка на облегалката? — каза Петинели. Той се пресегна да хване китката ѝ — пръстите му бяха студени, хватката му — колеблива и внимателна.

Сърцебиенето ѝ намаля и Катрин разбра, че няма избор. Щяха да ѝ завържат ръката на стола с нейно или без нейно съгласие. Като пое дълбоко въздух, за да овладее паниката, тя изскърца със зъби и позволи на Петинели да прави каквото е намислил с ръката ѝ.

— Няма да боли — обеща той, като постави малки сини гумени чашчици около безименния, средния пръст и показалеца на дясната ѝ ръка. Тънки, черни жици минаваха от чашките към черна метална машина, поставена на бюрото до компютъра. Той отиде на другия край, седна и ѝ заговори:

— Само ще ви покажа някои снимки на екрана на компютъра, а вие ще ми кажете дали са ви познати. Разбира се, и тялото ви ще ми подскаже.

Ед стоеше зад Петинели с ръце, скръстени пред гърди, и я гледаше намръщено. Катрин вече дори не го поглеждаше. Влажните ѝ длани стискаха здраво облегалките на стола. Тя трябваше да мобилизира волята си, за да остане хладнокръвна. Нямаше друг избор, освен да приеме условията им.

„Дишай!“ — заповяда си тя енергично.

Направи го бавно, ритмично: дишане — издишане...

— Хайде да започвам — каза Петинели. — Не говори, освен ако не разпознаеш някого. Само гледай.

Екранът, който беше тъмен до този момент, светна. На него имаше снимки на хора с имената им отдолу. Тя си помисли, че са снимки на крадци. После разбра, че са снимки от идентификационни значки на хора от Азбучния свят. По шест в редица при пет реда на екрана. Да го наречем: преглед на призраците.

Тя разгледа първия екран, после втория, без да разпознае никого. Постепенно започна да се отпуска: цялата тази драма можеше да е от полза при настоящото упражнение в безсмисленост. Нападателят носеха маски и единственото, което беше видяла, бяха очите им. Беше обяснила на Ед няколко пъти, че не помни подробности. При това

положение снимките бяха безполезни. Тя би се чувствала далеч по-сигурна при идентификацията по други данни — височина, тегло, строеж на тялото.

Когато накрая разпозна една снимка, бяха стигнали до средата на третия екран и тя беше толкова привикнала да прехвърля образите бързо, че почти го прескочи. Но когато очите ѝ се плъзнаха и отминаха нататък, мозъкът ѝ регистрира познато лице. Тя премига и погледна отново.

Там пред нея беше снимката на Дан. Косата му беше безжалостно подстригана, не се виждаха очила, не беше и с тена от Малибу.

Но все пак това беше той.

Единственото смущаващо нещо беше надписът: Специален агент Ник Хюстън, ФБР.

Само като го погледна, главата я заболя.

ГЛАВА 21

— Ето. Имаме нещо. Разпознахте някого — Петинели беше толкова развълнуван, че практически подскачаше на стола си. Огледа се и каза: — Имаме нещо.

Екранът се залюля пред очите ѝ. Главоболието ѝ премина в режеща болка и тя имаше чувството, че мозъкът ѝ ще се разцепи. Почувства се замаяна, дезориентирана. Опита се да фокусира образа, но това доведе до свиване на стомаха, така че тя се отказа и затвори очи. Отпусна глава на облегалката на стола, пое дълбоко въздух, а по цялото ѝ тяло тръгна студена пот.

„Не и Дан. Ник...”

— Кой, кой е той? — Ед застана до нея, хвана я за ръката и я разтърси: — Кажи ми кого разпозна?

„Господи!“ Тя усети как внезапно я обзема паника, която усилва ужасното ѝ главоболие. Трябваше да мисли бързо. Собствената ѝ реакция я издаваше не по-малко от машината. Не можеше да им каже. Поне не истината. Отхвърли тази възможност. Инстинктите ѝ подсказваха да защити Дан — не, Ник. Ник...

Главата така я болеше, чак ѝ прилоша.

— Коя от всичките? — настояваше Ед, а лицето му беше толкова близо до нейното, че усещаше горещия му дъх по бузата си. Той заби пръсти в ръката ѝ. — Коя от снимките?

Струваше ѝ неимоверни усилия да си отвори очите, но тя го направи. Стаята сякаш заплува пред погледа ѝ и тя се оказа, мигайки ситно, пред една дузина компютри, които се носеха в неясен кръг над бюрото. После си пое въздух и стисна толкова здраво дръжките на креслото, че кокалчетата ѝ побеляха. Въртящите се компютри се сляха в една лъскава сива машина, солидно застанала на бюрото.

— Мисля, че е този — тя се опита инстинктивно да посочи, въпреки че ръката ѝ беше завързана за стола, но не се получи и тогава бързо каза: — Четвъртата редица, втората снимка отляво.

„Съжалявам“ — извини се тя наум на мъжа с квадратна челюст на снимката. Той имаше вид на военен, с орлов нос и тъмна коса, подстригана по моряшки. Под снимката му пишеше: *Следовател, специални случаи, Франк Ризо, ДОД.*

— Ммм? — Ед беше обърнал лице към екрана и потупваше снимката на следовател Ризо.

— Не съм сигурна — започна да протака тя, като правеше всичко възможно да се отърве от мъглата, обвила мозъка ѝ. Не искаше да е виновна, ако нещо лошо се случи с невинен човек, но в момента можеше само да посочи някого, когото и да е. — Но очите му сякаш са ми познати.

Тя отново отпусна глава назад и затвори очи. Сърцето ѝ удряше в ребрата. Главата ѝ бучеше.

— Боже мой, лошо ми е.

Това беше самата истина. И достатъчна причина да я освободят. В края на краищата, не искаха да повърне на стола им, нали?

— Добре, покажи ѝ останалите — каза Ед.

— Имам нужда от почивка — Катрин отвори очи и стисна облегалките на стола. Опитваше се да остане спокойна. Загледа се дълго в мъжете, надявайки се да ги убеди да я пуснат. Мисълта, че е хваната като в капан, предизвика у нея клаустрофобия. Страхуваше се, че ще откачи, ако не я пуснат скоро. — Моля ви, ще повърна.

Всеки път, когато се сетеше за Ник — да, Ник, така беше точно, той не беше доктор Дан, той беше агент от ФБР — тя получаваше световъртеж, толкова силен, че щеше да припадне. Не можеше да продължи след това, което преди малко беше открила, не и тук, закачена за проклетата машина, не и под зоркия поглед на Ед и Петинели, Старки и Бенет.

— По-късно — каза Ед презрително и премести поглед върху компютъра. — Погледни екрана.

— Моля те — каза отново Катрин и си помисли, че Петинели може и да ѝ е хвърлил състрадателен поглед, но не беше сигурна, тъй като цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху Ед, който очевидно въобще не ѝ съчувстваше.

Той я погледна и присви очи.

— Погледни екрана — изкрещя той и тя се подчини, защото нямаше друг избор, ако искаше да се измъкне някога от този стол. Тя

гледа, докато стомахът ѝ закъркори и главата ѝ забуча, прилоша ѝ, но машината не регистрира нищо по време на следващите четири екрана със снимки на глави, защото тя не видя повече нищо познато.

„Защо Ник се маскира като Дан?“ Този въпрос се въртеше неумолимо в съзнанието ѝ и караше слепоочията ѝ да пулсират, причинявайки пронизваща болка зад очите ѝ, а от това вирането в компютъра ставаше още по-болезнено.

— Това е всичко — каза Петинели, когато екранът изгасна. Тя мигна облекчено. А и той явно беше щастлив, че всичко свърши. Изправи се и опря пръсти на бюрото. — Това са всички снимки.

— Ще ме освободите ли, моля? — попита Катрин със стиснати устни. Мускулите ѝ бяха слаби, трепереше. Помисли, че сигурно има проблем с кръвообращението. Беше още леко замаяна, неориентирана и стискаше облегалките за ръце с всяка сила.

— След минута — Ед дори не я погледна. Другите в стаята също не ѝ обръщаха внимание. — Имаш и видео, нали? — Ед говореше на Петинели. — Как да го пусна?

— Просто натисни този бутон — каза Петинели и Ед отиде до другия край на бюрото, погледна накъде сочеше Петинели и кимна разбиращо.

— Благодаря, господин Петинели — каза Ед. — Може да си вървиш вече.

Той отправи многозначителен поглед към Старки, който най-после се раздвижи и отвори вратата.

— Оттук, господин Петинели — каза Старки. — Ако си съберете нещата, ще ви придружим до колата.

Петинели се поколеба и погледна към Катрин.

„Не ме оставяйте.“ Тези думи изскочиха в ума ѝ, но ѝ отне доста време да ги оформи в изречение и тя спря — не ги произнесе на глас. Във всеки случай, ако го помоли да остане, тя знаеше, че няма да има полза и само ще ядоса Ед. Паниката неумолимо започна да пъпли по нея. Тя не можеше да преодолее объркването. От това дишането ѝ се ускори, а сърцето ѝ заблъска. Имаше нещо зловещо във факта, че още беше привързана за стола, а на Петинели му казаха да тръгва. Не можеше нищо да се направи.

— Господин Петинели — каза Старки. Петинели се обърна и излезе от стаята, без повече да я погледне. Старки и Бенет го

последваха, като затвориха вратата зад себе си, така че тя остана насаме с Ед.

— Искам да сляза от този стол — каза Катрин по-високо и по-настойчиво. Не викаше все още, но всеки момент щеше да започне. Не че щеше да ѝ помогне. Погледна Ед в очите — твърди и плоски като речни камъни — и почувства, че кръвта ѝ се превръща в лед. Тя замръзна. В тях имаше истинска заплаха. Беше го виждала да гледа така и преди, но никога към нея.

— Гледай — той се наведе над компютъра и натисна един бутон. Екранът просветна и заработи.

На Катрин ѝ отне само една секунда да разбере какво гледа. Картината беше черно-бяла, без звук, на точки, но достатъчно ясна. Там беше тя, облечена в суперголемите дрехи на Доти. Вървеше бързо през паркинга на болницата с твърде тесните си обувки. Лицето ѝ светна, когато видя черния „Блейзер“ да спира на изхода пред нея. После тя се забързва към него с леко накуцване и казва нещо на шофьора, чието лице сега ясно се вижда в страничното огледало — Дан.

Не, Ник е — няма съмнение — Ник.

Докато се наблюдаваше как се качва в колата и как „Блейзер“-ът потегля, главата ѝ пак се завъртя. Части от спомени, като накъсана снимка, изплуваха спираловидно на повърхността. Ник, който я гледа сърдито, Ник, който върви към нея, Ник, който се усмихва.

Ник, не Дан, но как би могла тя да познава Ник?

— Това е от охранителната камера на болницата — каза Ед. Катрин го погледна, образите се размазаха пред погледа ѝ за малко, а тя се опитваше да отдели реалността от фантазията и да съчетае настоящето и миналото. Лицето му беше изкривено от гняв. Гласът му беше копrienено мек. Опасно мек.

Разбра, че става страшно. Нещо я прободеше в сърцето. В устата си усещаше киселия вкус на страха. Дишаше тежко.

Ед се приближи, хвана я за ръката и я накара да го погледне в очите. Сините чашки изскочиха измежду пръстите ѝ и увиснаха на тънките си черни жици. Колелцата на стола изскърцаха по гладкия балатум. Краката ѝ висяха безпомощно. Една от обувките ѝ се изхлузи и падна на земята. Седалката изчатка при внезапното движение, когато гърбът ѝ се опря на гладката кожа. За миг, един глупав, изпълнен с

надежда миг, тя си помисли, че той ще разкопчае коланите, които я държаха за стола.

В следващия миг той се изправи.

— Ти, лъжлива кучко.

Без предупреждение, Ед я удари с опакото на ръката си по лицето. Болката буквално експлодира. Главата ѝ се наклони под силата на удара.

Тя извика от болка и изненада. Бузата ѝ пареше. Очите ѝ се навлажниха. Катрин отвори уста невярващо.

— Ед...

И спря. Той я удари още веднъж. Зашлеви я толкова силно, че столът се отмести. Лицето ѝ гореше и я болеше. Тя се разплака, а ушите ѝ зазвъняха. Беше абсолютно безпомощна, не можеше да стане, да се изправи, да вдигне ръка и да се предпази от следващ удар.

— Защо? — изплака тя, като мигаше през напирещите сълзи. — Какво съм направила?

— Не ме прави на глупак! — той дишаше тежко. Виждаше замъглено поради сълзите, но тя забеляза, че лицето му беше станало алено от ярост. — Ти ме предаде, нали? Чувствах, че някой ме следи, знаех си. Навсякъде имаше сигнали, особено последните няколко месеца. Нещата ми — разместени, ровено из компютъра ми, когато съм отсъствал, ламаринен звук, когато говоря по телефона, сякаш някой подслушва. Знаех си, че не си въображавам. Ти си била, нали? Работиш като информатор за проклетото ФБР.

— Не! — Катрин поклати глава и отчаяно се мъчеше да го убеди, че това не е истина. Страх я скова. — Не, Ед, това не е истина. Аз...

— Не ме лъжи — той бързо пристъпи напред, хвана дръжките на стола, дръпна я към себе си и пхна лицето си в нейното. Очите му бяха потъмнели, яд показваше и стиснатата челюст. Беше толкова бесен, че практически плюеше в лицето ѝ. — Какво знаят? Какво им даде? — гласът му премина в кресчендо, докато накрая крещеше в лицето ѝ. — Искam да знам какво им даде.

Сърцето ѝ пак удари в стените на гръдния ѝ кош.

— Нищо, нищо. Нищо не съм им дала. Това не е истина.

— От колко време знаят? Какво знаят? — на слепоочията му изскочиха вени. Гъстите му вежди се събраха над носа му. — Ти ли откри какво правя и отиде при тях, или те те намериха?

— Нито едно от двете — гласът ѝ беше писклив, треперещ. Тя блъскаше главата си в стола, като се опитваше да увеличи разстоянието помежду им. — Не съм те предала. Кълна се в Бога.

— Опитвах се да разберат повече за мен, за да ме провалят, преди да се усетя, нали? Слава богу, открих всичко навреме — той си пое въздух през зъби. — Те ли влязоха в къщата? Искане да сложат ръка на нещата, които държа в сейфа, без аз да заподозра какво в действителност става?

— Не! — поклати глава Катрин, отчаяна, че не може да го убеди. — Не е това истината. Нищо от това не е истина.

Но той не ѝ повярва.

— Ти, предателска кучко, не знаеше ли, че имам достатъчно кучета да слухтят сред всички от проклетото правителство, че да ти се размине, да не остане и следа? Пфу, като от облаче дим. Но няма да ти се размине. Ти ще ми кажеш всичко, което си им предала, всичко, което знаеш и после ще умреш.

Той рязко я отблъсна, столът ѝ се наклони и се удари в ръба на плота. Главата ѝ отскочи назад от удара и Катрин се хвана за облегалките за баланс. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, бузите ѝ горяха, ужасът образува огромен студен възел в гърдния ѝ кош.

— Ед, трябва да ме изслушаш! — извика тя, когато той се отправи към вратата. — Не работя за ФБР. Не работя за никого. Ако някой те е предал — не съм била аз. Кълна се. Кълна се.

— Хендрикс! — изрева той и подаде глава през вратата, без да обръща внимание на думите ѝ. Мъжът се появи почти веднага и тя си помисли, че той се е навъртал наблизо. Пушеше цигара и фактът, че Ед не обръща внимание на това ѝ подсказа, че той въобще не е на себе си: Ед мразеше да пушат в негово присъствие. Зад Хендрикс се виждаше сянката му — другият мъж, чието име Катрин така и не разбра. Хендрикс плъзна поглед по нея, когато влезе в стаята, отпусна ръката с цигарата и ѝ се усмихна самодоволно.

Сърцето ѝ заблъска, сякаш искаше да излезе от гърдния ѝ кош. Устата ѝ беше толкова суха, че трябваше да преглътне, преди да изрече и дума.

— Ед — помоли тя, — моля те, слушай.

— Искане да знам всичко, което тя знае — каза Ед на Хендрикс, без въобще да ѝ обръща внимание, — всичко. Ще се видим в

Плантацията след три часа. Достатъчно време имаш.

— Не ми е нужно и една трета от това време — Хендрикс я погледна преценяващо.

— Не съм направила такова нещо! — тя викаше, защото знаеше, че времето тече. Адреналинът препускаше по вените ѝ и тя дръпна ръцете си, за да се освободи от коланите, но неуспешно. Инстинктите ѝ викаха „бягай“, но нямаше как да го осъществи. — Не работя за ФБР.

Ед се обърна към нея с диво изражение.

— Знаеш ли с какво се занимава Хендрикс тук? — нямаше и капчица съжаление към нея в очите му. — Той ни е независим сътрудник. Специалността му е да кара хората да говорят. Наистина, корави момчета се молят да продадат майките си, преди той да се е заел с тях — отмести поглед към Хендрикс. — Какво направи миналата седмица, Хендрикс? Обели кожата от лицето на един, сякаш беше грозде? — той погледна отново към Катрин, когато Хендрикс кимна, за да потвърди. — Знаеше ли, че човек може да живее без кожа на лицето? И да говори, да плаче и всичко друго? Отвратителна гледка, впрочем.

Коремът на Катрин се сви.

— О, боже мой, Ед, не. Моля те. Греша аз.

Френетичните ѝ апели попаднаха на глухи уши. Той вече излизаше и само поспря, за да подхвърли през рамо към Хендрикс, който кимна: „Три часа“.

— Ед, не! — пищеше Катрин отчаяно. Животът ѝ висеше на косъм. — Моля те, моля те, слушай.

Вратата се затвори зад гърба му с трясък, който отекна силно като изстрел в главата ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо. Пулсът ѝ се ускори до краен предел. Тя отново дръпна ръцете си напразно, опита се да ги раздалечи. Столът се помръдна, но коланите не се разхлабваха. Тя беше като в капан.

Погледна Хендрикс със страх. Усещаше как сълзите ѝ се стичат и щипят наранените ѝ бузи.

Хендрикс се приближи бавно, като клатеше глава. Пафкаше от цигарата, кожата му лъщеше на светлината от лампата, висеща над главата му. Тънък сив стълб дим се виеше зад гърба му. Миризмата на цигара витаеше във въздуха.

— Хайде, кукло мис Моли, кой би си помислил, че ще стане така накрая — ти и аз сами? — каза той непринудено. — Срамота, но ти си тук.

Когато Хендрикс стигна до стола, другият мъж се приближи от противоположната ѝ страна. Той вероятно беше на около четирийсет години. Косата му, светлокафява, беше подстригана по военному, но не се връзваше с кръглото му лице и изпъкналите сини очи. Беше с червендалесто лице и козя брадичка и като цяло беше почти толкова страховит, колкото и Хендрикс.

— Срамота! — повтори мъжът, докато я оглеждаше.

Тя го погледна внимателно и кожата ѝ настръхна, когато видя изражението на лицето му. Почувства се като мекотело, сякаш страхът беше превърнал мускулите ѝ в желе. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи.

— Това е Лутц — представи го Хендрикс. Извади цигарата от устата си, погледна горящия край, после я допря до опакото на ръката ѝ и я изгаси.

Катрин изпищя. Хендрикс се ухили, вдигна цигарата и хвърли останалата част от фаса в кошчето за боклук.

— Пищи като момиче. Това много ми харесва — каза той на Лутц, докато изкарваше друга цигара от пакета в джобчето на ризата си; после я запали. Като се потеше и пъшкаше, страдаща от болката в изгорената си ръка и усещаща мириса на изгоряла плът, Катрин гледаше ужасена как той постави новата цигара в устата си и дръпна дълбоко.

— Не е лошо да си поиграем с нея малко — съгласи се Лутц.

Като гледаше запалената цигара, Катрин пъшкаше, трепереше, тресеше се.

„Вземи се в ръце. Не трябва да се разпадаш. Те ще те убият, ако не измислиш начин да ги спреш.“

Тя пое дъх дълбоко, на пресекулки.

— Вижте — гласът ѝ беше неравен, но тя се стараеше да демонстрира някакво подобие на спокойствие, на контрол. — Не трябва да ме наранявате. Ще ви кажа всичко, което искате, веднага.

Хендрикс дръпна още веднъж от цигарата, после я извади от устата си.

— Знам, че не бива да те нараняваме — каза той и се ухили, — но е забавно.

Този път се приближи бавно, ухилен, наблюдаваше ужасеното ѝ лице, докато допира цигарата до ръката ѝ точно над китката, само на няколко инча от първото изгорено място.

Катрин отново изпищя. Болката премина по нервите до мозъка ѝ. Миризмата на изгоряло дразнеше носа ѝ. Когато той най-после дръпна цигарата си, сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Добре, хайде да вървим — каза Лутц отегчено, — сигурно чакат да изгасят лампите.

— Това е наше задължение — отговори Хендрикс и те се заеха да разкопчават коланите, които държаха Катрин завързана за стола.

Тя правеше всичко възможно да освободи и другата си обувка и да сложи крака под себе си. Щеше да се опита да скочи от стола и да избяга през вратата, но знаеше, че няма шанс, абсолютно никакъв шанс, да го осъществи. Хендрикс я изпревари и я хвана за китката точно когато коланът на кръста ѝ беше разкопчан, издърпа я от стола и същевременно изви ръката ѝ зад гърба.

Болката беше изключително силна.

— Причиняваш ми неприятности, ша я счупя, да знайш — каза той и тя му повярва.

Те я хванаха за ръцете и краката и я изнесоха от сградата, в която вече нямаше никой.

По нареждане на Хендрикс, Лутц загаси осветлението зад тях. Когато излязоха в топлата ветровита нощ, Катрин видя, че мерцедесът го нямаше.

Тя беше съвсем сама с Хендрикс и Лутц. Тази констатация ѝ докара ново страшно сърцебиене.

— Ще пътуваме с нейната кола — каза Хендрикс и я забута към колата. Камъчетата се забиваха в босите ѝ крака, но тя почти не ги усещаше. Ръката я болеше, сякаш беше изкълчена от ставата. А тя беше изплашена до смърт. — Барнс ми каза да се отървем от колата и ми даде ключовете. Когато свършим, ще намерим с какво да се върнем за нашите коли.

И да е казал нещо Лутц, Катрин не го чу, защото бяха стигнали до нейната кола. Хендрикс я набути на задната седалка и после седна до нея, а Лутц седна на мястото на шофьора.

Мъфи я поздрави с едно „Мяуу“, когато кошницата ѝ беше блъсната при влизането на Катрин. Тя вдигна пластмасовата кошница, постави я на скута си с мисълта да я използва като оръжие или поне за защита. За нещо. За каквото и да е. Тя си помисли, че не е много патетично, но това беше единственото, което имаше.

— Здравсти, коте — каза Хендрикс и пъхна пръсти през решетката, обърната към него. Мъфи изфуча. „Умна котка.“

— За твоє сведение — каза Хендрикс, когато Лутц подкара колата и даде на заден, а гумите захрущяха по чакъла, — ако ми правиш напук, ако пробваш да бягаш, първото нещо, дето ша направя, е да ти извадя очите.

Той се усмихна. Тръпки на ужас полазиха по кожата ѝ. Рамото я болеше. Изгореното на ръката и дланта ѝ пулсираше. Бузите ѝ бяха подути и твърди. Но най-лошото беше, че леден страх я сковаваше. Беше безсмислено да търси начин да се измъкне — те щяха да я наранят ужасно. И преди да съмне, тя щеше да е мъртва. Дишаше на малки нахъсани тласъци.

„Успокой се, заповяда си тя. Мисли! Опитай!“

— Знаете ли — каза тя с най-спокойния глас, който може да извади, обърна глава и погледна Хендрикс в очите, — аз имам пари. Много пари. Колко ще искате, за да ме пуснете?

Те бяха вече на асфалта, минаха покрай няколко коли за продан и се отправиха към шосето. В колата беше тъмно, но не чак толкова, че да не види изражението на лицето му. Той явно беше заинтересуван, личеше си по блясъка в очите му. Усети, че Лутц я погледна в огледалото, когато спряха на кръстовището между паркинга и шосето.

— Къде ги държиш? — попита Хендрикс.

Тя трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди да отговори, но се опита да го скрие от него.

— В банката.

— Представи си, че наминем към банката на път за където сме тръгнали сега, ти изтеглиш всичките си пари и ни ги дадеш. После ние може да вземем парите и пак да се позабавляваме за твоя сметка.

Катрин тъкмо отвори уста да му обясни как това не може да стане, когато неговата и на Лутц врати се отвориха неочаквано, колата се завъртя рязко и те извикаха от изненада. Катрин все още стоеше с

широко отворени очи. Нечии тъмни ръце, държащи пистолети, отвориха и нейната врата широко и някой я сграбчи за ръката.

Тя изпищя, опита да се откопчи от новата заплаха — и тогава видя как черепът на Хендрикс експлодира на предната седалка. За неин ужас и изненада, той току-що беше прострелян в главата.

ГЛАВА 22

— Това съм аз, аз съм, аз съм! — крещеше нейният похитител, като дърпаше пиццата Катрин навън от колата, която сега бавно вървеше напред. — Боже, ще спреш ли да пициш?

Но тя не можеше да спре, беше като на автопилот. Към ужаса и страха от последните няколко часа се беше прибавил ужасът и страхът от гледката на кървавото убийство, извършено пред очите ѝ, от треперенето за собствения ѝ живот. Тя видя как на предната седалка Лутц се отпусна тежко, а кръвта му се плисна по таблото и предното стъкло. Босите ѝ крака опряха грубата, топла настилка, а нощното небе се залюля смешно над главата ѝ, когато тя пристъпи несигурно вън от колата. Кошницата с Мъфи, която беше в скута ѝ, се плъзна надолу и щеше да падне, ако тя не беше я хванала за дръжките в последния момент. С тъглчето на очите си забеляза как две фигури в черно напъхаха телата на доскорошните ѝ мъчители навътре в колата и също влязоха вътре. Колата спря, когато мъжът на шофьорската седалка натисна спирачката.

— Да се отървем от тях и от колата — заповяда нейният похитител, който още я стискаше за ръката и ѝ помагаше да се държи на крака, като не позволяваше на коленете ѝ да се огънат и тя да се строполи на земята. Втори писък се изтръгна от гърлото ѝ, когато тя разпозна гласа на мъжа. Това беше Дан, не, Ник, да, да, Ник. „Господи, благодаря ти за Ник.“

Ник беше облечен в тъмни дрехи, с тъмна бейзболна шапка върху златистата си коса. Той беше дошъл за нея и френетичното биене на сърцето ѝ започна да намалява. Тя сподави виковете си.

— Ще я взема със себе си и всички ще се срещнем в Гардънс парк — каза той и я поведе към своя „Блейзер“. Чуха се гласове на съгласие, затръшване на врати и плъзгане на гуми по асфалта, когато нейният „Лексус“ и един черен „SUV“ тръгнаха от паркинга и се отдалечиха от МакЛийн. Междувременно Ник беше отворил предната

врата и я настаняваше в „Блейзер“-а, когато кошницата с котката тупна в краката му. Оттам се чу злобно съскане.

— Какво, по дяволите, е това? — той взе кошницата от ръцете ѝ и продължи да ѝ помага да се настани.

— К-к-котка — успя да каже Катрин, въпреки че цялата трепереше и дишаше учестено. — Не я оставяй.

Той измърмори нещо — тя реши, че е някакво проклятие, — но след миг вратата зад нея се отвори и кошницата с котката се приземи на задната седалка. Тя погледна през рамо и срещна погледа на Мъфи, очите ѝ бяха огромни и кръгли като на нея самата, блестящи страшно в тъмното. Явно котката не беше щастлива, но беше невредима.

Ник отвори вратата си и се стовари на предната седалка, а после я затвори. Едва тогава тя забеляза, че той не трябва да пали, моторът беше работил на празен ход през цялото време.

— Сложи си колана — каза той и я огледа бързо. Тъй като тя не се помръдна, защото мускулите ѝ не я слушаха, той изруга и се наведе, за да сложи колана вместо нея. Свали шапката от главата си и я хвърли на задната седалка, като прокара пръсти през косата си. Когато той се мръдна, тя забеляза метален блясък на гърдите му и съобрази, че носи презраменен кобур, който почти не се забелязваше в тъмното. Вътре имаше пистолет.

После „Блейзер“-ът тръгна, завъртя гуми и се отправи в посока, обратна на останалите.

— Н-н-не натам — отбеляза тя с тракащи зъби и се облегна назад. Опитваше се да запази някакво равновесие.

— Не отиваме на същото място — каза той и намали, докато минаваха през плетеницата от светлини и сгради (*всичко, което тя беше успяла да види от МакЛийн*).

Беше ѝ студено, адски студено, направо замръзваше, толкова студено, че щеше да се обгърне с ръце, ако не беше толкова изтощена. Знаеше, че студът не е от климатика, защото той дори не беше включен. Тя трепереше. Продължителните тремори, които караха зъбите ѝ да тракат, бяха резултат от шока.

— Защо... не?

Той пак ѝ хвърли поглед, докато завиваха надясно на едно празно кръстовище от другата страна на МакЛийн, а тя прочете на един пътен знак, че пътуват към Белтуей.

— Защото не искам пак да те докопат — каза той сурово.

— Кои те?

— За това, вероятно, ще трябва да поговорим по-късно — поклати глава той.

Тя го погледна навъсено, но тъй като единствената светлина идваше от отражението на фаровете, плъзгащи се по покритите с борове хълмове, по които пътят лъкатушеше, и от слабата светлинка на таблото, не можа да види изражението на лицето му. Знаеше само, че е мрачно.

Профилът му беше „изрисуван“ в тъмното отвъд прозореца и тя различи извивката на веждата му, линията на носа му, стърчащата му брадичка.

Косата му беше разрошена, дълга и чуплива, докато по-рано беше подстригана безпощадно късо, но другото беше както преди: широките рамене, слабото мускулесто тяло, силните, дълги крака. Ръцете му стискаха здраво кормилото и тя разпозна широките му длани и дългите пръсти.

Ник, това определено е Ник.

Вълна на облекчение премина по цялото ѝ тяло. Тя беше толкова силна, че Катрин се почувства замаяна. Най-после беше в безопасност с Ник.

— Защо се забави толкова? — попита тя разтреперано, после, за своя изненада, избухна в сълзи.

— Дявол да го вземе! — тя усещаше погледа му по лицето си, въпреки че стоеше със затворени очи и се опитваше да спре сълзите си. — Знам, че си била в страшно положение. Само, моля те, не плачи.

Тя бързо отвори очи. Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— И ти щеше да плачеш, ако току-що те бяха горили с цигара и ти бяха казали, че ще ти обелят лицето...

— Знам — прекъсна я той. В гласа му се усещаше истинска болка за нея. „Блейзер“-ът се изкачи на върха и се потопи в поток светлина след тъмнината. Тя видя големите халогенни лампи на магистралата и разбра, че завиват към Белтуей и се отправят към Мериленд. — Имахме подслушвателни устройства там, чухме всичко. Щях да умра, когато слушах, но нямаше как да се промъкнем вътре. Онова е силно охранявана зона на Агенцията. Практически, може да пробиеш само с атомна бомба. Както и да е, като чух Хендрикс и

Бенет, разбрах, че ще те изведат навън. За мръсната си работа те имат специални съоръжения.

— Плантацията — Катрин пое дълбоко дъх. По бузите ѝ все още се стичаха сълзи, но бяха се разрешили и тя беше сигурна, че най-лошото от яростното нападение беше отминало. Пое отново въздух и опита да спре потока от сълзи.

— Дааа. Там не вършат — не вършеха — хубави неща.

— Ти ги уби! — споменът за скалпа на Хендрикс на предната седалка, а кръвта на Лутц, опръскала предното стъкло, я накара да потръпне.

— Да, добре, трябваше да свършим това. Някои хора заслужават да умрат. Онези двамата добре преживяваха, като подлагаха хората на мъчения и понякога — на мъчения до смърт. Светът е по-добро място за живеене без тях.

— Ако не ги бяхте спрели навреме... — мисълта за перспективата замъгли съзнанието ѝ отново.

Той я погледна бързо и навъсено.

— Нямаше начин да закъснея, така че избий си тази мисъл от главата. Следяхме те през цялото време, откакто напусна бунгалото. Подслушвахме, наблюдавахме, внимавахме за теб. Наистина си добра за нелегална работа, знаеш ли? Помниш ли телефонното обаждане до Барнс онази нощ, когато те върна в оня апартамент, където ти отседна, след като напусна къщата си. Ние се обадохме и му съобщихме, че един от неговите информатори е бил заловен от Кремъл. Знаехме, че ще хукне да проверява и предположихме, че ти ще се радваш.

Катрин отвори очи при спомена.

— О, да! — каза тя разбиращо. — Бях много доволна.

Приближиха зона за отдых и тя учудено го погледна, когато видя, че завиват натам. Имаше дървета, лампи високо над главите им и малко тухлено здание с прозорец отпред, където са тоалетните. Един бус беше паркиран на първия от двата паркинга, а две коли — на втория, пред сградата. Тя видя през прозореца, че двойка на средна възраст изчезна по посока на тоалетните.

— Уместно ли е сега да спираме за почивка? — попита Катрин със съмнение и изтри последните следи от сълзи от бузите си внимателно. Бузите ѝ вече не пулсираха, но солта още пареше по тях.

От внезапната му усмивка ѝ се зави свят. Тя си спомни, спомни си един друг ден, когато ѝ се беше усмихнал по този начин. Бяха в къща, в силно осветена кухня, а тя му крещеше да се маха. Събу си обувката и я запрати към него. Той се наведе и тя не го уцели, а се спря в някакви шкафове — тогава той се усмихна също както сега. Катрин премига и се опита да разгадае спомена, да го включи в някакъв контекст, но главата я заболя, не можа да мисли трезво вече и спомените изчезнаха така бързо, както се появиха.

Като притисна глава с ръка, се опита да пренебрегне болката и да възстанови изплъзващия се спомен. В това време той зави към едно тъмно място, далеч от другите коли, изключи двигателя и разкопча колана си.

— Вярваш ли ми? — попита той, като търсеше нещо в джоба си и после се обърна към нея. В ръка държеше джобно ножче.

То веднага отклони вниманието ѝ. Катрин зяпна, щом отмести поглед от ножчето към лицето му. Плетеница от нови спомени избухна пред очите ѝ като фотографска светкавица. Те преминаваха твърде бързо, за да може да ги осъзнае, но тя беше сигурна какво означават те като цяло.

— Шегуваш ли се, доктор Дан? Разбира се, че не.

Този път усмивката му се появи по-бавно, но пак беше толкова обезоръжаваща.

— Много си откровена. Но така или иначе, ще правиш каквото ти казвам.

— Какво ще правя? — попита тя предпазливо, като не снемаше поглед от ножчето.

— Наведи се, хвани си коленете с ръце и дръж здраво — усмивката беше изчезнала, устните му отново бяха свити в строга гримаса.

Тя попита крайно предпазливо:

— Защо?

— Защото имаш локатор, имплантиран в гърба си, и трябва да го извадя, преди да ни открият.

Очите ѝ се уголемиха от ужас.

— О, боже мой!

— Да.

Той не изглеждаше по-весел от нея и Катрин потисна всякакво намерение за протести и въпроси, които ѝ минаха през главата, а вместо това пое дълбоко въздух, разкопча колана и направи каквото ѝ каза.

Ако имаше локатор в гърба си, той трябваше да бъде изваден. Ако Ед още не е свикал цяла армия да я търси, то е, защото още не е разбрал, че е избягала. Когато разбере, веднага ще пусне копоите. Нямаше нищо по-лошо от това да се окаже отново в ръцете на Ед.

И независимо от всичко, включително и това, което току-що беше заявила, тя откри, че вярва на Ник, в края на краищата.

Поне малко.

— Много е малко — каза той, когато тя прегърна коленете си с всички сили, отвърна лице и стисна здраво очи. — И е точно под повърхностния слой. Опитали са да го поставят на място, което ще се скрива от презрамката на сутиена ти, и никой не би го забелязал, освен ако не търси специално белега.

— О, Господи — изохка тя и стисна още по-здраво краката си, когато той вдигна тениската и задната част на сутиена ѝ.

— Ще се опитам да го направя възможно най-бързо — мълчание. — Ето го.

Тя усети как пръстите му леко докосват гърба ѝ отляво и подскочи, сякаш я беше намушкал с нещо.

— Ник...

— Стой мирно!

Той постави лявата си ръка на рамото ѝ, дълга, тежка, успокояваща ръка, която правеше всичко възможно да я задържи на място.

— Не мърдай! — предупреди я той, придържайки ръката ѝ. Тя стисна силно очи и обгърна бедрата си.

Дръпна се инстинктивно, когато усети острието на ножа да опира тялото ѝ, преди да се заби в него. Тя извика и го чу да казва отново: „Не мърдай“, този път много строго. Насили се да стои спокойно, вдъхна повече въздух и задържа дъха си, сви мускули, за да не може да мърда. Болката беше остра и силна, студено метално промушване в кожата и мускулите, съпроводено с усещането за стичаща се топла кръв. Нейната топла кръв. Главата ѝ олекна, когато

вълна от студена пот я обля от главата до петите. Но тя вече не помръдна.

— Махнах го — каза той, тъкмо когато тя мислеше, че ще припадне, и вдигна ножчето. Ръката, с която я притискаше допреди малко, сега я прегърна бързо и успокояващо. — Съжалявам, че трябваше да го направя. Добре ли си?

Катрин кимна и остана на мястото си, главата ѝ лежеше на коленете, дишаше тежко.

— Пази си главата!

Тя беше толкова замаяна, че не разбираше какво прави той, но чу как отваря жабката на колата, после чу разнообразни малки шумове и след минутка усети леко потъркване от марля, плъзгаща се по гърба ѝ. После той притисна плътно малката раничка. Използваше съдържанието на комплекта за първа помощ, за да обработи раната, която беше отворил. Тя започна да усеща как бавно, бавно ужасната замаяност започва да намалява.

— Добре ли си? — попита той отново, този път звучеше разтревожено.

След като замаяността почти изчезна, а студената пот и спазмите в стомаха вече ги нямаше, тя беше способна на трезви преценки. Раната наистина я понаболяваше малко. Не болеше повече от пулсиращите изгаряния по ръцете и дланите.

— Да — каза тя, отвори очи и обърна глава към него. Все още стоеше наведена с глава на коленете и с ръце, обгърнали краката ѝ, но чувстваше, че може вече да се изправи. Той се наведе близо до нея, толкова близо, че тя виждаше само черното му облекло, когато леко нанесе крем на гърба ѝ. После чу разкъсване на хартия и предположи, че ѝ слага анкерпласт. След това той внимателно върна дрехите ѝ на място. За нейно учудване, дори когато той притегли сутиена върху раната, не усети болка.

— Това е моето смело момиче! — каза той.

Катрин все още обмисляше възможните последствия, когато той излезе от колата, затвори вратата и изчезна. Тя се намръщи и постоя с нарастващо безпокойство в очакване, после постепенно я обхвана паника. Къде беше отишъл? Седеше и се оглеждаше, когато той се върна и се вмъкна в колата.

— Къде ходи? — пискливият тон беше отражение на тревогите й.

— Виждаш ли онази кола там? — той сочеше натам със задоволство. Подобие на лека усмивка изкриви устата му, очите му за пръв път тази нощ излъчваха спокойствие. Докато говореше, закопча колана си и запали колата.

Докато напускаха паркинга, тя погледна в посоката, в която той сочеше, и кимна. Там стоеше спортно БМВ. Шофьорът вероятно беше в тоалетната.

— Прикачих локатора към задния калник. Където и да отиде колата, те ще го следват. Докато открият истината. Ще им отнеме няколко часа, във всеки случай.

Катрин мигна. Вече пътуваха към виещата се алея, която щеше да ги свърже с Белтуей.

— Добра идея — каза тя. Упорито се опитваше да се успокои, но подозираше, че има твърде много адреналин в тялото си и ще отнеме известно време да го „източи“. Усещаше се пленена и изцедена едновременно.

— И аз си помислих така — погледна той към нея. — Сложи си колана.

Катрин го сложи и с радост откри, че мускулите й вече функционират по малко. После, когато тръгнаха по Белтуей, се облегна — внимателно, пробвайки колко е чувствителна раната на гърба й, и се зарадва, като разбра, че почти не я усеща. Тогава облегна глава на горната част на седалката. А после я завъртя към него, за да го вижда.

— Ник — реши тя да опипа почвата. Името прилепна на езика й, звучеше й познато при това.

— Мммм?

„Блейзер“-ът се смеси с другите коли, само още два фара сред дузини други проблясващи в тъмнината. Тя изпита облекчение. С него се чувстваше в безопасност.

— Ти ме излъга — каза тя строго.

Той я погледна бързо. Сви устни:

— Не повече отколкото беше необходимо.

— Доктор Дан — каза тя презрително. После се намръщи, като че ли трябваше да разреши сложен проблем и попита:

— Защо не можах да те позная веднага? Не може да съм си ударила главата чак толкова лошо.

Измина известно време.

— Бях под прикритие — каза той накрая. — За теб беше безопасно да не ме разпознаеш. Оставих косата ми да израсте, намерих някакви очила, които все забравях да нося, впрочем.

Катрин се замисли за косата и очилата: те нямаха значение. Може и да не приличаше на агент от ФБР, но пак приличаше на Ник. Тя опули очи, когато внезапно се сети за нещо: всеки път, когато се опитваше да си го спомни от времето, преди да се събуди в болницата и да го види надвесен над нея като доктор Дан, главата започваше да я боли. А започнеше ли болката — изчезваше споменът.

Обувката ѝ се изхлузи от крака.

— Вие сте ми направили нещо, нали? — в гласа ѝ се усещаше ужас, а тя го гледаше втрещено. — Нали? С мозъка ми.

ГЛАВА 23

Той стрелна поглед към нея. Фаровете на колите от насрещното движение по Белтуей, отделено от тях с тревни насаждения, преминаваха през колата и осветяваха лицето му за кратко. Той имаше виновен вид. Тя ядосано сви устни.

— И без повече лъжи — предупреди го.

Той въздъхна:

— Някои от спомените ти бяха временно блокирани. Ти се съгласи на това.

— Какво каза? — тя се изправи на седалката бързо, погледна го, без да обръща внимание на изтощението и всички болки, които пронизваха тялото ѝ. — Блокирали сте спомените ми? Как така?

— Не съм го направил лично. Бюрото има много ресурси, включително хора, които знаят как се правят такива неща.

— Какво точно са направили?

— Успокой се — каза той, което имаше напълно предвидимия ефект да я накара да пожелае да крещи или да го замери с най-близкия предмет.

Тя обаче не направи нито едното, нито другото, а само сви ръце в юмруци и присви очи.

С онази част от мозъка си, която още беше способна да забелязва такива неща, разбра, че се готвят да напуснат Белтуей. Като погледна автоматично нагоре, видя, че на знака, под който щяха след малко да преминат и да свърнат към изхода, пишеше „Силвър Спринг“.

— Мисля, че беше комбинация от хипноза и дрога — завърши той в отговор на погледа „кажи ми истината или умри“.

Последва момент, зареден с електричество.

— Хипноза и дрога? — повтори тя като ехо, възмутена. Някакъв мъгляв спомен се прокрадна и главата я заболя веднага — не беше онази омаломощаваща болка, която изпитваше, когато спомените за него преди болницата се опитваха да изплуват, но все пак беше пронизваща. Катрин настояваше да узнае всичко. Паренето на неговите

устни върху нейните — трепване — светлинките на прожекторите, подскачащи към тях сред дърветата — трепване — истински ужас, последван от странно, като че ли е зомбирана, спокойствие. Тя запелтечи от възмущение, когато видя ясно картината. — Помощник-шерифите — в гората, след като ме целуна. Те не бяха там заради алармата. Не бяха истински помощник-шерифи, мамка му. Били са твоите хора. И са били там, за да увредят мозъка ми.

Ник направи гримаса. Кипяща от ярост, интерпретира нещата така, че той се оказа виновен.

— Мисля, че те използваха думата „репрограмиране“ — каза той прекалено спокойно. — Някои спомени се процеждаха и правеха нещата твърде трудни за теб. Беше започнала да откачаш, помниш ли? Не беше от полза нито за нас, нито за себе си. След като те успокоиха отново, ти вече беше готова да бъдеш с Барнс.

— Да... бъда... с... Барнс — тя опасно раздели думите. — За това беше всичко, нали? Използвали сте ме, за да стигнете до Ед.

— Ти се съгласи — каза той с равен глас и ѝ хвърли бърз поглед. — Както и да е, няма смисъл да разнищваме стари работи. Всичко свърши. Вече си във от това.

Всичко беше толкова лукаво измислено, че тя усети как вдига кръвното.

— Искам си спомените обратно — каза през зъби. Бяха в основата на склона и тя мярна кръстовище с бензиностанции и магазини.

— Добре, ще ти ги върнем — обеща той и зави надясно. — Това е напълно възможно. Разследването ще приключи следващите дванайсет часа и после ще оправим нещата.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

— Искаш да кажеш, че ще ме поправите? — осени я друга мисъл и дъхът ѝ спря. — Ед беше прав, нали? Аз съм била подставено лице на ФБР. Само че не съм го знаела.

— Нещо такова — той изкриви устни, едва-едва, но достатъчно тя да забележи наченки на усмивка и реагира зле. — Защо не разбереш, че да не знаеш какво става, беше по-безопасно за теб самата?

— Не се смееш, нали? — попита тя с предупреждение в гласа.

— Не — тонът и лицето му веднага станаха сериозни. — Не се смея. Твърде много хора умряха или бяха ранени в този случай. Крайно време е всичко да приключи.

— Какво да приключи? Какво разследвате? — тя го огледа колебливо. — По дяволите, аз съм част от това. Имам право да знам.

— Да — каза той, — мисля, че имаш. Барнс изнудва хората. Благодарение на възможностите на Агенцията да проучва, може да очерни почти всеки във Вашингтон. И го използва, за да манипулира хората и те да му дават това, което иска.

— А той какво иска? — попита тя и забеляза, че те вече не са на главния път, а на улица, от двете страни на която имаше дървета, отрупани с листа, и жилищни кооперации.

— Различни неща. Понякога пари. Понякога от други правителствени организации — като нашето Бюро — да се отдръпнем от някои разследвания. Понякога — напредване в кариерата. Забелязали колко бързо се изкачи по йерархичната стълба? Изнудването купува много промоции.

— О, Господи! Сигурен ли си? — каза тя.

— О, да. Върхът на всичко е, че той иска власт. Разследваме го повече от година. Можеше да ни отнеме и повече време, но той вече знае, че сме по следите му и всичко свърши. След няколко часа ще го арестуват.

Той спря на малък паркинг до четириетажна тухлена сграда, намери място близо до вратата и изключи двигателя.

— Има още няколко възела за разплитане, но ние направихме всичко необходимо, за да го заключат до края на живота му.

Не й убягна от вниманието, че паркираха. Сградата, пред която спряха, беше малка и непретенциозна като всички останали в квартала. Няколко разпръснати светлини се прокрадваха през малките каси на прозорците, подредени в една редица, но не се виждаха хора наоколо. Паркингът беше повече от половината зает с коли от различни марки, най-вече стари коли. Имаше голям контейнер за боклук на оня край и една-единствена жълта лампа на стълб до него, която хвърляше слаба светлина и по-голямата част от паркинга тънеше в мрак. Леко безпокойство — съвсем леко, защото беше с Ник, — я обзе. Заради начина, по който стояха нещата, всичко непознато я тревожеше.

Тя имаше проблеми с доверието.

— Къде сме? — попита, като се огледа бавно наоколо. — Това не е ФБР — вариант на оня паркинг, нали?

— Какво, не ми ли вярваш? — онази лека, подлудяваща усмивчица се завърна на лицето му и показваше, че той намира нещата за забавни, независимо от обстоятелствата.

— Не — каза тя. — Дявол да ме вземе, но не ти вярвам. Ще трябва да ме измъкнеш от колата насила, защото ще викам и ще ритам, докато не ми обясниш какво точно е това място.

Той я погледна, без да каже нищо. Беше достатъчно светло, за да му види лицето. Вбесяващата извивка на устните му я нямаше. Не се усмихваше в момента. Челюстта му беше здраво стисната, а в очите му имаше стоманен блясък.

— Искаш точно обяснение? Ето, тогава: Барнс иска да те убие. Някои от Бюрото искат да те вземем „под специална закрила“. Който е влизал в къщата ти, може все още да иска да те докопа също. С други думи, засега ти си мис Популярност, но с лоши перспективи. Тук има място, където ще се криеш известно време. Наех го преди няколко дни, веднага след като разбрах, че може да се наложи да те измъкна. Само още един човек знае за мястото, освен мен. Ако се бяхме върнали с моите момчета там, сега ти щеше да си ябълката на раздора. Хората имат различно мнение за нещата. Може би щеше да свършиш в някоя сграда, където те ще се опитват да изтрият спомените ти от тези събития. Или може би... е, кой знае? Мисля, че е по-добре да те скрия и да те държа настрана, докато накрая някой се погрижи за теб.

Тя застана нащрек:

— Искаш да кажеш, че ти не си отговорен за съдбата ми?

Той се намръщи:

— Аз съм, но на теория. След като вече сме по следите на Барнс, някои от високопоставените членове на Бюрото искат да се намесят. Не мисля, че мога да гарантирам, че всичко ще върви по моя план и не виждам причина да си опитвам късмета с теб — лицето му леко просветна. — Нали си чувала, че законът е на страната на имащите. Това е принцип, който спазвам.

Той излезе, след като свърши, и Катрин, която сега беше сигурна, че иска да влезе в къщата, откопча колана си и отвори вратата. Когато тя изви крака, за да слезе, той застана до вратата и я отвори по-широко. Погледна босите ѝ крака, усмихна се леко и поклати глава:

— Какъв ти е проблемът с обувките?

Тя склучи вежди. Ник можеше да е единственото нещо между нея и смъртта, но това не значеше, че е щастлива с него.

— Сигурно е от хората, с които се събирам — каза язвително и се изправи. Коленете ѝ трепереха и тя тръгна замаяна. Хвана се за края на вратата и така успя да се задържи, преди краката да я предадат. Пръстите ѝ се свиха върху гладкия, топъл асфалт за равновесие и тя пое дълбоко въздуха на меката лятна нощ.

— Дори не си го помисляй! — срязва го тя, когато Ник ѝ показва, че е готов да я вземе на ръце и да я занесе до сградата. — Трябва да вземеш Мъфи.

Той изглеждаше леко озадачен, после погледна към задната седалка, където Мъфи си седеше тихо в кошницата.

— Забравих за проклетата котка — плъзна поглед по нея. — Сигурна ли си, че ще се справиш сама?

— Абсолютно.

Той погледна скептично, но отвори задната врата и се пресегна за кошницата. Междувременно Катрин успя да застане на крака и затвори вратата си, въпреки че се облегна на нея уж че го изчаква, а всъщност — за да събере сили. Чувстваше се като прегазена от камион с осемнайсет колела, но не беше необходимо и той да го знае. Спомените ѝ може и да са объркани, но тя пазеше достатъчно за взаимоотношенията си с него и подозираше, че единственият начин да се справи, без да му дава възможност само той да командва, е от позицията на силата. С кошницата в ръка, той затвори вратата и я погледна.

— Винаги мога да се върна за котката, нали знаеш?

— Носи котката.

Замаяността беше попреминала и въпреки че краката ѝ още бяха слаби, тя вдигна брадичка, изправи гръб и направи усилие на волята да върви твърдо и уверено до него. Имаше само няколко лампи наоколо, така че улицата, малкият двор и веранда тънеха в мрак. Колите бяха паркирани на различни паркинги. Един мъж, който изглеждаше просто като още една сянка сред многото други, само че по-тъмна, вървеше по тротоара от другата страна на улицата и бързаше напред. Наоколо не се виждаше никой друг.

Те влязоха вътре — първо в малък коридор, слабо осветен от плафон на тавана. Едната стена беше заета от големи правоъгълни решетки на пощенски кутии, всяка с номера на апартамента и „джобче“, в което бе пъхнато парче хартия с името на живеещия там. Повечето бяха празни. Тя преброи четири редици с по четири кутии всяка, което правеше общо шестнайсет апартамента. В коридора имаше няколко гладки, кафяви дървени врати. На едната пишеше „Аварийен изход“, на другата — „Перално помещение“, а останалите вероятно водеха към апартаментите и на тях не пишеше нищо. До аварийния изход имаше асансьор. Ник натисна бутона да го извика, докато Катрин хвърляше нервни погледи към входната врата.

Ако някой беше влязъл, преди да дойде асансьорът, тя вероятно щеше да получи инфаркт.

Качиха се до третия етаж и излязоха от асансьора. Освен тези на асансьора и аварийния изход, имаше още по две врати от двете страни на коридора с надписи ЗА, ЗБ, ЗС, ЗД. Ник тръгна към ЗС, извади ключове от джоба си и отключи.

Катрин влезе след него в малък тъмен хол, който беше веднага осветен от бяла лампа в ъгъла до дивана.

— Дом, мой сладък дом — каза той, като затвори и заключи вратата и пусна кошницата на земята.

— Горкото коте, то стоя в кошницата цяла вечност.

Катрин отиде да я пусне, след като първо се огледа.

Стаята беше дълга, тясна, с кръгла маса от бор и четири стола на единия край и с отвор без врата към кухнята. На другия край на стаята имаше златистокафяво плетено канапе, опряно до стената, през която току-що бяха преминали. Кафяво кресло с подвижен гръб стоеше до канапето, а метална маса със стъклен плот и лампа отгоре се намираше между тях. Пред канапето имаше ниска масичка със стъклен плот и черно на цвят дистанционно отгоре. Срещу канапето един малък телевизор беше пъхнат в евтино шкафче, наред с най-различни джунджурийки. Завеси с неопределен тъмен цвят висяха над пода и скриваха един от прозорците — отличителен белег на сградата.

— Дават го под наем за една седмица, при това обзаведен — каза Ник, когато Мъфи внимателно се измъкна от кошницата си. — Заредих с храна и други неща, от които може би ще се нуждаеш, така че ще се чувстваш добре известно време.

— Какво имаш предвид, като казваш „ще се чувстваш добре известно време“? — Катрин го погледна смръщено, а котката премести поглед от нея към Ник и издаде пронизително и жалостиво скимтене. — Нямах намерение просто да ме оставиш тук, нали? — после се обърна към котката с по-мек тон: — Ей, писе — и се наведе да я погали. Мъфи навири опашка и понечи да тръгне с ново жалостиво мяукане, без да обръща внимание на това, че Катрин докосваше с пръсти гърба ѝ. Явно отношенията им не бяха много любезни.

— Аз водя разследване, нали не си забравила? — той погледна отдалечаващата се котка. — Не мислиш ли, че то иска да отиде до банята?

— Мъфи е тя, ясно ли е? — а после се опита да отгатне: — Тя или иска това, или е гладна — Катрин се протегна към кошницата за чинийките на Мъфи. За съжаление, както нейните обувки и чантичка, така и храната на Мъфи се беше изгубила по пътя. — И да знаеш, няма начин, никакъв, да стоя тук сама.

Мъфи беше изчезнала някъде към кухнята. Катрин я последва с чинии в ръка, като щракна ярката лампа над главата си на излизане. Сега, след като вече не беше в непосредствена опасност, тя усещаше прилив на нови сили. Още на пръв поглед разбра, че това е корабна кухня: бял балатум, бели плочки, бели електроуреди, тъмни дървени шкафове. Мръщейки се, Ник я последва.

— Причината, поради която наех този апартамент е, че ти можеш спокойно да останеш тук и да си в безопасност — той звучеше леко раздражен. Наблюдаваше Катрин, докато тя напълни чинийката на Мъфи с вода и я постави на пода. Котката бързо пресече и се приближи до чинийката, като започна да лочи жадно. Дори позволи на Катрин да я гали по гърба, докато пие. — Има риба тон в шкафа до хладилника. Нямам котешка храна.

— Тя има нужда и от сандъче — тоалетна — отбеляза Катрин, като отвори въпросния шкаф. Наистина, имаше няколко кутии с риба тон, а също и множество кутии с различни консервирани супи, буркан с фъстъчено масло „Джиф“, кутия със солени бисквити, кутия „Чиърибу“, кутия кафе и пакет захар. И това беше само единият шкаф. Още пет такива имаше до стената. Ясно е, че той не искаше тя да умре от глад.

— Мамка му! — той излезе, вероятно за да търси сандъче.

Катрин отвори една консерва с риба тон и я изсипа в купичката на Мъфи, която сигурно я бе подушила, защото погледна нагоре и застана нащрек. Големите ѝ сини очи блестяха обнадеждено. Тя проследи купичката с прецизността на радар и в момента, в който Катрин я постави на пода, тя се нахвърли върху храната и започна да яде на големи, лакоми хапки.

— Нямаше защо... — канеше се да каже „да ми благодариш“, но нещо стегна гърлото ѝ преди последните думи. Гледаше ръката си, оная, с която галеше Мъфи. Освен двете следи от изгаряне, с които вече беше свикнала, имаше множество малки кафяви петънца с различна големина. Първо си помисли, че са лунички — само че тя нямаше лунички.

Катрин пое въздух и почувства, че стаята се отдалечава.

— Какво има? — попита Ник, който тъкмо беше влязъл и оставил нещо на пода. Острият звук я накара да вдигне глава от изненада и да премине през първия страшен етап на отново надвиснала опасност от полудяване. — Господи, ти си бледа като призрак!

— Кръвта на Хендрикс е навсякъде по мен — гласът ѝ беше спокоен и тя успя да се изправи, без да се олюлява, което при дадените обстоятелства си беше истинско постижение. Забеляза, че Ник беше пуснал на пода импровизирана котешка тоалетна: картонена кутия с цял куп ивици нахсан вестник. Тя се надяваше Мъфи да не е особено претенциозна. — Трябва да си взема душ веднага.

Вече вървеше към изхода от кухнята за коридора и спалните. Сигурно там имаше и баня. Ако не измиеше кръвта на Хендрикс веднага, щеше да повърне.

— Добре — той я огледа и сви устни при вида на кръвта. Тръгна след нея, тъй като не знаеше какво друго да направи. — Имаш ли нужда от помощ?

В по-голямата спалня имаше огромно легло, а в другата — легла близнаци. Банята беше в съседство.

— Не — подхвърли тя през рамо, — но да не си посмял да тръгнеш, докато се къпя.

— Няма — обеща той, — няма да си тръгна.

След като получи това обещание, тя влезе в банята, включи осветлението и затвори вратата. После бързо пристъпи към тоалетната

чиния, вдигна капака и повърна. След около дваайсет минути излезе изпод душа. Горещата вода си беше свършила работата: чувстваше се чиста, отпусната и олекнала. Силният аромат на сапун „Ирландска пролет“ — явно той предпочиташе тази марка — с който се беше къпала, се носеше из въздуха, дори и след като се беше увила в хавлията, голяма плажна оранжева хавлия с картинка на кутия от Милър Лайт върху нея. Имаше дузина такива кърпи, напъхани небрежно в едно чекмедже за бельо и тя предположи, че е имало разпродажба в Биг Лотс, когато Ник е пазарувал. Във всеки случай, хавлията беше достатъчно голяма да я обгърне два пъти и да я покрие от мишниците до коленете. Когато се изправи пред мивката да си измие зъбите за трети път, откакто беше тук (*Ник беше предвидливо обзавел аптеката с няколко четки за зъби и две тубички паста за зъби*), беше напълно изсъхнала. Беше си вдигнала косата и просто измъкваше фибата — сигурно останала от предишна наемателка, а тя я беше намерила в чекмеджето за бельо — когато забеляза няколко малки петънца на превръзката на носа си. Тя ги погледна отблизо и усети, че отново ѝ се повдига. Не беше много сигурна, но ѝ приличаха на петна от кръв.

Сърцето ѝ заби ускорено и тя реши да свали бинта. Той беше телесен цвят, широк като лейкопласт, и покриваше напълно горната част на носа ѝ. Катрин потръпна при мисълта как ще изглежда той след ужасния удар. Никак не ѝ се искаше да сваля бинта. Но пък можеше да диша по-леко без него и да си възвърне обонянието напълно. Ето, тя безпогрешно бе усетила аромата на сапуна. Помисли, че дори и да не е излекуван напълно, носът ѝ е достатъчно здрав. А и не можеше да живее с мисълта, че по превръзката ѝ има още от кръвта на Хендрикс.

Приближи към огледалото, внимателно отлепи единия край на превръзката с нокът и започна леко да го отделя от кожата на носа си. Лицето ѝ се сгърчи при мисълта какво ще види. Сърцето ѝ тревожно трепна. Но когато бинтът беше свален, тя видя леко зачервен, но напълно нормален нос. Нейният напълно нормален нос.

Леко извит заради малката гърбичка в основата. Много пъти беше мислила да се подложи на пластична операция, но винаги си намираще извинение — липса на пари, липса на време, страх — да не го направи.

„Джена, скъпа, нали не искаш носле като на някаква кукла Барби?“ Тези думи отекваха в главата ѝ. Някой ѝ го беше казал преди много време. Мъж. Укорителни думи на мъжки глас, пълни с доброжелателност, които тя все още чуваше.

Джена? Очите ѝ се разшириха при спомена. Сърцето ѝ заби силно. Кръвта ѝ нахлу в ушите. Цялата баня се завъртя пред очите ѝ и тя усети пронизваща болка в главата. Хвана се за мивката и се опита да поеме въздух. След минута замаяността и болката намаляха достатъчно и тя започна да идва на себе си.

„Не мисли за това.“ Знаеше, че ако го направи, болката ще се върне. Опита се да не мисли. Изправи се, после съвсем внимателно се отдалечи от мивката и се отправи към вратата. Отвори я и се облегна на касата. Светлината от банята падаше върху нея. Спалнята беше тъмна, но не чак толкова, че да не види простата бяла покривка върху леглото, креслото в ъгъла с лампион до него и големия тъмен и евтин килим, покриващ пода от стена до стена.

— Ник — извика тя със слаб глас. — Ник.

Той трябва да е бил наблизко, защото чу и веднага влезе в спалнята. Беше се съблякъл по бяла тениска, която носеше с черни панталони сега. Погледна я въпросително. Погледите им се срещнаха. Неговият първоначално беше питащ, но премина в гримаса. После той бързо я приближи.

— Какво, по дяволите, има?

Ако не се държеше за касата на вратата, тя щеше да падне, защото болката се беше върнала и стаята отново се завъртя.

— Коя е Джена?

ГЛАВА 24

— Дявол да го вземе! — той я хвана, защото коленете ѝ се огънаха и понеже тя се свлече отгоре му, я взе на ръце. — Добре, държа те. Не припадай сега.

Тя се страхуваше да попита отново, защото имаше опасност болката да се върне, но трябваше да знае. Усещаше, че дълбоко в себе си пази отговора, че той беше точно под повърхността и очакваше да се появи.

— Коя е Джена? — гласът ѝ едва излизаше. Сърцето ѝ удряше като чук. Очакваната болка се появи, остра и пронизваща, и тя изохка леко, когато премина през главата ѝ. Катрин плъзна ръка зад врата му и затвори очи. Той седна на креслото в ъгъла, като я държеше в скута си.

— Всичко ще е наред — държеше я близо до себе си. Ръката, която отмести кичур коса от лицето ѝ, беше топла и лека. В тона му се усещаше дрезгавост и желание да се пропъди някакъв страх, затова тя се насили да отвори очи. Главата ѝ лежеше на широкото му рамо, а той я наблюдаваше. Челюстта му беше здраво и сърдито стисната. Беше свил устни. Милите му сини очи. Те бяха станали стоманени и напрегнати от грижа по нея.

— Не трябва да се тревожиш за това. Просто почивай и ще ти мине.

— Аз съм Джена — прошепна тя, като го гледаше в очите и чувстваше, че сърцето ѝ всеки миг ще изскочи. — Нали? Аз съм Джена.

„Не съм Катрин. Никога не съм била.“ Винаги го бе знаела. Когато най-после това прозрение премахна всички бариери, възпрепятстващи опитите на подсъзнанието да пробие, болката стана толкова силна, че тя извика.

Това беше самата истина. Беше сигурна, че е самата истина, усещаше го дълбоко в себе си — и той го знаеше. Разбра по лицето му. За секунда сякаш видя цялата картина на своя живот, разстлана пред нея, а съдържанието му се виеше като вълни от фина коприна.

После всичко изчезна. Всичко, освен съзнанието, че е Джена. Не е Катрин. И никога не е била Катрин.

— Исусе Христе! — тонът му съдържаше и молба, и проклятие. Тонът, с който го беше попитала, трябва да го е стреснал, защото гласът му беше станал хрипкав, а ръцете му я държаха по-здраво. По горещината, излъчваща се от тях, можеше да се досети колко силни и здрави са те. Беше я обгърнал като пашкул и я гушкаташе близо до гърдите си. Дишаше забързано. Тя усещаше бързото повдигане и спускане на гърдите му до своите. — Казаха, че са го поправили. Казаха, че ти няма да си го спомниш никога.

— Сгрешили са. Помня.

Болката беше толкова силна, че ѝ се зави свят. Сякаш главата ѝ се разцепваше, мозъкът ѝ се разделяше на две. Пулсът ѝ биеше като барабан в ушите. Тя затвори очи и стисна зъби, за да се пребори с болката, сгуши се по-плътнo в него, повдигна колене и зарови лице между врата и раменете му, залепи се за него като мида за скала. Остана така напрегната, неподвижна, борейки се с болката, докато той мрънкаше някаква смесица от проклетия и успокоения в косата ѝ и я притискаше все повече. Бавно, много бавно, болката намаля. Постепенно тялото ѝ се отпусна и накрая тя пое дълбоко въздух, като вдиша неговата успокояваща, позната миризма.

Тя познаваше тази миризма, разпозна я инстинктивно, беше я запаметила още от първия момент в болницата. Беше смесица от собствената му мъжка миризма и аромата на „Ирландска пролет“.

— Коя е Катрин? — гласът ѝ малко засече на името. За щастие, не се появи болка този път. — Има ли въобще Катрин?

— Има — лицето му беше непроницаемо. — Това е гаджето на Ед Барнс. И негова лична асистентка. Тя работи за нас дълго време като информатор и когато се наложи да я измъкнем от играта, ти зае мястото ѝ.

— Какво? — не успя да си събере мислите. Болеше дори само от опита да направи това. Тя се чувстваше безпомощна като новородено пиленце. — Как така?

— Работата е в това, че приличаш на нея. Страшно приличаш, въпреки че поради разликата в тена трудно се забелязва от пръв поглед. Височината и строежът на тялото ви са почти еднакви, нищо че тя беше с около петнайсет паунда по-лека. Когато ти достигна нейните

килограми, боядиса косата си и направи още няколко други промени, като например да попълниш разстоянието между зъбите си, копира маниерите ѝ, трудно беше човек да ви различи. Основното са лицето и очите, а тя има същите красиви очи като твоите.

Тя пропусна комплимента покрай ушите си. В този момент не я интересуваше дали той намира очите ѝ за красиви.

— Хипнозата — затова аз си мисля, че съм тя.

— Мислехме, че така ще е по-безопасно за тебе. Барнс не е глупав, има шпиони и разузнавателни средства навсякъде. А ти трябваше да си в ролята двайсет и четири часа на ден. За да не се издадеш, трябваше да си мислиш, че си Катрин.

— Ти си ме използвал — думите се появиха изневиделица, остри и обвиняващи. Под тях някъде от подсъзнанието ѝ проблясваше спомен. Тя знаеше какво беше сторил той, но ѝ се губеха подробностите.

— Аз сключих сделка с тебе — тонът му беше равен, лишен от емоции. — Ти се съгласи. По дяволите, ти беше готова да го направиш и прие идеята.

Споменът изскочи в паметта ѝ ясно и рязко като откъс от видеофилм на тъмен екран. Една неделя преди шест месеца, преди здрачаване, тя стоеше до мивката в кухнята на собствената си малка къща и гледаше към задния двор, обсипан със сняг. Беше облечена с дънки и голям сив пуловер, който скриваше заоблените ѝ форми. Немирните кичури кестенява коса бяха прибрани назад в конска опашка, но отделни къдрици се бяха измъкнали и гъделичкаха носа ѝ, което беше проблем, тъй като беше до китките в пръст. Пресаждаше коледните амарили в по-голяма саксия. Изглежда, градинарството беше едно от хобитата ѝ. Ръцете ѝ вечно бяха изцапани с пръст и като доказателство имаше къси, дълбоко изрязани нокти.

После някой почука на кухненската врата — само членовете на семейството и приятелите ползваха тази врата — и тя си изплакна ръцете. Отиде да отвори. Там стоеше Ник — специален агент Ник Хюстън, ФБР — със своята безжалостно къса коса и уморено бледо лице. Носеше пухкаво зелено яке с подплата и дънки, протрити ботуши, вместо обичайните сако и вратовръзка.

— Хей! — каза той вместо поздрав и отгатнал по очите ѝ намерението да му затръшне вратата, бързо влезе вътре. Отправи се

към кухнята, после се обърна към нея с едва загатната подигравателна усмивка.

— Добре, че не съм много обидчив — каза той, — в противен случай щях да си помисля, че не се радваш да ме видиш.

Тогава тя извика:

— Махай се оттук! — и когато той не го направи, тя извика отново, после свали едно от гумените саба, които носеше, и го хвърли към него.

Той се отдръпна и сабото се удари в шкафа зад него. След това се ухили и я хвана за ръката, като й каза:

— Стой! Почакай! Тук съм да ти направя предложение.

Тя се поколеба. Стоеше там боса, с другата обувка в ръка, и го гледаше...

Болката дойде без предупреждение и спомените изчезнаха на минутата. Но тя знаеше, че те са още там някъде, блуждаещи из мозъка ѝ, недостижими в момента. Скимтейки, тя притисна слепоочието си. Правеше всичко възможно да изгони болката. Когато освободи съзнанието си от спомените, тя отмина. Катрин полегна върху гърдите на Ник. Искаше да научи повече, но се боеше от нова яростна атака.

— Добре, забрави цялата тази „скрий се, докато всичко приключи“ игра — гласът му беше сериозен. — Трябва да те заведем при лекаря, който направи всичко това с тебе, пронто.

Тя усети как се напрегнаха мускулите му, усети извивките на ръцете и краката му, когато се напъна да стане с нея на ръце.

— Не.

Лекарят беше правителствен психиатър. Обикновен на вид мъж с малко коремче и интелигентни очи. Помнеше го, не ясно, но достатъчно: един от хората с фенерчетата в гората онази нощ. Беше се изплашила, когато разбра, че идват за нея. Не искаше да тръгва с тях, но се налагаше.

Този път усети приближаването на болката и се сви от страх. После умишлено остави спомените да изчезнат, за да избегне новия пристъп.

Притисна се до Ник, изчака трепереща, докато се увери, че опасността от болката е отминала.

— Слушай, ти ме плашиш — каза той, — аз и без това смятах да те заведа при доктор Фрий и да го накарам да оправим тази каша,

когато разследването приключи. Но поради стеклите се обстоятелства, да го направим малко по-рано. Например сега.

— Не! — повтори тя и отвори очи. — Няма да позволя на никого да се рови повече в мозъка ми. Никога. По никакъв начин.

— Джена... — той звучеше като човек, който иска да се справи с упоритото дете. Но тя се почувства добре, като го чу да казва името ѝ. Имаше усещането, че е гледала на света през призма, и сега призмата се е разбила неочаквано и тя отново вижда както трябва.

— Няма никъде да ходя — добави тя, — ще се боря с тебе на всяка крачка.

И за да покаже по-ясно позицията си, изви глава на рамото му, за да вижда по-добре лицето му. Устата му беше побеляла в ъгълчетата, а челюстта и очите му бяха придобили твърдост, което говореше, че и неговото търпение беше на изчерпване. Тя не искаше да предизвиква появата на още спомени, защото се боеше от болката. Но тя искаше да знае. Имаше нужда да знае.

— Помня, че те замерих с обувка, а после ти ми каза, че искаш да сключим сделка. Каква сделка?

Усети, че той се колебае, започна да диша по-тежко, напрегна се, а лицето му беше издълбано от камък. Плътна поглед по нея и после отклони очи.

Ето това знаеше тя: каквато и да е била сделката, той не се чувстваше комфортно да говори за това.

— Ник — каза тя и той пак я погледна — най-после погледите им се срещнаха, — моля те!

— Искаш да знаеш за сделката? Добре, ще ти разкажа — той говореше с равен тон. — Ето я в основни линии: ако се съгласиш да заместиш Катрин Лоурънс, ще пусна някои връзки да измъкнем баща ти от затвора.

Ако я беше ударил с юмрук в гърдите, щеше да я заболи по-малко. Тя погледна недоумяващо и пое дълбоко въздух. Частични спомени се завъртяха в мозъка ѝ като картинки в калейдоскоп. Баща ѝ — оня глас от младежките години, който ѝ се караше за идеята да промени носа си. Родителят, отгледал я сам от четиригодишна след смъртта на майка ѝ в катастрофа. Човекът, когото беше обичала най-много на този свят.

— Баща ми е в... — тя щеше да каже „затвора“, но преди да довърши, прилив на спомени я заля като порой, излял се от пропукана стена на язовир. Образът на баща ѝ, усмихващ ѝ се дяволито, премина като светкавица през ума ѝ и накара сърцето ѝ да трепне. Виждаше го ясно: добре сложен, не много висок, с маркова бяла риза с къс ръкав, червена вратовръзка, тъмни панталони; сивата му гъста коса беше къдрава като овче руно, приветливото му лице — винаги усмихнато. Оня ден той я беше посрещнал на прага на своята фирма за финансови услуги, прегърна я и после отстъпи назад, за да ѝ покаже какво беше написал наскоро с големи позлатени букви на матираното стъкло на горната половина на входната врата: „Майкъл Т. Хил и дъщеря“ ООД. Тя току-що беше завършила университета в Мериленд, имаше диплома на счетоводител и онова беше първият ѝ работен ден на пълно работно време — не беше като лятна работа или работа след училище. Имаше намерение да работи за него съвсем кратко време, да му помогне и да натрупа малко опит. Ако се прибавеше организационният ѝ талант и етичността към неговото умение да намира и очарова клиенти, щеше да се получи печеливш тандем. Фирмата процъфтяваше и се разрастваше и след четири години тя все още беше там. Работеше усилено, по дванайсет часа на ден, често и през уикендите, без ваканции, само и само да вървят работите във фирмата. Бе провалила няколко връзки заради работата си — нямаше време да им се отдаде напълно — но в най-добрите си години, „Хил“ ООД (тя беше убедила баща си да съкрати името) имаше шестнайсет работници и годишен доход от повече от един милион долара. Те вървяха към успеха.

Тогава една златна лятна вечер вълкът се появи на вратата в образа на специален агент Ник Хюстън, ФБР. Разбира се, тогава не знаеше, че той е вълкът. Нито пък, че е агент на ФБР. Мислеше, че е техен клиент, защото баща ѝ каза така.

За първи път видя Ник една събота вечер преди две години. От около час беше сама в офиса в празната сграда, защото довършваше ревизията на фирмата, която трябваше да е готова до понеделник, преди да се срещнат с клиенти на вечеря в близкия ресторант на Мортън. Както си седеше в затворения кабинет и се мъчеше със сбора на някакви цифри, тя чу шум в съседния кабинет — кабинета на баща си — което беше необикновено, защото той спазваше почивните дни с толкова последователност и религиозност, колкото другите хора

ходенето на църква. Отиде да провери и видя, че баща ѝ, който обикновено играеше голф в събота, седи на бюрото си пред компютъра — което също беше необикновено, защото той почти не можеше да работи с него — с един красив непознат мъж зад гърба му, който надничаше над рамото му и наблюдаваше екрана. Баща ѝ беше облечен в дрехите си за голф: яркожълто поло и панталон. Другият мъж — на около трийсет години, с ниско подстригана руса коса, висок, слаб — беше облечен в сив панталон и син блейзър, бяла риза и сива вратовръзка на райета. Това беше униформата на федералните, но тогава тя почти нищо не знаеше за техния свят.

И двамата я погледнаха, когато тя застана на вратата. Изражението на баща ѝ беше като на дете, заловено да бърка в кутията с курабийките. Той изглеждаше виновен, разтревожен и не се радваше да я види, нещо толкова нехарактерно за него, че тя изостри вниманието си. Лицето на другия беше непроницаемо.

— Джена! Мислех, че няма да работиш този уикенд — като облиза устни, Майк Хил погледна през рамо към другия мъж, който се беше изправил и я гледаше с искрящ, оценяващ мъжки поглед на дълбоките си сини очи. Едва тогава тя се сети, че е облечена за вечерната си среща — с къса черна рокля без ръкав, която разкриваше формите ѝ, и боса. Мразеше токчета и беше свалила обувките си под бюрото. Фактът, че стои там в този вид, я притесни и тя се намръщи. — Това е... това е...

— Ник Еванс — излъга новодошлият — тя нямаше понятие, че той лъже, — отдалечи се от бюрото на баща ѝ и подаде ръка. — Вие трябва да сте дъщерята на Майк Хил.

— Аз съм Джена — потвърди тя и се здрависа с него. — Радвам се да се запознаем, господин Еванс.

— Ник — каза той, като ѝ се усмихваше. Тя отвърна на усмивката му, защото беше много секси и защото допусна, че е клиент, въпреки че изражението на баща ѝ все още я караше да се пита какво точно става. Но когато останаха сами, настоя той да ѝ каже. Баща ѝ непрекъснато повтаряше, че Ник е нов, много важен клиент и че като фирма, те трябва да направят всичко възможно, за да бъде доволен.

Тя беше малко доверчиво същество и му повярва.

След този ден Ник често се появяваше в офиса, а по-късно, след месеци, и извън офиса. Той никога не работеше с нея или колегите ѝ —

баща ѝ се държеше с него като със специален клиент, което също беше необикновено. Но баща ѝ винаги отклоняваше въпросите ѝ и както установи по-късно от позиция на безсмислената мъдрост на времето, тя беше прекалено увлечена от чара на този хубав мъж, за да се задълбочава.

Горчивата истина беше, че наред със закачките в офиса, дългите разговори на чаша кафе и от време на време — обеди или игра на покер за трима, когато тя беше свободна, започна да навестява баща си все по-често, за да види Ник там и си падна по него. Направо хлътна до уши. Някаква химия, безумно влюбване, което караше сърцето ѝ да препуска, когато го видеше да влиза в стаята. Когато ѝ се усмихваше, я обгръщаше топла мъгла и я караше да си мечтае притеснено често какво би станало, ако пристъпи към него, обгърне врата му с ръце и го целуне с цялата си страст.

Но тя стоеше настрана, защото той беше клиент и никак не беше професионално да му се хвърля на врата.

Предполагаше, че той я харесва. Виждаше пламъка в очите му, усещаше електричеството, протичащо между тях, когато я изпращаше до колата ѝ след вечеря в дома на баща ѝ или когато седеше в нейния офис с крака на бюрото ѝ, а тя се опитваше да му обясни сложността на някои финансови операции. Но не правеше никакви стъпки за сближаване. Не я канеше да излизат, не опитваше да я целуне, дори не правеше намеци. Нито веднъж.

Просто я гледаше с поглед, пълен с желание, но държеше ръцете си далеч от нея.

До деня, в който тя научи истината.

Беше един четвъртък, обикновен четвъртък в края на януари, един от онези студени, сиви, кишави дни, когато никой не иска да излиза навън. Увита в палтото си от камилска вълна, обута с боти и с обувките си на висок ток в ръка, тя напускаше офиса последна, макар и малко след останалите. Баща ѝ беше останал до по-късно от обикновено и си беше тръгнал преди около петнайсет минути. Беше седем вечерта и съвсем тъмно. Беше много уморена и си мислеше дали, ако отиде в дома на баща си, ще намери Ник там. Той беше идвал в офиса по-рано през деня, но си беше тръгнал, преди тя да успее да направи друго, освен да му помахва с ръка и да му се усмихне през отворената врата.

Беше я срам да си признае, но наистина искаше да прекара известно време с Ник и точно за това си мислеше, напускайки сградата през страничния вход, водещ към паркинга, общ за тях и още няколко фирми. Вятърът въртеше бляскави кристали от сняг и асфалтът беше лъскав и мокър, по края му стоеше снегът от предишния ден. Миризма от пушек на изгорено дърво се носеше във въздуха. Никой, абсолютно никой, не се виждаше наоколо. Тя бързаше през паркинга, свила рамене от студ. Почти беше стигнала до колата си — паркираше я под една от двете лампи, защото напускаше работа по тъмно — когато забеляза, че БМВ-то на баща ѝ още беше на паркинга. Изненадана, се отклони и отиде да провери.

Видя баща си да лежи неподвижно на асфалта до колата си.

— Тате, о, Господи! — падна на колене до него, хвана го за раменете. Кишата веднага се просмука в черните ѝ панталони, стана ѝ адски студено. — Тате, тате!

За нейно огромно облекчение той изпъшка и се мръдна, отвори очи. Първата ѝ незабавна реакция беше вълна от благодарност, че е жив.

— Какво се случи? Падна ли? — гласът ѝ пресекна, когато забеляза, че едното му око бе започнало да се подува, а устната му беше сцепена и кървеше. Плъзна ръце по гладкото му морскосиньо палто, търсейки инстинктивно други наранявания. — Нападнаха ли те?

Като се оглеждаше изплашено при мисълта за нападение — все още никой не се виждаше наоколо — тя затършува в чантичката си за телефона си и добави:

— Не мърдай, ще извикам линейка.

— Не! Не, не викай никого — гласът му беше учудващо строг. Ръката му здраво я хвана за китката, за да не ѝ позволи да отвори телефона си. — Просто ме заведи до колата и да се махаме оттук. Те може и да се върнат.

Той се обърна, сякаш искаше да се изправи, но не успя и нея я обхвана паника. Никога досега не беше виждала баща си изплашен.

— Кой може да се върне? — тя измъкна ръката си, отвори телефона и отново се огледа уплашено. — Стой спокойно, обаждам се на полицията.

Докато говореше, набираше 911.

— Не! — в гласа му имаше такава паника, че тя спря на последната цифра и го погледна навъсено. — Не разбираш ли? Ще направиш това и те ще ме убият, ще убият и двама ни — като дишаше тежко, той успя да седне и после се строполи на една страна. Опря рамо на БМВ-то. — Трябва да се обадиш на някого, обади се на Ник.

— На Ник? — тя го гледаше неразбиращо.

В следващия момент сякаш целият свят се сгромоляса отгоре ѝ.

— Той е от ФБР — каза баща ѝ уморено и притвори наранените си очи, като се отпусна тежко на колата. От устата му се процеждаше кръв и се стичаше по брадичката му, но тя беше твърде уморена, за да се опита да я спре. — Просто му се обади. Номерът му е в телефона ми. Бръкни в джоба ми.

Олюлявайки се, тя извади телефона и набра номера. Когато Ник се обади, тя без особена емоция му каза:

— Джена се обаждат. Баща ми е ранен. Каза ми да ви се обадя. Ние сме на паркинга пред сградата.

— Идвам — каза само той и го направи. Но поради страха на баща ѝ, че „те“ може и да се върнат, тя вече беше успяла да го вдигне и да го настани на задната седалка на колата. Той дишаше тежко и тя тъкмо натикваше краката му навътре, когато чу стъпки зад гърба си.

— Хей! — това беше гласът на Ник. Тя го разпозна веднага, но беше късно — вече се свиваше и трепереше от страх. Ник я погледна бързо и премести поглед към баща ѝ. Наведе се към вътрешността на колата. — Зле ли си ударен?

— Може би няколко счупени ребра. Бил съм и по-зле — гласът му беше тих.

— Манучи ли беше?

— Да, не му хареса делът от печалбата. Изпрати двама от копоите си да ми дадат урок. Нападнаха ме на паркинга — гласът му се промени. — Казаха, че ако нещата не се подобрят, другия път ще наранят Джена.

— Добре — той се отдръпна от колата, затвори вратата откъм Майк и хвана Джена за лакътя. Там, на слабата светлина, на опасния вече паркинг, изглеждаше суров, твърд и въобще не приличаше на чаровника, когото тя толкова харесваше. — Искам да се качиш в колата си и да отидеш в дома на Майк. Карай точно пред мен. Аз ще го докарам и после ще се върна за моята кола.

Той я побутваше към колата, докато говореше. Беше спряла да вземе обувките и чантата си от мястото, където ги беше изтървала.

— Вие сте от ФБР? — попита тя, все още невярващо, докато бъркаше в джоба си за ключовете. Той кимна мрачно.

— Да.

— Но какво става? — главата ѝ се въртеше, тя осъзнаваше, че е в шок, но все още беше с достатъчно трезво мислене, за да прецени, че каквото и да става, те — тя, баща ѝ и фирмата — не искаха да са част от него. — Нещо много лошо ли? Нещо във връзка с нас ли?

— Не е заради теб — той взе ключовете от ръцете ѝ и натисна копчето да отвори вратата, после я подкани: — Влизай вътре.

— Какво искате да кажете с това, че не е заради мен? — паника стегна гърлото ѝ и тя го хвана за ръкава. — Да не е заради баща ми? Моля ви, трябва да знам.

— Може би ще трябва да попиташ Майк — той хвърли обувките и чантата ѝ на седалката до шофьора, освободи се от хватката ѝ, настани я в колата, завъртя ключа вместо нея и закопча колана ѝ. — Заклучи вратите. Карай. Ще бъда точно зад теб.

После той затвори вратата, обърна се и се върна към колата на баща ѝ. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, докато гледаше високата му фигура с широки рамене да крачи по асфалта.

По-късно вечерта, след като се бяха върнали вкъщи и Ник се беше обадил на правителствен лекар и той дойде, заши Майк и си тръгна, баща ѝ каза истината. Той лежеше на леглото, подпрян на възглавници, защото му беше трудно да диша заради счупените ребра. Като държеше ръката ѝ и хлипаше, баща ѝ призна, че използва фирмата да пере пари за мафията, като инвестира „мръсните пари“ в законен бизнес и финансови операции чрез офшорни компании, така че печалбата да е законна. Престъпният бос Фил Манучи беше един от най-големите клиенти на Хил ООД. Сделките му с фирмата бяха известни само на баща ѝ. Манучи беше в центъра на разследването на Ник и той просто беше проследил парите до Майк Хил. Разследването беше почти приключило и бяха на път да разкрият целия клон на мафията от Балтимор до Вашингтон плюс още дузина фирми с друг бизнес, иначе част от мрежата, която Манучи беше изплел, за да прикрие истинския си бизнес. Включително и Хил ООД.

— Съжалявам, момичето ми — каза баща ѝ, като държеше ръката ѝ, а тя седеше в края на леглото му. Винаги ведрото му лице сега беше набръчкано от тревога и мъка. — Парите не стигаха. Трябваше да те отгледам, да те пратя в колеж. Започнах с малко — нуждаех се от заем, за да започна бизнес, а Манучи единствен се съгласи да ми даде пари. После ме помоли за съвет. Какво можех да направя? Да му откажа ли? Искам да ти кажа, че не можеш просто да откажеш на Манучи или да го излъжеш. А после нещата тръгнаха като лавина. Съвсем скоро вече няха изход. Бях навлязъл в дълбокото. Когато се появи Ник, аз бях прал пари за Манучи години наред. Ник каза, че ако му помогна, ще престоя само няколко години в затвора. Ако не го направя, а Манучи надуши за разследването — а той щеше да надуши рано или късно — той ще ме убие, без да се замисли. Сега заплашва и теб — той затвори очи, въздъхна дълбоко и сълзите му потекоха през затворените клепачи. — Забърках голяма каша, Джен.

Като го слушаше, сърцето ѝ се свиваше. Стегна я нещо в гърлото. Винаги, през целия ѝ живот, баща ѝ е бил нейна опора, солидна, здрава крепост. Без значение колко виновен е той, да го вижда толкова унижен, я плашеше и късаше сърцето ѝ.

— Всичко ще е наред, татко — каза тя, като го прегърна, а в очите ѝ напиреха сълзи. — Ще се справим заедно. Не се притеснявай повече.

Тя остана при него, докато накрая обезболяващите, които докторът му беше дал, подействаха и той заспа. После тя отиде в хола. Цял живот баща ѝ правеше всичко възможно да се грижи за нея и да я закриля. Сега тя реши да направи всичко, на което е способна, за да се грижи за него и да го защитава.

С тази цел влезе в хола, за да поговори с Ник. Той се беше излегнал на голямото кожено канапе на баща ѝ, беше си свалил самото и вратовръзката, беше си протегнал краката, скръстил ръце зад главата, и гледаше някакво спортно шоу по ESPN. От лявата му страна висеше черен кобур, който се открояваше на бялата риза. Виждаше се и пистолетът, пъхнат в него.

При вида на пистолета стомахът ѝ се сви. Ник обърна глава към нея, отпусна ръце и седна малко по-изправено.

— Как е Майк?

— Разтревожен. Изплашен — тя тръгна към канапето и седна до него. Тъй като панталоните ѝ бяха мокри, носеше една от копринените пижами на баща си в комплект с халат, плътно пристегнат на кръста. Беше боса. — Също като мен.

— Нямам намерение да позволя нещо да ви се случи. Няма за какво да се тревожите.

Те седяха толкова близо един до друг, че ръцете им се докосваха. Джена се обърна към него и го погледна. Малкият хол беше тъмен, с изключение на проблясъците от телевизора.

— Не се тревожа за себе си, а за баща си — тя взе ръката на Ник и я стисна в своите. Слабите ѝ, хладни длани държаха неговите големи и топли ръце. Сърцето ѝ спря за миг, когато погледите им се срещнаха. Независимо от обстоятелствата, независимо какво знаеше за него, независимо от опасността, на която беше изложил баща ѝ, тя усещаше как помежду им прехвърчат искри. — Какво ще стане с него?

— Ще отиде в затвора — гласът му беше равен. — Ще кажа в съда колко ни е помогнал в разследването и вероятно ще му дадат само няколко години.

На Джена ѝ призля.

— Само няколко години — тя вдигна ръката му към лицето си и я притисна до меката си буза. Той присви очи и устни. Не отдръпна ръката си обаче и тя прие това за добър знак. — Той е възрастен човек. Затворът ще го убие.

— Затворът няма да го убие, но Манучи ще го направи.

Тя въздъхна дълбоко:

— Може би има някакъв начин да му се помогне...

— Няма.

— Ник, моля те... — тя обърна глава и сега устните ѝ докосваха дланта му. Нарочно разтвори устни така, че да го накара да усети влажната топлина на устата ѝ. Залепи лека целувка на ръката му и я докосна с език. Ръката му „замръзна“, той пое въздух през зъби, а очите му потъмняха и заблестяха. Между тях премина силна електрическа дъга и тя усети как сърцето ѝ бие в очакване. Като го гледаше в очите, тя прошепна:

— Ще направя всичко, всичко, което поискаш, само не позволявай да вкарат баща ми в затвора.

Тогава той се раздвижи, наведе се над нея, а ръката му се притисна за миг по-силно до лицето ѝ. После я издърпа. За минута очите му обходиха лицето ѝ, сякаш изучаваше всяка нейна черта. Допря устни, горещи, твърди, до нейните в страстна, зашеметяваща целувка. Тя затвори очи, отвори уста, краката ѝ омекнаха.

После той отдръпна устни и се изправи.

— Забрави за това, Ангелски очи — каза тихо и не много нежно, докато тя седеше и го гледаше неразбиращо, с широко отворени очи. Беше замаяна, главата ѝ се въртеше, тялото ѝ гореше. — Дори и да искам, не мога да помогна. Делото е много сложно и са намесени много хора, не съм само аз.

Два дена след това, една събота късно вечерта, когато в сградата нямаше никой, тя и баща ѝ се бяха сгушили пред компютъра в офисите на партера, където бяха складирани архивните им документи и по настояване на Джена тайно преглеждаха всички бизнес сделки, които Майк е имал с Манучи. Ако имаше начин да направят някои от тях да изглеждат легитимни в очите на закона, Джена беше твърдо решена да го направи. Нямаше значение дали това ще ѝ докара неприятности или не.

Тогава двама от копоите на Манучи се появиха от нищото, навряха пистолети в лицата им, издърпаха Джена и се опитаха да я сложат да седне на един стол. Това беше, разбра тя мигновено сега, реалната основа на съня, който беше сънувала в бунгалото на Ник. Манучи беше надушил за разследването на ФБР и имаше намерение да разбере дали Майк Хил им е казал нещо.

В последната минута Ник и неговите хора се бяха появили и прогониха копоите.

Ник я развърза, а Майк, който беше припаднал и лежеше в локва от собствената си кръв, беше заобиколен от агенти. Когато я освободиха, тя изтича при него и разбра, че той не е ударен. Медицинският екип дойде и го откара в болницата, а тя тръгна с тях. По-късно същата нощ Майк беше официално арестуван.

Последния път, когато бе видяла Ник преди появата му в кухнята ѝ с „предложение за сътрудничество“, беше на делото на баща ѝ в съда. Това беше миналия юни. Ник беше на скамейката на свидетелите и говореше на съдията абсолютно без никаква емоция как Майк Хил е помогнал за залавянето на Манучи и престъпната му фамилия.

Тя седеше в залата и слушаше; погледите им се срещнаха веднъж. Тогава почти мразеше Ник, но все пак усещаше електрическата искра между тях, дори с пръстите на краката си.

В края на деня осъдиха Майк на десет години затвор, а тя избухна в сълзи. Не че това много помогна.

Когато баща ѝ отиде в затвора и фирмата фалира, техните сътрудници и клиенти се разпръснаха, активите им бяха конфискувани и тя започна работа във фирма за озеленяване. Имаше ненормиран работен ден, нямаше напрежение и стрес, а тя винаги бе обичала да работи с растения. Надяваше се, че като се грижи за живи неща, ще се излекува по-бързо.

Тогава, един зимен януарски ден, след малко повече от шест месеца, Ник беше почукал на вратата на кухнята ѝ.

Ник, в чийто skut се беше сгушила сега, чиито силни и топли ръце я прегръщаха, който точно сега ѝ шепнеше мили думи в ухото, за да я успокои. Тя се чувстваше толкова добре, толкова приятно в ръцете му, че ѝ се искаше да остане така завинаги. Но като си спомни кой е той и какво беше направил, тя се стегна, сякаш я бяха ударили в слабините. Сви юмруци. Вдигна глава от рамото му, изправи гръб и седна в скута му. Той я погледна изненадано. Очите ѝ искряха:

— Ти, подъл, мръсен, долен кучи син! — каза тя. — Махни ръцете си от мен.

ГЛАВА 25

Ник още я гледаше с неприкрита изненада, когато тя се измъкна бързо от скута му. Разбира се, веднага след като се изправи, хавлията ѝ се плъзна — беше забравила, че беше „облечена“ само с огромна оранжева хавлия — и сега трябваше бързо да я хване, преди хавлията да се свлече върху крака ѝ. Успя да „спаси“ хавлията, затъкна краищата ѝ между гърдите си, като го гледаше през цялото време и не ѝ пукаше, че главата я болеше, че краката ѝ бяха като гумени и че току-що си беше спомнила всичките си неприятни изживявания. Всъщност това беше плюс за нея, защото ѝ достави така необходимия ѝ в момента адреналин. За пръв път от години се чувстваше в собствената си кожа и тъкмо затова му беше толкова ядосана, че ѝ се искаше да го заплюе.

— За твое сведение, току-що си спомних всичко — каза през зъби.

Той изостри вниманието си. Облегна се на стола и в тази влудяващо отпусната поза погледна към нея:

— Така ли?

— Ти каза, че ще се погрижиш да бъда в безопасност, че очите ми няма да видят повече Ед — тя щеше да тропне с крак, ако не се страхуваше, че хавлията ѝ ще се изплъзне. Хвана я по-здравео и го погледна. — Но не ми каза, че ще ровят в мозъка ми. Лъжливо копеле, такова.

Той се усмихна вбесяващо:

— Добре дошла отново, Ангелски очи! — каза той тихо.

Когато усети любов в гласа му, по тялото ѝ се разля топлина.

— Ангелски очи?! Да не си посмял да ме наричаш така. Освен че ми промиса мозъка, аз бях бита, измъчвана, плашена до смърт и почти убита на няколко пъти, благодарение на тебе. Достатъчно. Аз напускам, чуваш ли? Напускам — трепереше от гняв. — Аз изпълних моята част от сделката. Сега е твой ред; освободи баща ми от затвора — присви очи. — И най-добре недей да ме лъжеш, защото, ако не изпълниш обещанието си, ще отида право при един познат репортер от

„Вашингтон поуст“ и ще му разкажа с най-големи подробности всичко, което знам за вашето суперсекретно разследване.

— Заплашваш ли ме? — той не само изглеждаше, но и звучеше, сякаш се забавлява.

Тя чувстваше, че ще се пръсне от гняв.

— Дяволски си прав — заплашвам те.

Той се изправи без предупреждение, високият му ръст и широките плещи го правеха да изглежда огромен на слабата светлина. Заплашително? О, да — или поне можеше да е така, ако тя се страхуваше поне малко от него. Но тя не се страхуваше. Вече познаваше Ник Хюстън твърде добре. Като го наблюдаваше и държеше хавлията здраво, отстъпи една крачка назад, защото той я притесняваше и тя не искаше да бъде толкова близо до него. Сърцето ѝ биеше по-бързо сега. Тя откри за свой ужас, че все още не е преодоляла любовта си към Ник.

— Не те виня — каза той.

Присви очи с подозрение, но казаното звучеше искрено. Светлината, която струеше от отворената врата на банята, падаше върху златистата му коса, сините му очи (*беше ли тяхната мекота измамна?*), топлите му устни, силните ъгловати очертания на скулите и брадичката. Тя му стигаше едва до брадичката и беше два пъти по-тясна в раменете от него. Като го гледаше навъсено, си мислеше: колко е несправедливо, че предметът на нейното отмъщение е толкова секси, та чак краката ѝ се подкосяват.

— Така ли?

— Не. Но не трябва да се притесняваш. Ти вече няма да участваш, а и сделката си остава. Преждевременното освобождаване на баща ти е вече в ход — той се пресегна и прокара ръка по бузата ѝ. Независимо че стомахът ѝ се сви, след като усети топлината на пръстите му, тя се намръщи ужасена и дръпна лицето си, а после отстъпи още назад. Но не беше достатъчно далеч. Откри (*за собствено разочарование*), че не е готова още да му обърне гръб напълно. Една част от нея, една глупава част, все още искаше Ник.

— По-добре е да говориш истината.

Усмивката му беше кратка и кисела този път.

— Ти наистина не ми вярваш, а?

— Не.

— Добре, мисля, че и за това не мога да те виня. Виж, не можах да предвидя много от нещата, които се случиха. Смятахме да измъкнем Катрин, докато Барнс беше извън града и ако нещата се бяха стекли, както бяхме планирали, ти въобще нямаше да се срещнеш с него. Трябваше да заемеш мястото ѝ за седмица и нещо, докато тя дава показания, преди да свикат тайния висш съдебен състав, за да можем да възбудим съдебно преследване срещу Барнс и да имаме всички възможни улики. При разследване от такава величина, на толкова високо ниво, на каквото е Барнс, и при толкова мръсотия, колкото той е събрал за всички в града, трябваше да сме сигурни, че той въобще нямаше да се усъмни, че го разследваме. Явно, нещо се е объркало и той е заподозрял. Но вярвай ми, никога не съм мислил, когато те въвличах, че ще те наранят. Мисълта за това направо ме убива — той взе ръката ѝ и тя не се възпротиви, макар част от нея да казваше, че трябва. Той сви устни, когато забеляза малките кръгли следи от изгаряне. Когато погледите им се срещнаха, тя видя, че изражението му е изключително строго. — Когато те чух да крещиш тази нощ в оня проклет бункер и не можах да стигна до теб, направо загубих ума и дума.

Той вдигна ръката ѝ и я сложи на бузата си. Сърцето ѝ леко подскочи и дишането ѝ се учести, когато усети топлата му и бодлива кожа от леко наболата брада по дланта си. Тя пое дълбоко дъх и като се опитваше да не забравя яда, болката и усещането, че е предадена (*чувства, които беше сигурна, че е длъжна да изпитва*), все пак не отдръпна ръката си. Тя осъзна, че искаше, не — трябваше, първо да чуе останалото от историята.

— Бях готов да съборя онова място с голи ръце. Ако не те бяха извели навън тогава, щях да направя всичко възможно, за да те измъкна оттам — той обърна уста към дланта ѝ, притисна ги към чувствителната ѝ кожа. Дъхът ѝ спря. Сърцето ѝ запрепуска. Устата ѝ пресъхна. Това беше умишлено копиране на целувката, която му беше дала на канапето в дома на баща ѝ през онази незабравима нощ, когато молеше Ник да спаси баща ѝ от затвора.

Което той не беше направил. Беше я целунал и оставил с разбито сърце и унижена. Споменът предизвика усещане за горещ полъх.

Тя дръпна ръката си, скръсти ръце пред гърди и го погледна.

— Има ли смисъл в това, което казваш? Защото не мисля, че казваш неща, които ме касаят?

— Има смисъл — на лицето му се изписа лека, печална усмивка. — Искаш да ти го кажа по букви, нали? Добре, така е честно. Ето — той се поколеба и за миг тя си помисли, че пак ще я придърпа към себе си. Застана в напрегнато очакване, готова да се отдръпне. Но той не направи това, а пхна ръце в джобовете на панталоните си и я загледа, без да мърда. — От първия момент, когато влезе боса в офиса на Майк, те харесвам много. Колкото по-често се срещам с тебе, толкова повече опознавах що за човек се крие зад вида на красива, секси жена — тук тя присви предупредително очи само за да му покаже, че е имунизирана срещу ласкателствата му. — Харесвах те все повече. Но нищо не можех да направя, защото работех по случай, в който беше включен баща ти и всякакви лични отношения между теб и мен биха били голям конфликт на интереси. През онази нощ, на канапето на Майк, когато ме молеше да го отърва от затвора, аз почти се предадох. Ти ми късаше сърцето, а аз толкова те желях, че... Но си тръгнах, защото имах задължения. И поради същата причина стоях настрана, въпреки че всичките тези месеци не можах да те забравя.

Сега тя стоеше, без да откъсва очи от него, без подозрение, изпълнена с надежда и уязвимост, но в момента, в който осъзна това, веднага свъси поглед. Устата ѝ се изкриви в кисела гримаса, когато разбра как се е променила физиономията ѝ. А той продължи:

— Знаех, че Майк не е лош човек и колко сте близки двамата. Продължих да търся начин да ви помогна и тогава се натъкнах на Катрин Лоурънс — видях колко си приличате двете. Тя беше наш информатор от месеци и ни беше необходима само една седмица, през която да даде показания, без Барнс да заподозре нещо и ние да успеем да приключим случая. Но това би била твърде опасна седмица за нашето разследване. Помислих, че най-добре би било да поставим някого на нейно място, докато тя дава показания, а Барнс да не надуши нищо. Този някой беше ти. Използвах физическата ти прилика с нея, за да ти дам това, което искаш — да измъкнем баща ти от затвора. А причината, поради която го направих, е, че съм луд по тебе.

След последните му думи, помежду им легна пълна тишина, която вибрираше с нарастващо напрежение. Можеше дори да я пипнат. В стомаха ѝ се беше свила голяма топка, а тя беше дори забравила да

диша. Като издиша бавно, така че Ник да не забележи, Джена се смръщи леко и потърси лицето му. Беше стиснал челюсти и беше спрял да се усмихва, беше присвил очи, а в тях проблясваше огънче. Изглеждаше висок, опасен и неопикуемо секси, стоейки там, пред нея, в тихата, сенчеста спалня, а тялото ѝ реагираше както винаги досега в негово присъствие.

То тръпнеше и гореше.

— Имаш ли нещо да кажеш сега? — попита я кисело. — Нали знаеш как се води разговор: аз казвам нещо, ти отговаряш...

— Не — каза тя и замълча. Направи това, което отдавна искаше: пристъпи напред, повдигна се на пръсти, обхвана врата му с ръце, затвори очи и го целуна.

В първия момент той стоеше, докато тя го отрупваше с целувки, езикът ѝ се плъзгаше между устните му и тя се притискаше силно към всеки твърд, мускулест инч от тялото му. Устата му беше гореща и имаше лек вкус на кафе също както последния път, когато го беше целунала. Усети, че сърцето ѝ блъска лудо в гърдите, че пулсът ѝ бие в ушите, цялото ѝ тяло полудява. После той пое дълбок, нахсан дъх и я целуна по гърба. Като я прегърна през кръста, я притисна по-близо до себе си, залепи устни до нейните и я целуна толкова жадно, че главата ѝ се замая. Устните му бяха твърди и сухи, езикът му беше горещ и влажен, а целувката му беше толкова вълнуваща, че тя се разтрепери. Неговото тяло беше по-едро от нейното, много по-мускулесто, завладяващо, определено мъжествено. Тя се прилепи за него и го зацелува с насъбрано от хиляди сънища желание и когато накрая той повдигна главата ѝ, тя издаде лек дрезгав звук на протест.

— Джена! — гласът му беше дълбок и суров.

Тя отвори очи. Лицето му гореше, а очите му блестяха и я гледаха страстно.

— Ник! — тя отвръщаше на погледа му, чудесно съзнаваща какво изпитва той. Усещаше твърдостта и горещината му, разтърсващото желание, минаващо по цялото му тяло. Електричеството помежду им беше толкова силно, че практически жужеше във въздуха. Трепереща, останала без дъх, тя му се усмихна и погали топлия му тил със студените си слаби пръсти.

Той задържа дъха си. Стисна челюсти. Очите му бяха полупритворени и толкова „горещи“, че направо я изгаряха, докато я

оглеждаха, докато докосваха всяка частица от тялото ѝ, плъзгаха се по очите, по устата ѝ. Ръцете му я държаха здраво и силно. Хълбоците и бедрата му притискаха нейните. Тя усещаше колко е напрегнат той, как тялото му излъчва горещина, усещаше явно доказателство за силното му желание, когато се притискаше в нея.

— Искам те толкова много — каза тя.

Очите му блестяха. После неочаквано се появи усмивка и пак така неочаквано изчезна.

— Мисля, че това е моя реплика — каза той и пак я целуна толкова продължително, че тя беше смаяна, потопена в сладост, притискаше се в него, отвърщаше на целувките му жадно. Главата ѝ се завъртя, сърцето ѝ заби, краката ѝ се разтрепериха. Тя се олюля към него, прокара пръсти по дългата му коса и го зацелува така, сякаш ще умре, ако не го направи. Искаше да го разгорещи така, както той — нея.

„Ник, Ник, Ник...“ името му кънтеше в главата ѝ като трескав рефрен. Толкова дълго го беше искала. Сега тя се топеше пред него, изгаряше за него, печеше се на огън от страст към него.

Ръката му напипа гърдите ѝ под дебелия хавлия. От удоволствие краката ѝ омекнаха. Зърната ѝ се втвърдиха и набъбнаха, докато ги галеше. Той откъсна устни от нейните и започна да я целува горещо и влажно.

— Ник! — името му прозвуча малко по-силно от поемане на дъх. Изгаряща от желание, тя се залепи за раменете му, костите ѝ омекнаха.

— Хммм?

— Люби ме.

Той повдигна главата ѝ и я погледна. Челюстта му беше здраво стисната, очите — притворени и бляскащи. Той се усмихна леко и с насмешка каза:

— Натам вървим.

После я целуна — устата му беше твърда, гореща, неустоима. Тя му отвърна всеотдайно. Целувайки я, той я вдигна на ръце с лекота, която тя вече познаваше и която все още я разтреперваше всеки път. Обърна се и направи нужните две крачки, за да стигне до леглото. Той отлепи устни от нейните. Тя си помисли, че е, за да вижда какво прави и с едно рязко дръпване отхвърли завивките от леглото. През това време го целуваше жадно.

— От толкова дълго, страшно дълго време мислех за това — гласът му внезапно беше станал дрезгав и въобще не приличаше на обичайния му провлечен говор.

Сложи я на леглото. Когато гърбът ѝ докосна студения гладък чаршаф, тя разбра, че е изгубила хавлията. Той още я държеше, навеждаше се над нея и плъзгаше устни бавно по ключицата ѝ. Джена потръпна от удоволствие и тогава мярна хавлията — тя лежеше на смачкан куп там, където бяха стояли. Оранжевото хълмче на бежовия килим означаваше, че е абсолютно гола. За миг поспря, защото си спомни многобройните им спречквания и как го ненавиждаше само преди десет минути.

Но не го беше мразила наистина. Погледна с широко отворени очи. Беше диво, лудо, дълбоко влюбена в Ник и вероятно от дълго време. Не, нямаше намерение да му го казва. Първо сама трябваше да свикне с тази мисъл. Осмислянето на този факт я разтревожи и лека паника премина по тялото ѝ. Тя се вцепени и пак стигна до крайна възбуда, когато той се отдръпна да свали тениската си. Тя го гледаше, докато я запраща на пода, и полудя от желание. Раменете му бяха широки и бронзови, мускулисти. Ръцете му също бяха бронзови и мускулисти. Неговите...

Нейните разсъждения внезапно пресекнаха, когато видя, че той стои до леглото и гледа голото ѝ тяло с изгарящ поглед. И тя имаше лек загар и слабо тяло, доста по-слабо, отколкото го помнеше. Извивките ѝ бяха сега по-различни, кръстът ѝ — по-тънък, хълбоците ѝ — потесни, краката ѝ — удивително слаби и дълги. Гърдите ѝ бяха по-малки също — тя внезапно съжали, че ги няма предишните сочни, пълни гърди — но пък бяха твърди и закачливи. Зърната ѝ бяха тъмни и настръхнали. По блясъка в очите му, докато я наблюдаваше, съдеше, че той харесва всичко, което вижда, и това я разтърсваше отвътре.

От дълго време бе влюбена в него и това я караше да подлудява отново. Погледът ѝ падна на онова място — спомни си за кола маската и татуираното сърце и загуби нишката на мисълта си. Почервения от главата до петите.

Трябва да е издала някакъв звук на притеснение, защото той бързо я погледна.

— Секси — очите му блеснаха злобничко, а устните му се свиха закачливо; после той започна да сваля панталоните си. Нейното лице

все още гореше, но той може би не виждаше в тъмното. Освен това собственото ѝ непознато тяло я вълнуваше.

— Побързай! — тя изви леко гръб и се протегна да погали мускулестото му бедро през гладката синтетична тъкан на панталоните.

Той сви устни, докато разкопчаваше ципа си. От очите му струеше страст към нея.

— Скъпа, още две секунди и си моя — каза той и бързо приключи с разкопчаването. Измъкна се бързо от панталоните и боксерките, обувките и чорапите като човек с ясна цел. Това обаче означаваше, че тя не успя да се наслади на гледката, но все пак видя тялото му с класическата V-форма — широко в раменете и тясно в кръста и хълбоците, със стегнати мускули и дълги силни крака. Нямаше много косми по тялото си, а тия в средата на гърдите му, образуваха клин, като после се насочваха надолу.

После той легна до нея на леглото и пак я целуна. Ръцете му я галеха. Тялото ѝ гореше и тя не можеше да мисли повече. Целуваше го, галеше широките му рамене и гърба му, наслаждаваше се на влажната горещина на кожата му, на гъвкавите и силни мускули. Горещата му и влажна уста намери гърдите ѝ и той започна да ги смуче една по една. Тялото ѝ се стегна и разтресе. Тя извика от удоволствие, но той погълна вика ѝ, като я целуна отново по устата.

„Това е Ник“, мислеше си тя с разтуптяно сърце. Ник, за когото си беше мечтала от толкова време...

Ник плъзна бедро между нейните, раздалечи ги. Тя изохка. После той започна да я гали по бедрата, да я милва и после задълба в кадифената цепнатина. При това Джена загуби всякаква способност да разсъждава.

Пръстите му се движеха в нея навън-навътре, бавно, умело. Тя се извиваше под него, охкаше от удоволствие, а тялото ѝ се тресеше.

— Леко — прошепна той и отлепи устни от нейните, за да целуне горещо и жадно врата ѝ, после — кръглите ѝ гърди с тъмни ореоли. Като дишаше тежко и накъсано, тя чувствено плъзна ръце по широките му рамене.

— Мммм — беше отговорът ѝ.

— Хубава татуировка — каза той след минута; гласът му беше надебелял, но съдържаеше нотка на хумор.

Минутката веселие ѝ позволи да си поеме дъх и да помисли за подходящ отговор.

— Дано да е временна — тя опита да придаде заплашителна нотка на гласа си, но ѝ беше безкрайно трудно, когато се чувстваше слаба и трепереща от желание.

— Временна е. Мислиш ли, че бих могъл да те убедя да я направиш постоянна?

— Не.

Той допря устни до малкото червено сърце, после прокара език по стрелата, която си имаше специално предназначение. Сочеше точно натам, където би искала да усети устните му. И докато си го помисли, той го направи. Усещането как горещата му и влажна уста се движи по чувствителната ѝ кожа предизвика потоци от възторг, преливащи по цялото ѝ тяло. С разтуптяно сърце застина в очакване. Защото знаеше какво следва и беше готова.

Устатата му се движеше инч по инч надолу между краката ѝ. Бавно, много бавно, минаваше по атлазената кожа с малка черна ивица по средата и я караше да се гърчи, да се повдига на няколко инча, да трепери и пъшка, да стиска здраво чаршафа. Накрая той беше там; ръцете му държаха задните ѝ части и я притискаха към него; той я целуваше страстно там, където най-много ѝ се искаше, а тя стенеше, докато вълни от изпепеляваща страст избухнаха вътре в нея.

— Ник, моля те — изохка тя. Беше толкова гореща и жадна за любов, полудяла от желание, че не можеше да търпи повече.

Той вдигна глава и я погледна, очите му бяха полупритворени и горяха.

— Имаш вкус на ягоди — каза с тих, дрезгав глас. — Винаги съм се чудил на това.

Той се надигна и легна върху нея, прегърна я силно, целуна я еротично. Тя усети собствения си вкус върху устните му, помисли си: „Той е чудесен“ и в този миг той потъна в нея. Беше невероятно хубаво, точно за това жадуваше тялото ѝ. Внезапната пламенност беше нещо, което тя желаше от все сърце. Извика в отговор и избухна, като го стискаше здраво, обгръщаше кръста му с крака и отново викаше, защото преминаваше през дълбоки, разтърсващи вълни от екстаз.

— Обичам те, Ник! Обичам те, Ник! Обичам те, Ник! — стенеше тя накрая, а той остана неподвижен за миг, сякаш осмисляше току-що

чутото, преди да се хвърли в нея на дълбоки бързи тласъци, което я доведе до нова вълна на екстаз.

Няколко дълги минути тя лежа отпусната, докато последните искри от незабравимите фойерверки изгаснат в главата ѝ. Той лежеше върху нея с лице, заровено в косата на врата ѝ, дишаше тежко. Това беше приятно отпускане след страхотното преживяване. После пулсът ѝ отново забърза, защото тя се сети какво му беше казала последно. „Ник, обичам те.“ Тя бързо отвори очи и почти изохка. Не беше готова да споделя такива неща с него. Не още. Не и без да го обмисли предварително. Не...

Той повдигна глава и я погледна. Право в очите. Просто така. Без предупреждение. Беше като прободена от чифт не толкова мили сини очи. Изключително изненадана, тя премига и застана нащрек.

— Трябва да поговорим — каза той и се претърколи заедно с нея така, че тя остана отгоре, а краката им се преплетоха. Усети студения въздух да докосва гърба ѝ. Ръцете ѝ още стискаха врата му.

— Трябва... — започна тя, като се надяваше да отложи приближаващата дискусия, използвайки вечното извинение да отиде до тоалетната. Но преди да успее да каже каквото и да било, нещо остро се заби с всичка сила в гърба ѝ. Тя изпищя.

ГЛАВА 26

— Какво, по дяволите, има? — Ник я хвана за ръцете, когато тя се сви в конвулсии. По лицето му се изписа безпокойство.

Очевидно стресната от суматохата, бледата сянка, която всъщност беше Мъфи, скочи с цялата грация на носорог от гърба на Джена върху леглото, където се сви на кълбо на по-малко от фут от лакътя на Ник, уви пухкавата си опашка около тялото си. Погледна ококорено стреснатите човешки същества, а в очите ѝ се четеше откровено неодобрение.

— Исусе Христе, това дяволски ме изплаши — Ник се отпусна отново на леглото и въздъхна облекчено, после придърпа една възглавница, опасно провиснала от края на леглото, към главата си. Сега, когато нападателят беше разпознат като котката, цялото му внимание се насочи отново към Джена, която и в момента си търкаше наранения гръб и едновременно се изнизваше от леглото с намерение да намери хавлията си.

— Изплаши ли те?

Напълно съзнаваща, че той наблюдава внимателно голия ѝ гръб, тя се обърна настрана, наведе се колкото може по-грациозно да вдигне хавлията си и направи всичко възможно да не му предлага прекалено открити гледки.

— Тя скочи на моя гръб. И си заби ноктите.

— Лошо коте — каза Ник не особено ядосано. И добави: — Чакай! Къде отиваш?

След като се уви в хавлията, Джена се почувства малко по-сигурна. Сексът беше невероятен: разтърсващ, великолепен, превъзходен. А признанието, че го обича?

Не толкова. Той ѝ беше казал, че е луд по нея, но какво означаваше това? Мъжете казват какво ли не, когато се опитват да вкарат една жена в леглото. Това невинаги означава, че те наистина са влюбени. Както и да е, като му каза, че го обича, тя му даде много

власт в ръцете, власт, която не беше сигурна, че е готова да му даде. Разбира се, глупаво беше изтървала онези думи.

Беше сигурна, че той иска да говорят точно за това, а тя не искаше. Поне не, докато не свикне самата тя с мисълта. Докато не свикне с идентичността си отново, със собственото си „аз“, с всички подробности от миналото си.

— В баня... — започна да казва тя и се обърна към него. Но видът му, излегнал се на леглото с една ръка под главата, свършено гол и спокоен при това, галещ котката с другата ръка, беше толкова поразителен, че тя се предаде. Мъжът беше страхотен, нямаше съмнение. И очевидно обичаше животните. Мъфи изглеждаше блажена като пухкав Буда с полупритворените си очи. Не беше много ясно дали климатикът бръмчеше или Мъфи шумно мъркаше (*Джена беше сигурна във второто*). Колкото и да беше смехотворно, изпита лека ревност. Мъфи никога не беше гледала нея по този начин. Тогава тя свъси вежди, защото я осени прозрение:

— Чакай малко. Това не е моя котка.

— Не — съгласи се Ник, като почеса ушичките на Мъфи. Ако имаше върховно котешко блаженство, Мъфи със сигурност го беше достигнала.

— Това е котката на Катрин. На истинската Катрин.

— Да.

— Не е чудно... — каза Джена и спря, защото Ник внезапно се намръщи и премести поглед към Мъфи. Пръстите му бяха дълбоко заровени в гъстия пух под брадичката ѝ. Когато ги измъкна от там, държеше между тях пластмасовата идентификационна табелка, която Джена беше намерила преди време.

— Исусе! — Ник гледаше пластмасовия правоъгълник, сякаш беше открил злато. — Мисля, че това е чип. Какво, по дяволите, прави чип на врата на тази котка?

— Нямам представа — Джена гледаше към това, което Ник държеше.

Мъфи, хваната здраво, беше започнала да се безпокои. Тя отвори широко очи, навири опашка и отметна глава назад. А когато Ник измъкна табелката през врата ѝ, тя го погледна обидено. Изправи се, разтърси глава и пристъпи към края на леглото, сви се там с гръб към тях. Очевидно и Ник беше изпаднал в немилост пред нея.

Ник седна, изви крака на една страна, включи лампата до леглото и се вторачи в сивия пластмасов правоъгълник, висящ от светло синята кожена каишка. Той беше закачен за нашийника с метална халка. Явно беше сложен там умишлено.

— Тя е скрила това нещо в котката — каза Ник, като го вдигна, за да го разгледа по-отблизо. — Катрин. Не знам какво точно има тук, но скривалището е страхотно, трябва да признаем. Тук има нещо, което тя не иска никой да намери.

Джена се намръщи:

— Може би те търсят точно това. Мъжете, които влязоха в дома ми. Помня, че не намериха каквото търсеха в сейфа. Затова и другият мъж дойде пак на другия ден.

Ник я погледна напрегнато за миг.

— Може и това да е.

На лицето му беше изписано нарастващо вълнение. Той остави каишката внимателно на нощното шкафче и се изправи, като се протегна за дрехите си. Беше целият в стегнати мускули и гладка плът.

— Има начин да разбера — той нахлузи боксерките си, после направи същото и с панталоните. — Имам лаптоп в колата си. Просто ще включа бебчето и ще видим какво има там.

— Какво си мислиш, че може да има?

— Нямам идея — той закопча панталоните, навлече тениската си и намъкна крака в обувките, без да си прави труда да обува чорапи. — Но познавайки Катрин, наистина съм любопитен какво може да има тук — той се отправи към вратата. — Ще се върна скоро.

Обзе я някаква тревога. Тя го проследи с поглед.

— Обещавах ли?

— О, да!

И той излезе. Тя го чу как мина през коридора и хола, после вратата да се отваря и затваря, лекото щракване на ключалката. Беше време да се облече. Помисли си за тениската и панталоните, които остави в банята, но реши, че ако по-голямата част от нея беше покрита с кръв, значи това се отнасяше и за дрехите. Потръпна. Я почакай — Ник беше казал, че е накупил някакви неща — имаше ли предвид и дрехи? Тя отвори вратата на дрешника и намери една чанта на пода. В нея имаше два комплекта бельо и сутиени, два чифта военен цвят шорти, две тениски и чифт чехли. Избра ефирни бели бикини и сутиен,

шорти и синя тениска, и ги занесе в банята. Тъкмо беше приключила с къпането и обличането на новото бельо и беше в процес на нахлузване на шортите, когато чу Ник да се връща в апартамента. По стъпките му съдеше, че много бърза.

— Джена! — извика той не много високо. Имаше безпокойство в гласа му и тя побърза да отключи вратата, след като набързо се закопча.

— Ето — каза тя, без да има нужда от това, след като отвори вратата. Той вече беше в спалнята и вървеше към банята. Забеляза я. Погледът му бързо премина по нея. Но тя не помръдна. В момента, в който го видя, забеляза голям черен пистолет в ръката му.

— Трябва да тръгваме. Веднага! — той профуча покрай нея към банята, грабна синята тениска от рафта за хавлии, където беше сложена и я подхвърли към нея, а Джена попита:

— Какво? Какво става?

— Намерили са ни. Бяха до „Блейзер“-а и го претърсваха. Ако не знаят в кой точно апартамент сме, скоро ще разберат. Хайде.

Докато Ник говореше, тя се беше облякла. Помисли си, че силното сърцебиене стана нейно обичайно състояние. Той я хвана за ръката и я поведе бързо към вратата. Устата ѝ отново пресъхна, а стомахът ѝ се сви.

— Чакай малко — той спря насред стаята, обърна се и погледна в краката ѝ, после се намръщи злокобно. — Така си и помислих. Обувки.

Беше забравила, че е боса.

— Добре — хукна към чантата, извади чехлите и пхна крака в тях. Спомни си нещо и хвърли поглед към нощното шкафче. Освен лампата, там нямаше нищо друго. — Взе чипа, нали?

— О, да. Да вървим.

Този път я хвана за ръка и двамата се втурнаха заедно към вратата. Като стигнаха там, той я накара да почака и се послуша внимателно.

— Добре — прошепна и тихо отвори вратата.

Мъфи веднага профуча край тях и излезе в коридора, като мяукаше високо и размахваше пухкавата си опашка.

— Шшшт — каза Ник и ѝ хвърли кос поглед, като поспря да затвори и заключи вратата зад тях. — Какво правиш?

Последното се отнасяше за Джена, която се беше съвзела от мини инфаркта, който ѝ причини внезапната поява на котката до глезените ѝ, и се опитваше да хване непокорната Мъфи.

— Не можем просто да я оставим тук навън.

— По дяволите, не можем.

Той отново я хвана за ръка, хвърли проучващ поглед към асансьора и я задърпа към вратата под знака „Изход“. Вероятно тя водеше към стъпалата и те трябваше да минат оттам, защото Джена забеляза с ужас, когато проследи погледа на Ник, че някой идваше откъм асансьора. Малката кръгла лампичка над асансьора светна на втория етаж. Имайки предвид обстоятелствата в тази тиха сграда в средата на нощта, тя беше сигурна, че в асансьора са лошите момчета. С Ник имаха само няколко минути да избягат. Сърцето ѝ подскочи. Дъхът ѝ спря. Ако не беше Ник, неговото солидно присъствие, силните му ръце, които я държаха, и оръжието му, тя би умряла от страх. Само мисълта да попадне пак в ръцете на Ед я хвърли в студена пот. Нямаше значение, че не е Катрин, той би могъл да я убие въпреки всичко.

Бяха се отправили към тясното слабо осветено стълбище. Вратата се затваряше вече зад гърба им, когато Джена чу лекия стържещ звук от идването на асансьора. И веднага след това се чу силно „мяу“, което накара Джена да подскочи, изохка и заглуши всички останали шумове. Това беше Мъфи, подгонена и препускаща надолу по стълбите.

— Проклетата котка — каза Ник, а на Джена ѝ се стори, че този път и той подскочи от уплаха.

Повече нищо не се чу, абсолютно нищо, и те тръгнаха след Мъфи към горещото, миришещо на мухъл, стълбище. Тишината ѝ се стори зловеща, въпреки че не можеше да каже защо.

— Не чувам нищо — прошепна тя. — Ако са били те, не трябваше ли да чукат на вратата вече или да я разбиват.

Ник изсумтя:

— На тия не им се налага да разбиват врати, ако искат да влязат — те влизат, което означава, че в момента търсят апартамента. Като не ни намерят, можеш да се обзаложиш, че ще претърсят и тези стълби.

След тази констатация те стигнаха до края на стъпалата. Мъфи беше там преди тях, стоеше пред вратата и чакаше с извита опашка да

излезе навън. Площадката беше малка и котката нямаше къде да бяга сега. Джена се наведе да я вземе.

— Какво правиш? — попита Ник през рамо, докато отваряше вратата внимателно и се взираше навън.

— Ако тя ни последва и те я забележат, ще знаят накъде вървим.

Това беше едната причина, а другата беше, че Джена не би могла да понесе да остави Мъфи навън в този непознат квартал, да я изостави сама без храна, без вода, с кучета наоколо. Тя беше сигурна, че Мъфи не би се справила с всичко това. Беше уличен тип котка. Не беше нейна котка, но Джена се чувстваше отговорна за нея.

— Добре, подай ми я — Ник се съгласи с нейната логика или не искаше да губи време в излишни спорове, взе Мъфи от ръцете ѝ, сложи я под мишница като футболна топка и отвори широко вратата. — Бягай колкото можеш бързо до онази сграда ей там и застани от лявата ѝ страна. Не спирай за нищо на света, разбра ли?

Джена хукна към сградата, която ѝ показваше — тя също беше жилищен блок като този, в който бяха досега, обърнат с лице към другата улица, така че Джена виждаше в момента квадратната му тухлена задна стена. Не беше много далеч, на около двеста ярда, но поради лампата над вратата и далечните светлини от лампите на различните паркинги, тя се чувстваше много открита, докато бягаше ту през сенчестите, ту през осветените места. От неравния терен я заболяха краката. Лекият шум от шляпането на чехлите ѝ по земята отекваше като силен звън в ушите ѝ. Тя погледна настрани и видя паркинга, на който бяха оставили колата на Ник. Не можеше да види самия „Блейзер“ — ъгълът не беше подходящ — но с ужас забеляза три големи черни събърбана, паркирани в права редица в самия край на паркинга. Тях ги нямаше по-рано на паркинга и само като ги видя сега, сърцето ѝ заби учестено. Нямаше никакво съмнение на кого са.

Заобиколи един детски басейн, наполовина пълен, отиде до ъгъла на сградата и спря, като пъшкаше, за да изчака Ник. Той беше точно зад нея с оръжие в ръка и с Мъфи, присвила очи и извила опашка, под мишница.

Когато Джена погледна към него, видя малкия правоъгълник на вратата, през която току-що бяха излезли да се изпълва със светлина, защото някой я отваряше отвътре. От там се изсипаха четирима мъже с костюми и се заоглеждаха диво наоколо.

И за миг не се усъмни кои са те. Пое дълбоко въздух, загубила способност да говори, грабна Ник за ръката и го вмъкна по-навътре в тъмното до сградата. Като видя изражението на лицето ѝ, той също се обърна назад.

— Да — каза той, а тонът му беше мрачен. — Така си и мислех, че няма да им трябва много време. Да вървим.

Като се стремяха да вървят само по тъмните места, те пресякоха улицата, преминаха през някакъв двор зад цял ред сгради, пресякоха още една улица и още няколко двора. Пулсът ѝ блъскаше от страх и от изтощение. Краката ѝ започнаха да се подкосяват. Трудно ѝ беше да си поеме дъх. Имаше бодежи от двете страни. Ако не беше сигурна както никога досега, че преследват тъкмо тях, не би могла да продължи. Накрая, тъкмо когато си помисли, че вече трябва да спре, Ник спря. Стояха в края на малък тъмен паркинг.

— Сега какво! — попита тя с хриплив глас; наведе се и хвана коленете си с две ръце, опитвайки се да си поеме въздух и да намали бодежите.

— Ще си набавим колела.

— Като да извикаме такси ли?

— Като да открадна кола.

— Можеш ли да правиш такива неща?

— Скъпа, аз имам опасни способности — той ѝ връчи Мъфи: — Дръж, вземи я.

Мъфи беше тежка и никак не беше щастлива в тази обстановка, но изглежда осъзнаваше, както и Джена, в какъв западнал, неприятен квартал се намират и беше достатъчно умна да знае, че не ѝ се иска да остане тук. Нито пък на Джена, но и двете нямаха кой знае какъв избор. Като се огледа нервно наоколо — нямаше улични лампи на този паркинг и единствената светлина идваше от пълната луна над главите им и от проблясъците на преминаващите коли — видя само няколко тухлени сгради със светлини тук-там, но нито една наблизо. Бяха в средата на голям жилищен комплекс, на един от множеството паркинги.

Ако имаше човек наблизо, например да гледа през стъклото на колата си, тя не би могла да го види в тъмното. Това въобще не я накара да се почувства по-добре. След минута една кола спря до нея и тя се стресна. Отвориха ѝ вратата. Колата беше тъмна.

— Скачай вътре — каза Ник.

Тя погледна към предната седалка — беше цяла седалка, а не двойна, обичайна за този вид коли — и като се увери, че Ник е зад кормилото, влезе вътре. Затвори и той подкара към изхода на паркинга, а Мъфи скочи на задната седалка. Джена опъна уморените си крака за момент и се пресегна към колана. Нямаше такъв обаче или ако имаше, не можа да го напипа.

— Сигурно е някъде под седалката — каза Ник, като видя безплодните ѝ опити. — Това е „Форд Феърлейн“ 1972 година. Коланите не са били толкова популярни по онова време. А да запалиш кола, като дадеш накъсо, става само със стари коли.

— Добре е да го знам — тя вече се беше сблъскала с толкова възможни начини да умре, че да се вози без предпазен колан ѝ се струваше най-малката грижа. Вече бяха излезли на улицата и пътуваха на запад. Покрай прозореца на колата преминаха висока мрежеста ограда, тъмно баскетболно игрище, още една дълга редица от апартаменти. Стигнаха до кръстовище и когато той спря на стопа, една друга кола мина през кръстовището пред тях. Тя погледна тревожно.

— Сега сме в безопасност, нали? — попита тя, а той натисна газта и тръгна.

— Разбира се, така мисля. Които и да бяха онези, ще им отнеме много време, докато ни открият, гарантирам, а тъй като колата ми е там, те си мислят, че сме пеша. Така печелим малко време.

— Какво имаш предвид, като казваш „които и да бяха те“? Не си ли сигурен, че са били хора на Ед?

— Може би. Просто не мога да си представя как са ни открили — той зави по друга улица, малко по-добре осветена, и Джена се сети, че се движат към магистралата.

— Те са ЦРУ, могат да намерят всичко — каза Джена. Тази мисъл я накара да потръпне и тя пак се огледа. Приближаваха рампата към Белтуей и лампите над шосето осветяваха колата вътре. Така те бяха много уязвими.

След като се смесиха с трафика на магистралата, видяха по-голямо движение, повече коли, но никоя от тях не изглеждаше опасна. Но когато един огромен камион профуча покрай тях и разтнесе старата им кола чак до рамата, тя се стресна. „Спокойно, момиче, нервите ти са твърде опънати.“

— Къде отиваме? — попита тя, като се надяваше, че той има план. Струваше ѝ се, че вече нямат кой знае какъв избор.

— Някъде на по-безопасно място.

Тя го погледна. Когато не последва продължение, каза:

— Смяташ ли да ми кажеш къде?

Леката гримаса, която се появи на лицето му, беше почти успокояваща.

— Бих казал само: „Не ми ли вярваш?“, но мисля, че вече знам отговора.

— Да, прав си, знаеш го.

— Работата е там, че не искам да питаш къде отиваме, за теб е по-добре да не знаеш. Барнс не се колебае да измъкне информация по какъвто и да е начин, както безспорно помниш.

— Мислиш, че той ще опита пак да измъкне информация от мен? — от ужас гласът ѝ беше изтънял. За секунда си припомни ужасните мигове, когато Хендрикс я гореше, и ѝ призля. Тя гледаше минаващите покрай тях коли и чувстваше мравки да лаят по кожата ѝ.

Ник не отговори, което си беше отговор само по себе си. След десет минути напуснаха шосето за Белтуей и минаха покрай Бетезда, после тръгнаха по селски пътища, които ставаха все по-тесни и потъмни, докато Джена започна да си гризе лакираните нокти и се стресна, като чу бухането на един бухал. След това отбиха в някаква гора, друсайки се по нещо като горска пътека. По нея можеше да се движи само една кола и на няколко пъти Джена си помисли, че може и да не успеят да стигнат.

Накрая той забави и пред очите им изплува малка къща. Долният етаж светеше, имаше осветен прозорец и на втория етаж. Когато я видя, Джена реши, че това е целта на пътуването им, и се отпусна за миг. От къщата излезе човек и се приближи към колата.

Беше облечен в камуфлажни дрехи и носеше огромна пушка, която той насочи право към прозореца на Ник.

ГЛАВА 27

Ник свали бързо прозореца на колата на ръка, после се показва навън, за да говори с мъжа.

— Ей, Бейкър, това съм аз.

Пушката се приближи още повече и Бейкър погледна Ник с подозрение. После свали оръжието, но не съвсем. Джена го наблюдаваше внимателно.

— Това не е твоята кола и ти не си днес по разписание тук.

— Да, купих си нова, а следващия път ще си направя резервация.

Бейкър се поколеба, но отстъпи назад и им махна да влизат. Ник подкара през гъсти дървета по пътека на полукръг, която водеше към задната част на къщата. С изключение на няколко светещи прозореца на къщата, наоколо цареше пълен мрак.

— Кой живее тук? — любопитства Джена, като гледаше към къщата.

— Всъщност никой — той спря до един двоен гараж — и двете врати бяха затворени. — Тя е собственост на Бюрото и ние я ползваме като скривалище. Хората идват и си отиват, когато имат нужда — изключи двигателя и се плъзна по разпраната найлонова седалка към нея: — Обичам тези стари коли — добави от прилично разстояние и само постави ръка на раменете ѝ. Когато тя вдигна очи към него, той я погали по бузата и потупа с палец гладката ѝ кожа.

— Ник — започна тя.

Той поклати глава, за да я спре.

— Имам да ти казвам нещо и искам да го направя, докато имам възможност — погледът му се плъзна по лицето ѝ. В очите му грееха малки светлинки, те излъчваха топлина и нежност. — Само за протокола: и аз те обичам, Джена.

Тя си спомни, че съвсем наскоро му беше казала същите думи. В този миг той се наведе и я целуна. Усещаше твърдото му и силно тяло до своето. Устните му бяха горещи. Стомахът ѝ стана на топка, сърцето

й затупка и тя се хвърли към него, обви врата му с ръце и също го целуна. „Ник, Ник, обичам те, Ник.“

Когато той вдигна глава, тя му го каза и той отново я целуна, бързо и силно, но удивително страстно. Тя все още се олюляваше от преживяното, когато той се отдръпна.

— Запомни си мисълта — прошепна той и потърка ухото ѝ, после се протегна и отвори вратата. — Сега обаче трябва да вървим.

Да, лошите момчета, които се опитват да ги убият. Тя го погледна... Ник... Махна ръцете си от врата му. Излезе от колата. Трябваше да се придържат към програмата. С една жизненоважна разлика: тя се беше увила в топлия пашкул на щастието и се усмихваше, дори и на Бейкър, който ги наблюдаваше с подозрение през гъстите дъбови дървета оттатък гаражите.

„Окей, стегни се!“ Тя си пое въздух, напълни дробовете си със свеж горски аромат и с лека миризма на изгоряло, вероятно от колата. Изчака Ник да слезе, да пъкне пистолета в кобура отзад на панталоните си и да измъкне Мъфи от колата. Тя се усмихна на Ник, което беше далеч по-разумно от това да се усмихне на Бейкър. Той ѝ отговори с усмивка, от което сърцето ѝ заби по-силно. После се усмихна на Мъфи, която замахна с опашка. Докато вървяха през тревата и се качваха по стълбите към малка бетонена веранда, водеща към задната врата на къщата, нощта изглеждаше изключително красива. Луната светеше като бяло лъскаво кълбо наред нощното кадифено небе. Звездите бяха бляскави диаманти, украсяващи кадифето. Светлината, която се разливаше от задните прозорци на къщата, беше приятна златистожълта. Дори и дълбоките сенки на дърветата сякаш танцуваха от радост. Ник набра кода на клавиатурата до вратата и те влязоха. Влязоха в точно копие на къщата ѝ в града. „Мамка му.“

Долната челюст на Джена увисна. Обходи с поглед стаята — барплот в средата, високи столчета, тухлена стена, микровълнова фурна, всичко изглеждаше същото. Хвана се за Ник, който сега се грижеше за Мъфи, която скочи от ръката му и тръгна напред към врата, водеща към трапезария — копие на нейната трапезария в онази къща.

— Ник! — каза тя с тон, съвършено различен от този, с който произнасяше името му в последно време. Ужасен тон.

Той премести поглед към нея.

— Исусе! — каза той, като я наблюдаваше. — Забравих. Трябваше да те предупредя. Ние преустроихме тази къща да прилича на онази в града. Нали я помниш? Така че всичко да ти е познато. Ти живя тук повече от месец.

Мозъкът на Джена заработи трескаво. Тя не беше в състояние да издаде и звук. Погледна пода. Беше покрит с дванайсетинчови теракотени плочки.

— Господи! — тя клекна и опипа плочките за по-сигурно. Да, нямаше грешка. Бяха солидни, истински и несъмнено мръсните плочки, върху които беше лежала в нощта на убийството на Лиза. Тогави горчивата истина ѝ се изясни.

— Това беше постановка. Онази нощ. Нощта на убийството на Лиза — гласът ѝ беше грачещ.

Ник стоеше до нея и изглеждаше разтревожен — явно беше уцелила. Тя бавно се изправи и го погледна в очите. Не успя съвсем поради разликата във височината.

— Не беше постановка — тонът му беше ласкав. Той протегна ръка към нея, но тя се дръпна и отстъпи назад до плота. Там спря, скръсти ръце пред гърди и го погледна намръщено. Плотът не беше много здрав, а като огледа цялата кухня, на пръв поглед идентична с другата в града, видя, че тя е евтино, набързо нахвърляно копие. Изглеждаше същата, но качеството беше различно. И който го е правил, е допуснал голяма грешка с плочките.

— Беше пресъздаване — продължи Ник. — Катрин и приятелката ѝ бяха нападнати в къщата ѝ по-рано онази нощ. Приятелката била убита, но Катрин успяла да избяга, също като тебе. Ето защо взехме решение да те поставим на нейно място веднага — всъщност около месец по-рано от планираното. Всичко трябваше да се преустройва в последната минута, защото нападението промени планове ни. Ако я бяха убили онази нощ, цялото ни разследване щеше да отиде по дяволите. Не можехме да рискуваме.

— И ти си ме измъчвал!

— Всъщност аз не бях тук. Аз бях с истинската Катрин, която беше откарана до болница Вашингтон след нападението. По-късно тази нощ ние ви разменихме. Ако аз бях тук по време на възстановката, някои неща щяха да са по-различни. Поне нямаше да си ранена.

— Е, аз бях ранена — каза Джена и го погледна. — Надявам се куршумите, с които стреляха по мен, да са били халосни поне.

— Да.

— Някой ми размаза лицето на пода! — в гласа ѝ прозвуча възмущение.

— Това е дело на Рималди. Той беше тук онази нощ — Ник погледна виновно. — Виж, остана една разлика между теб и Катрин — носовите ви. Твоят има една сладка малка гърбица в основата, а нейният няма. Ти не се съ согласи да се подложиш на козметична операция и да го променим, така че ние се чудехме как да прикрием разликата и някой даде предложение — Рималди да го смачка в пода. Това с нея не се е случило.

— Щастливка! — каза тя сардонично. Главата отново я заболя и тя притисна слепоочията си с ръце. Вече знаеше, че това е знак на възвръщащи се спомени. „Мразя, когато става така.“ Болката се усили, но тя я пренебрегна и се опита да се концентрира.

В началото споменът изплува като облак, но после бавно прие форма, тегло и цвят. Тя беше тук онази нощ, лежеше будна в леглото си в спалнята, страшно притеснена да играе Катрин, но твърдо решена да изиграе играта докрай първо заради баща си и в по-малка степен, защото Ник се отбиваше всеки ден да наблюдава прогреса ѝ, а тя беше тайно влюбена в него.

Не, тогава тя не мислеше да му се разкрива.

Тогава тя чу някаква суматоха на първия етаж и стана да види какво става, когато вратата на спалнята ѝ се отвори и няколко човека влязоха в стаята ѝ. Казаха ѝ, че нещо се е случило, и шоуто започна. Шкембестият доктор Фрий изгони всички и ѝ би някаква инжекция. Паметта ѝ се изгуби, тя се опитваше да си припомни, но само помнеше колко силно биеше сърцето ѝ, как паниката я хвана за гърлото, как свиваше юмруци в тих и безплоден протест — после нищо, освен топло, приятно, неясно усещане — чувство за сигурност и спокойствие.

От тук тя се беше събудила като Катрин, а един мъж се прокрадваше към нея в тъмната стая.

Усети как Ник я хвана за ръка, и се върна в настоящето.

Премигна, пое си дъх нахъсано и погледна към него. Той я гледаше сериозно с присвити от тревога очи.

— Добре ли си?

— Не — тя го погледна мрачно. — Въобще не съм добре — после я осени друга мисъл. — А какво ще кажеш за второто нападение? Онова, веднага след като напуснах болницата. И това ли беше възстановка?

Ник поклати глава:

— То беше истинско. И който и да е бил, наистина си е мислил, че ти си Катрин Лоурънс.

Джена си помисли още нещо.

— Бижутата, които те вероятно са търсили, наследството ми — този пръстен — тя погледна към пръста на ръката си — и те не са истински, нали? Оня подъл доктор е имплантирал мисли за тях в главата ми.

Ник я погледна с печал:

— Виж, ние не знаехме с каква цел е било първото нападение, но бяхме абсолютно сигурни, че има нещо общо с факта, че Барнс изнудва всичко живо под слънцето. Този път аз реших, че той е скрил някои от нещата, с които е изнудвал хората в сейфа на къщата, за който Катрин не е знаела, и някой е дошъл да ги търси. Но сега... — гласът му заглъхна, но след малко той явно си събра мислите и продължи: — Както и да е, тъй като ти щеше да играеш ролята на невинната Катрин, която не беше информатор на ФБР, и не можехме да скрием нападението и убийството в къщата, тъй като местната полиция вече беше на местопрестъплението, трябваше да те програмираме с едно обяснение за нападението, което не включваше изнудванията на Барнс, но което би било вероятно за теб и ти би могла да го докладваш на Барнс, на полицията, на когото и да е. Бяхме виждали онази снимка в „Поуст“ на теб, т.е. на Катрин, с бижутата и решихме да я използваме. А що се отнася до наследството, това са парите, които платихме на Катрин да играе ролята на наш информатор. В случай, че Барнс ѝ провереше сметката, дадохме ти обяснение, което да използваш.

— О, боже мой! — каза Джена и преди да може да продължи, женски глас я прекъсна весело:

— Знаех си, че чувам гласове. Ник, ти ли си? Какво правиш тук толкова късно?

Ник и Джена погледнаха през рамо. В кухнята влезе жена: около инч по-висока от Джена и с атлетична фигура. Носеше синя пола и

бяла блуза с къс ръкав с копчета отпред, с кобур и пистолет в него през рамо. Но не това накара Джена да се ококори. Косата на жената беше къса, ефирна и кестенява. Очите бяха кафяви, тъмни като шоколад и ѝ бяха толкова познати. А лицето, чертите — дъхът ѝ спря, тя сякаш имаше видение. Погледна надолу — нежна татуировка на три преплитащи се пеперуди украсяваше левия глезен на жената.

— Лиза! — изохка тя.

— Специален агент Мери Слейтър — поправи я жената и я погледна. — Здравей, Джена — после погледна Ник, който се беше обърнал към нея, и каза сърдито: — Тя не би трябвало да е тук.

— Тя изпълни ролята на Лиза при възстановката на онова, което се случи с Катрин онази нощ — обясни Ник. — Носи кестенява перука в случай, че ти видеше някъде снимка на истинската Лиза, за съжаление, убита от онези, които са влезли в къщата.

Докато Джена все още смилаше информацията, той насочи вниманието си към Мери.

— Докато свърши това, Джена ще ме следва навсякъде. Твърде много хора се опитват да я убият.

— Искаш да кажеш, да убият мен — се чу друг глас.

Джена погледна към тази, която говореше — руса жена, облечена в светлозелен копринен халат и с чехли, която току-що беше влязла и застанала зад Мери на вратата. Сърцето ѝ заби учестено, защото тя имаше чувството, че гледа себе си. Това очевидно беше Катрин Лоурънс. Приликата беше стряскаща — беше почти незабележима, само с малка разлика в носовите. Джена гледаше втренчено. Катрин ѝ хвърли един бърз, пълен с безразличие поглед и повече не я погледна. Фактът, че има двойница, явно не беше нов за нея. Разбира се, тя е в течение на нещата. Кой друг би могъл да даде такава интимна и точна информация за живота на Катрин Лоурънс, за мястото на ключа от входната врата под килимчето и за картината на Капа Делта, която Джена сега си спомни, че видя?

— Здравей, Катрин — каза Ник, а в гласа му имаше нотка, която подсказа на Джена, че близначката ѝ не беше от любимките на Ник. — Радвам се, че си будна. Искам да ти покажа нещо.

— Разбира се, че съм будна. Аз съм една развалина, кълбо от нерви. Мислиш ли, че мога да спя? Вместо това гледам телевизия. Иначе няма какво да правя в тази дупка тук — тя се завъртя на токчета

и излезе, подхвърляйки през рамо: — Гледам шоуто на Летерман. Ако ще ми показваш нещо, направи го в хола.

— Примадоната командва — прошепна Мери на Ник, като завъртя очи и тръгна след Катрин. Ник направи физиономия, но и той последва Катрин. Джена тръгна след него.

В хола, копие на хола в онази къща (*сиви стени, въгленовочерен диван, маси със стъклени плотове и всичко друго*), Катрин потъна в дивана, без да обръща внимание на тримата до вратата. По телевизията Летерман интервюираше Дрю Баримор. Ник изгледа кисело Катрин, после се приближи до ниските масички, взе дистанционното точно на „Розовите градини на Юга“ и изключи телевизора.

— Мамка му, аз го гледах — Катрин се завъртя на дивана и го изгледа.

— Можеш пак да го включиш, но след като ми кажеш какво е това — Ник извади котешката каишка заедно с чипа от джоба си и я разклати пред очите ѝ.

Катрин отвори широко очи. Отначало изглеждаше уплашена, после — ядосана. Скръсти ръце пред гърди.

— Е, намерил си го. Какво от това?

— Трябва да ми кажеш какво е.

Тя сви устни, намуси се и кръстоса крака.

— Чип. Флашка.

— Сетих се, че е чип. Сега ми кажи нещо, което не знам.

Според Джена Ник беше много търпелив, но той беше стиснал устни, а очите му говореха, че търпението му е на изчерпване.

— Това е застраховка, чу ли?

— Каква застраховка? — Ник чакаше, но Катрин не каза нищо повече. — Виж какво, ти няма да получиш останалите пари, нито пък влизане в програмата за защита на свидетели, ако не съм доволен от начина, по който ни сътрудничиш — той спря за миг и я погледна по начин, който казваше, че е първо и преди всичко агент на ФБР. — Каква застраховка?

— Вие винаги ме заплашвате — избухна Катрин, — аз съм си заложила живота на карта, а вие непрекъснато ме заплашвате. Защо, мислиш, изтеглих това първо? За да съм сигурна, че тъпото ФБР ще си изпълни своята част от тъпата сделка — тя погледна Ник, после се

премести в друга поза на дивана, като изви елегантно рамо към него и се загледа упорито в тъмния екран. — Вървете всички по дяволите!

— Смятам да го включа в моя компютър в офиса горе — каза Ник към извитата настрана Катрин. — Искаш ли да ми кажеш нещо, преди да го видя?

— Я си гледай работата! — каза Катрин, без да се обърне.

Ник сви още повече устни и размени безмълвни погледи с Мери. После се обърна без повече приказки и се отправи към стъпалата. Катрин взе дистанционното от масата, където го беше оставил Ник, и включи телевизора.

— Впрочем, искам си пръстена — каза тя, като протегна ръка с дланта нагоре към Джена.

— О, разбира се — Джена погледна към големия сапфирен пръстен, извади го от пръста си и прекоси стаята да го пусне в дланта на Катрин.

— И обещите — каза Катрин, без да я погледне. Джена се подчини. Катрин погледна джунджурийките в ръката си, стисна ги и ги пусна в джоба на халата си. После, без да обръща внимание на Джена, се загледа в телевизора.

Джена отстъпи към вратата.

— Искаш ли да гледаш Летерман? — попита я Мери закачливо.

Джена поклати глава. Тя искаше само да отиде при Ник.

На излизане от хола видя Мъфи, която беше много тиха, откакто излезе от кухнята, да се показва изпод дивана. Котката отърка козина в глезените на Катрин, но тя я подритна нетърпеливо, като измърмори:

— Тъпа котка!

Държеше се толкова грозно, което никак не бе приятно. Тя тръгна нагоре по стъпалата да търси Ник.

Той беше в по-малката спалня за гости, която по нищо не приличаше на спалнята за гости в нейната — опааа, в Катрината къща. Тази беше обзаведена като офис с ултрамодерна компютърна система. Вратата беше отворена, така че тя влезе.

Ник стоеше пред монитора, леко приведен напред, той беше впил ръцете си толкова силно в облегалката на стола, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Тя не можеше да види какво има на монитора, но можеше да види неговата реакция. Той беше неподвижен

като камък, докато гледаше монитора. Изглеждаше така, сякаш дори не дишаше.

Тя тъкмо щеше да каже нещо, когато идващ отдолу пронизителен женски писък изправи всяко косъмче по тялото ѝ.

Писъкът беше последван от яростна стрелба.

ГЛАВА 28

Ник и Джена се обърнаха едновременно, като гледаха към отворената врата на спалнята. Навън не се виждаше нищо, само празният коридор. Но злото висеше осезаемо във въздуха.

— Бягай, Катрин! — призова я Мери.

Втори изстрел.

Втори писък откъм долния етаж изстреля пулса на Джена в небесата.

— Не, моля ви, н... — викаше жена. Джена беше почти сигурна, че това е гласът на Катрин.

Още един изстрел прекъсна вика по средата.

Сърцето на Джена се сви от ужас. Стомахът ѝ се обърна. Студена пот запълзя по гърба ѝ. Беше невъзможно да сгреша за това, какво се е случило току-що долу — Катрин, а може би и Мери, са били застреляни. Настъпи зловеща тишина. Ако Мери беше жива, нямаше ли да отговори на огъня? Освен ако не се е скрила или е под прицел...

Във всеки случай убийците все още се намираха в къщата.

— Исусе! — силен страх изпълваше гласа му. Ник бързо се придвижи до вратата на спалнята с пистолет в ръка, стъпките му почти не се чуваха по дървения под. Лицето му имаше твърдото студено изражение на правителствен служител, какъвто и беше.

Той я погледна, призовавайки я да го последва. С разтуптяно сърце Джена се подчини. Той сложи пръст до устните си, после доближи уста до ухото ѝ и прошепна:

— Трябва да видя с какво бих могъл да помогна на Мери, а не мога да те оставя тук. Каквото и да става, стой колкото можеш поблизо до мен. Прави каквото ти кажа и когато ти кажа.

Тя кимна, а той ѝ хвана ръката. После пристъпи тихо в коридора с пистолета напред и бързо тръгна към горния край на стъпалата. Джена вървеше след него, пръстите ѝ се преплитаха с неговите, а тя се стараеше да стъпва бързо и тихо. Дишаше прекалено бързо, а пулсът ѝ беше невероятно учестен. Когато стигнаха до стъпалата, не видяха

никого. Единственият звук от долу беше лек смях, идващ от телевизора.

Тя наостри уши и опита да чуе някакви издайнически шумове на хора в къщата. Но между звука от телевизора и собствения ѝ пулс, гърмящ в ушите ѝ, не можа да долови нищо. Но пък беше абсолютно сигурна, че не чу и шум от хора, напускащи къщата.

Възможно ли е стрелците да знаят, че тя и Ник са тук? Може ли да ги причакват там долу? Джена беше ужасяващо сигурна, че отговорът е „Да“.

Ник я погледна веднъж и тръгна надолу, с насочен пистолет и държейки я за ръка. Тя усещаше сърцето си като живо същество, което иска да излезе навън, като пробие гръдния ѝ кош. Всяко леко скръцване на стъпалата, всеки лек шум от обувките им по пода караше сърцето ѝ да се свива. Чак черепът я болеше от напрежение. Колената ѝ трепереха. Ник вървеше с гръб, опрян на стената, и тя се опитваше да направи същото. По движението на главата му би казала, че внимателно наблюдава мястото, към което се придвижваха. На половината път вече можеха да видят не само правоъгълния отвор към коридора, но и малка част от хола, тъмния дървен под, който се простираше до входната врата и обратно до кухнята.

Когато се прокрадна още няколко стъпки напред след Ник, успя да види пода, стените, мебелите. Не изглеждаше да има размествания. Само невидимото напрежение, което се носеше във въздуха, крещеше: „Опасност“.

Острата миризма от доскорошната стрелба изгаряше ноздрите ѝ.

В края на стълбите Ник се поколеба около секунда, пое си дъх с очи, вперени във вратата на хола. Джена се намираше няколко стъпки над него и успя да види входа към хола — гледката накара сърцето ѝ да се преобърне.

Върху тъмночервения персийски килим лежеше в неудобна поза слаб крак с лек загар, обут в светлозелен чехъл. Не се виждаше целият, но Джена знаеше, че е на Катрин.

Мъртва ли беше? Кракът не се движеше.

От гърдите на Джена се откъсна шумно съскане.

— Шшшт! — прошепна Ник, като ѝ хвърли бърз поглед.

Тя кимна. Той прекрачи последния праг към коридора на първия етаж, като я влачеше след себе си. Когато стъпи на пода, Джена вече

виждаше хола по-добре. Катрин лежеше на една страна пред дивана, очите — й широко отворени, вперени напред. Дупка от куршум като десетцентова монета зееше в средата на челото й. Краищата й бяха черни. Кръвта, която се стичаше по бузата й, сякаш идваше от тила й. „Изходните рани са по-лоши...“

На Джена внезапно й се зави свят. Стомахът й се преобърна. Тя усети как колената й се огъват. Хвана по-здраво Ник и той я погледна...

В този момент се чу изстрел и един куршум се заби в стената до тях. Траекторията му беше такава, че ако той не се беше обърнал, куршумът щеше да се забие точно в главата му. Джена изпищя и отскочи, и двамата рефлексивно се наведоха. Сърцето й биеше до пръсване. Тя се оглеждаше с широко отворени очи, с див уплах в тях. Усещаше в устата си киселия вкус на страха.

— Дръж си главата наведена — извика Ник, като застана между нея и вратата на хола и изстреля два куршума към стрелеца. Джена мярна мъж, облечен изцяло в черно, с черна бейзболна шапка, който се носеше от единия до другия край на стаята толкова бързо, че приличаше на тъмна сянка. Чу се вик — да не би да е ранен този мъж? — и после в отговор на един жест от страна на Ник тя се втурна към входната врата, заредена с огромно количество адреналин. Един поглед назад я увери, че Ник пази гърбовете им и покрива бягството им навън, като отчаяно се опитва да държи всичко под око. Тя мярна голяма част от хола и видя, че и Мери лежи там, разперила ръце и крака на няколко крачки от Катрин. Тя не се движеше, но лицето й не се виждаше и Джена не можа да определи дали е жива или не.

После отново погледна напред и отскочи към входната врата. Точно когато хвана студената месингова топка и я завъртя, дръпна я към себе си — „Моля те, господи, дано да няма някаква сложна система, която пречи на вратата да се отвори“ — проехтя изстрел и Ник извика. Кръвта във вените й замръзна.

— Улучиха ли те? — извика тя, като бързо се обърна да го види и отвори вратата. Той беше извърнат на другата страна, гледаше мястото, откъдето бяха дошли. Стреляше към облечен в черно мъж, който се върна обратно в хола.

— Бягай към колата! — Ник каза достатъчно силно, за да го чуе, и я бутна към вратата, а тя послушно хукна през малката предна

веранда, спусна се по стълбите и продължи към ъгъла, където бяха оставили форда до гаража.

Благодарение на тъмнината, която ги погълна с Ник, те вече не бяха толкова открити мишени. Тя дишаше като маратонец, тупайки с крака по тревата. Мъжете, които стреляха по тях, можеха да са навсякъде — нямаше да ги оставят да си тръгнат просто така — и тя се огледа изплашено, преди да стигне задния калник на колата.

Ник беше по-назад, отколкото би трябвало. Това ѝ показва един бърз поглед към него. Беше на около трийсет стъпки назад, черна прегърбена фигура в тъмното, залитаща. Той беше ранен, сигурно е така, щом се движи по този начин. Джена тъкмо реши да се върне и да му помогне, когато една ръка сграбчи нейната, дръпна я така, че тя се олюля, разтърси я. „О, не.“

Тя извика, блъсна се в огромно тяло, а ръката стисна кръста ѝ като менгеме.

— Здравсти, миличко! — отвратителен познат глас каза в ухото ѝ. Тя дори не трябваше да се обръща и да гледа изплашено назад, за да разбере, че това беше Ед. Заби нокти в ръката му — безрезултатно, защото той беше със сако — и започна да се бори отчаяно, докато усети твърдото дуло на пистолет да се забива в хълбока ѝ. Тя изохка и замръзна. — Само ако мръднеш ще те разполовя.

Той не се шегуваше, защото хватката около кръста ѝ се стегна. Пистолетът се забиваше толкова силно в ребрата ѝ сега, че я болеше нетърпимо.

— Пусни я, Барнс! — извика Ник.

— Хвърли оръжието! — излая Ед над главата ѝ към Ник, който стоеше на едно място с насочен пистолет към главата на Ед — единственото непокрито от тялото ѝ място. Тя издаде стон от болка, опита да се отдръпне, но не успя. — Гарантирам ти, че ще я убия, преди ти да убиеш мен.

Кожата на Джена настръхна и я обля студена пот. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Едва дишаше.

— Ти ще умреш при всички положения — каза Ник.

Ед се изкиска. Джена с ужас разбра защо. Тъмни сенки пълзяха зад Ник, поне половин дузина бяха, приведени като страховити нощни чудовища, носещи смърт с всяка измината крачка.

— Ник, зад тебе! — извика тя.

Той се обърна и нощта експлодира около нея.

Тя падна като отсечена, изпищя, тъй като хватката около кръста ѝ се охлаби внезапно, заби се в смесица от твърда земя и мека трева. Ушите ѝ звъняха. Пред очите ѝ играеха звезди. Ужасна миризма — на барут и още нещо — дразнеше ноздрите ѝ. Добрата новина беше, че е още жива.

— Исусе Христе! — това беше гласът на Ник, пълен с напрежение и страх. Тя премига и видя, че той е до нея, на колене. Едното му рамо беше извито по начин, който тя знаеше, че не е добър. Пистолетът му не се виждаше. Ръката му, само едната му ръка, беше на гърдите ѝ и опипваше ребрата ѝ там, където беше опрян преди малко пистолетът на Ед, търсеше наранявания.

Джена пое въздух. Тя погледна назад и видя тъмния силует на Ед, проснат на гръб върху тревата зад нея. Някои от тъмните фигури се бяха надвесили над него. Тя отмести поглед, не искаше да гледа повече натам.

— Добре съм — каза и седна. — Той не успя да стреля по мен. Ти беше по-бърз.

— Не аз застрелях Барнс — Ник се облегна на хълбок и тя видя как се разтресе от отвращение. — Нямах тази възможност.

— Аз го застрелях — каза един глас от тъмното. Джена погледна нагоре и видя висок як мъж, който изплува зад Ник, и сърцето ѝ пак заби лудо. „Това приятел ли е, или враг?“ — Злото копеле заслужаваше да умре.

— Здравсти, Кийт — каза Ник и погледна през рамо към новодошлия. — Защо, по дяволите, се забави толкова?

После той се олюля. Джена протегна ръце към него и той колабира.

ГЛАВА 29

Ник се събуди в линейката. Светлината беше приглушена, но все пак беше твърде силна за неговите очи, така че той ги отвори съвсем леко. Линейката не се движеше и той предположи, че са все още пред тайната къща и чакат някого. Надяваше се това да е Мери, да е оцеляла. Лежеше на носилката без риза, с панталони все още, но един чаршаф го покриваше до мишниците, а бял бинт опасваше раменете му. Раната не беше фатална, но адски болеше.

До него седеше Кийт. Квадратното му лице беше по-бледо от обикновено, а очите му бяха пълни с тъга.

— Къде е Джена? — попита Ник. Не му се искаше да я изпуска от поглед. Той беше остарял с няколко години, след като видя Барнс да притиска пистолет в нея. Знаеше добре, както и Барнс, че не би могъл да го убие, преди Барнс да стреля. Но и да смъкне оръжието си, пак не би му помогнало. Ако Кийт и неговият отряд не се бяха появили навреме, Джена щеше да е мъртва. Той — също, но тази мисъл не го разтревожи чак толкова. През тази зловеща нощ беше разбрал, че Джена е любовта на живота му.

— Тя е отвън. Парамедиците я преглеждат.

Накрая Ник видя, че Кийт все още държи черната „Берета“, а на тънкото дуло имаше заглушител. Това не вещаеше нищо добро. Сърцето му подскочи.

— Смяташ да ме убиеш, нали? — попита той небрежно.

Кийт се втрещи, после се усмихна. Това беше лека, тъжна усмивка.

— Ти разбра — каза той. — Знаех, че така ще стане. Знаех от мига, в който се появи в къщата ми в нощта, когато умря Али, че ще свършим така. Ти си едно вманиачено копеле, Ник.

Той говореше укорително и мило и това накара Ник да изтръпне.

— Барнс беше сложил микрофони за подслушване в къщата ти — каза Ник, като се опитваше да не показва обзелото го напрежение. — Знаеше ли за това? Ето защо той знаеше как да изнудва Али. Но той

получи многократно повече: засне те как я влачиш към стаята и я обесваш на една греда, сякаш си на „Кандид Камера“.

— Знам — стисна зъби Кийт. — Тази кучка Катрин Лоурънс ми каза, че е намерила видеото, докато душеше за нас на един от компютрите на Барнс. Снепа го на флашка и ми каза, че го е скрила някъде, шантажираше ме, казваше, че ме притежава. Грешна стъпка от нейна страна. Изпратих няколко момчета да вземат флашката, но те се провалиха. Не беше в сейфа ѝ. Изпратих пак един на другия ден — разбира се, тъпанарят не разбрал, че Катрин вече е подменена, и опитал да изкара ангелите на твоето гадже — но така и не я намерихме. Само от любопитство — къде беше флашката?

Ник се усмихна мрачно:

— У котката ѝ, прикрепена към нашийника.

Кийт стоеше зашеметен:

— Ти се шегуваш с мен. Никога не бих се сетил.

— Вероятно — докато говореше, Ник беше успял да разкопчае коланите, които го държаха за носилката. — Ти си казал на Барнс за апартамента, който наех за нея, нали? Бях сигурен в това още когато копоите се появиха, защото освен мен, само ти знаеше за него.

— Трябваше да го направя — каза Кийт. — По-рано днес Барнс докопал видео с теб и нашата малка фалшива Катрин и вече знаеше, че сме по следите му. Дойде при мен преди два часа и ме заплаши с онази видеокасета с Али. Трябваше да му кажа за апартамента и за тази къща — Кийт се усмихна едва-едва. — Но аз го надхитрих: смятах да го оставя да те убие, да убие Катрин и после аз да го убия. Проблемът щеше да се реши — той се намръщи и погледна остро Ник: — Само че той не те уби и сега ще трябва аз да го направя.

Той помръдна пистолета и Ник се стегна.

— Не бива да правиш това, Кийт — каза той.

— Трябва. Знаеш, че те обичам като брат, човече. Не искам да го правя, но аз те познавам — ти просто няма да оставиш нещата така. Или аз, или ти ще го отнесем и в такъв случай предпочитам да си ти — той стисна челюсти. — И за твое сведение, не планирах да убия Али. Тя ми каза, че някой я изнудвал заради онази проклета дрога, и аз откачих. Не можех повече. Трябваше все да се тревожа къде е, какво прави, кой ще открие тайната ѝ. Нямах идея колко е страшно това.

Кийт се изправи внезапно, като се опираше в дръжките на линейката. Сърцето на Ник се сви. Адреналинът изпълни вените му. „Това е моментът“, помисли той. Моментът, когато ще умре или ще действа.

— Трябва да тръгвам. Извинявай, Ник — Кийт вдигна пистолета. Проблясването в очите даде на Ник нужната секунда. Той по-скоро усети, отколкото видя пръста на Кийт върху спусъка.

Като събра последните си останали сили, той се сви на носилката и скочи върху Кийт тъкмо в момента, когато куршумът се заби във възглавницата на мястото на главата му. Кийт се свлече като дърво, притиснат от тежината на Ник. Беретата издрънча на пода на линейката. Два бързи силни удара в ченето и Кийт беше повален. После Ник извика за помощ.

Докато чакаше, той погледна мъжа в безсъзнание и каза:

— Това е за Али, кучи син.

След една седмица Ник си беше вкъщи, в малката втора спалня, която ползваше като офис, и пускаше храна в аквариума. Трябваше малко да го премести, защото Бил и Тед си имаха нови съквартиранти. Те се разбираха с Джена — всъщност харесваха я, както и Ник я харесваше, но не мислеха същото и за котката. Мъфи, осиновена от Джена след смъртта на Катрин (*за щастие Мери беше оцеляла*), не приемаше правилото, че щом рибите са били тук първи, трябва да бъдат уважавани. Преди Ник да се беше изхитрил да ги занесе в кабинета си, който имаше врата, и той винаги гледаше да я затваря, Мъфи прекарваше дните си на кухненския плот до аквариума, наблюдавайки Бил и Тед с жадни очи.

Това не се нравеше на рибите.

— Ник — извика Джена от хола, — трябва да побързаем, ще закъснеем.

Да вземат баща й. Днес го освобождаваха. Следващите няколко дни възрастният мъж щеше да съжителства с рибите. Само докато направят още някои неща. Ник трябваше да признае, че не беше възхитен от идеята да има Майк Хил за бъдещ тъст — о, да, той беше повдигнал въпроса, направил каквото трябва застанал на коляно и

всичко, както му е редът — но това беше малка цена, която трябваше да плати, за да задържи Джена.

— Ник! — извика Джена.

— Идвам.

Наметна сако си — рамото му още беше превързано — и тогава малката снимка на бюрото до аквариума привлече погледа му. Беше правена преди около трийсет години сигурно и на нея бяха той, без някои зъби, и сестра му, на конска опашка. Тя го прегръщаше през раменете, а брадичката си беше опряла на русата му главица. Смееха се щастливо. По-голямата му сестра, която го обичаше и гледаше като майка, докато накрая не издържа. Образът ѝ беше дълбоко в сърцето му. После се обърна и излезе от кабинета, като внимателно затвори вратата зад себе си. Следващата седмица се връщаше на работа и животът пак щеше да потече в нормалното русло или поне доколкото беше възможно да е нормално с три нови членове в семейството. Да го наречем „нов вид нормално“. Той щеше да има работа с процеса срещу Кийт, с подготовката на процеса срещу Барнс, да пише доклади, както и да хваща лошите и да върши още сто и едно неща.

Включително и това: да направи света безопасно място за Бил и Тед.

Издание:

Карън Робърдс. Обсебена

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2009

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0260-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.